

«ΥΠΟΣΚΑΦΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (Α) ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ & (Α)ΣΩΜΑΤΙΚΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟΥΡΙ ΔΙΜΗΝΙΟΥ»

Φ Ο Ι Τ Η Τ Ρ Ι Α : **ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΠΑΛΥΒΟΥ**

Ε Π Ι Β Λ Ε Π Ο Ν Τ Ε Σ : **ΖΗΣΗΣ ΚΟΤΙΩΝΗΣ, ΝΤΑΝΥ ΣΤΥΛΙΔΗΣ**

Μέσα από την λογοτεχνία του Μαρκήσιου ντε Σαντ εντοπίζουμε την ύπαρξη μονάδων εγκλεισμού μικρότερης και μεγαλύτερης κλίμακας. Οι πρωταγωνιστές των έργων του βιώνουν τον εγκλεισμό με ρόλους διπτής σημασίας' είτε ως θύματα είτε ως θύτες.

Μερικές από τις χαρακτηριστικές αρχές του εγκλεισμού που εντοπίζουμε στην λογοτεχνία του αλλά και στις πραγματικές σωφρονιστικές μονάδες είναι οι εξής: πειθαρχία, αδιάκοπη επιτήρηση, εξαναγκασμός, συμμόρφωση και άκριτη υπακοή σε σύνολο κανόνων, υποδούλωση, επιβολή κ.α.

Το υπόσκαφο μουσείο (α)σωματικής πειθαρχίας και (α)σωματικού εγκλεισμού ενσωματώνει κάποιες από τις αρχές εγκλεισμού και προσπαθεί μέσα από την μεγάλη έκταση και την πολυπλοκότητα του χώρου του να ανιχνεύσει την εσωτερικότητα ενός σώματος υπό καθεστώς πειθαρχίας, την υποτακτικότητα και την συμμόρφωσή του σε συγκεκριμένους κανόνες μέσα στα πολυάριθμα και όμως «ασφυκτικά» τετραγωνικά μέτρα μιας οργανικής, υπόγειας κατασκευής στο Παλιούρι Διμηνίου. Μέσα από ένα σύστημα χώρων που επικοινωνούν μεταξύ τους, διαγράφονται ιδιαίτερες πορείες που άλλοτε οδηγούν την επόμενη αίθουσα και άλλοτε αποδεικνύονται λαβυρινθοειδείς.

Η κατάργηση των δικαιωμάτων σε ένα περιβάλλον εγκλεισμού (λογοτεχνικό ή/ και πραγματικό) είναι σχεδόν δεδομένη όπως άλλωστε είναι και η επιτήρηση. Η επιβολή τυπικών κανόνων σε συνδυασμό με τα παραπάνω αναπτύσσουν σε κάθε χώρο εγκλεισμού και ειδικότερα μέσα στο «μουσείο», εννοιολογικά δίπολα (ελεύθερος – φυλακισμένος, λογικός – τρελός, θύμα – θύτης, επιτηρούμενος – επιτηρητής κ.α). Συνέπεια αυτών είναι και η κοινωνία να αποκτήσει διαφορετικές διπολικές ταυτότητες (υγιής – άρρωστη, βιώσιμη – ανυπόφορη, επίγεια – υπόγεια, φυσιολογική – χθόνια κ.α).

Η εικονογραφία των συγγραμμάτων του Σαντ αποτελείται από σεξουαλικές και χωρικές περιγραφές. Ωστόσο και οι δυο αυτές κατηγορίες συγκλίνουν σε ένα κοινό σημείο' το σύνολό τους αποδίδεται με χωρικούς χαρακτηρισμούς και χειρισμούς. Το μεν σώμα (αδιάφορο ως προς το φύλο) αποκτά χωρική διάσταση και ο δε χώρος προδίδει σε κάθε χαρακτηριστικό του ότι πρόκειται για έναν χώρο που στην ουσία συμβάλλει τα μέγιστα στο καθεστώς εγκλεισμού. Η πανοπτικότητα του χώρου, η επιτήρηση της υπαγορευμένης δράσης αλλά και ο καθρεπτισμός της ανθρώπινης έκφρασης είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά των σαδικών χώρων, των πραγματικών μονάδων εγκλεισμού και του «μουσείου».

Η χωρικότητα των σωμάτων είναι αυτή που καθορίζει την οργανική μορφή του περιγράμματος αλλά και την διάρθρωση της κατασκευής. Την κτιριακή μορφή αποτελεί ένα πλήρες γυναικείο σώμα που περιέχει μέσα του το ανδρικό ενώ και τα δυο «μοιράζονται» την γαστρεντερική περιοχή. Οι δυο αυτές φύσεις του ίδιου σώματος στην ουσία αποδίδουν στον χώρο θηλυκά και

αρσενικά χαρακτηριστικά ταυτόχρονα. Η όποια ευρυχωρία, θαλπωρή, ζεστασιά και παθητικότητα αποδίδει την χωρική θηλυκότητα ενώ η στενότητα, η αφιλοξενία και η ενεργητικότητα την χωρική αρσενικότητα.

Το υγρό στοιχείο είναι ιδιαίτερης σημασίας στην κατασκευή μας μιας και η σεξουαλικότητα και το σεξουαλικό ένστικτο – ανάγκη συνδέεται άμεσα με την υγρασία. Ένα σώμα ωστόσο αποτελείται από μεγάλα ποσοστά υγρασίας, από όργανα διαφόρων υφών και από λειτουργίες ζωτικής σημασίας για το ίδιο. Ο φωτισμός ή όχι των χώρων ενισχύει την εσωτερικότητα της κατασκευής και την διαδικασία επιβολής της πειθαρχίας στο σώμα του επισκέπτη.

Η σχέση επιβολής – επιτήρησης – πειθαρχίας – σώματος είναι άρρηκτες και ουσιαστικά όλες επενεργούν πάνω στο σώμα επιβάλλοντας του να ενεργεί σύμφωνα με τις επιταγές της πειθαρχικής αρχής. Στο τέλος κάθε διαδικασίας εγκλεισμού προκύπτει ουσιαστικά ένα «*νέο σώμα*» χωρίς απαραίτητα να πρέπει να απαντήσουμε εάν αυτό είναι ένα καλύτερο ή χειρότερο σώμα. Το «*νέο σώμα*» φέρει τα σημάδια της πειθαρχίας πάνω του και είναι σχεδόν πιθανόν να ταυτίσουμε τα σημάδια της πειθαρχίας με τον χώρο στον οποίο αυτά δημιουργήθηκαν.

“UNDERGROUND MUSEUM IN PALIOURI DIMINIOU OF PHYSICAL DISCIPLINE AND BODY INCARCERATION”

STUDENT: **STATHOULA PALIVOU**

SUPERVISING PROFESSORS: **Z. KOTIONIS, D. STILIDIS**

Marquis De Sade's scripts are full of some kind of incarceration rooms, be it small or large in proportions. The lead roles of his writings at some point they are locked in a cell either as a victim or as the victimizer.

Some of the principles of true incarceration are revealed in Sade's stories and at the same time exist in true prison institutions such as discipline, unceasing vigilance/surveillance, constraint, compliance and submission to all set of rules, subjugation, enforcement and many more.

The underground Museum in Paliouri Diminiou of a) physical discipline and b) body incarceration incorporates some of the principles of prison and through the vast stretch, extension, and perplexity of the site it states the meaning of a body under constraint, submission and compliance to a strict set of rules. It is an underground structure with many rooms, that sometimes communicate with each other and sometimes they lead to a complex maze like corridors, yet at the same time it gives a suffocating feeling.

The prison (be it in a fictional script or a true institution) is a place where the prisoners have no rights and are under surveillance. Through the enforcement of rules in conjunction to the above statement, and especially inside the museum we pick up conceptual dipoles such as imprisonment – freedom, insanity – reason, victim – victimizer, overseer – under surveillance. As a consequence of the above society acquires different bipolar identities, healthy-ill, underground-above the ground, viable- non viable, normal-abnormal.

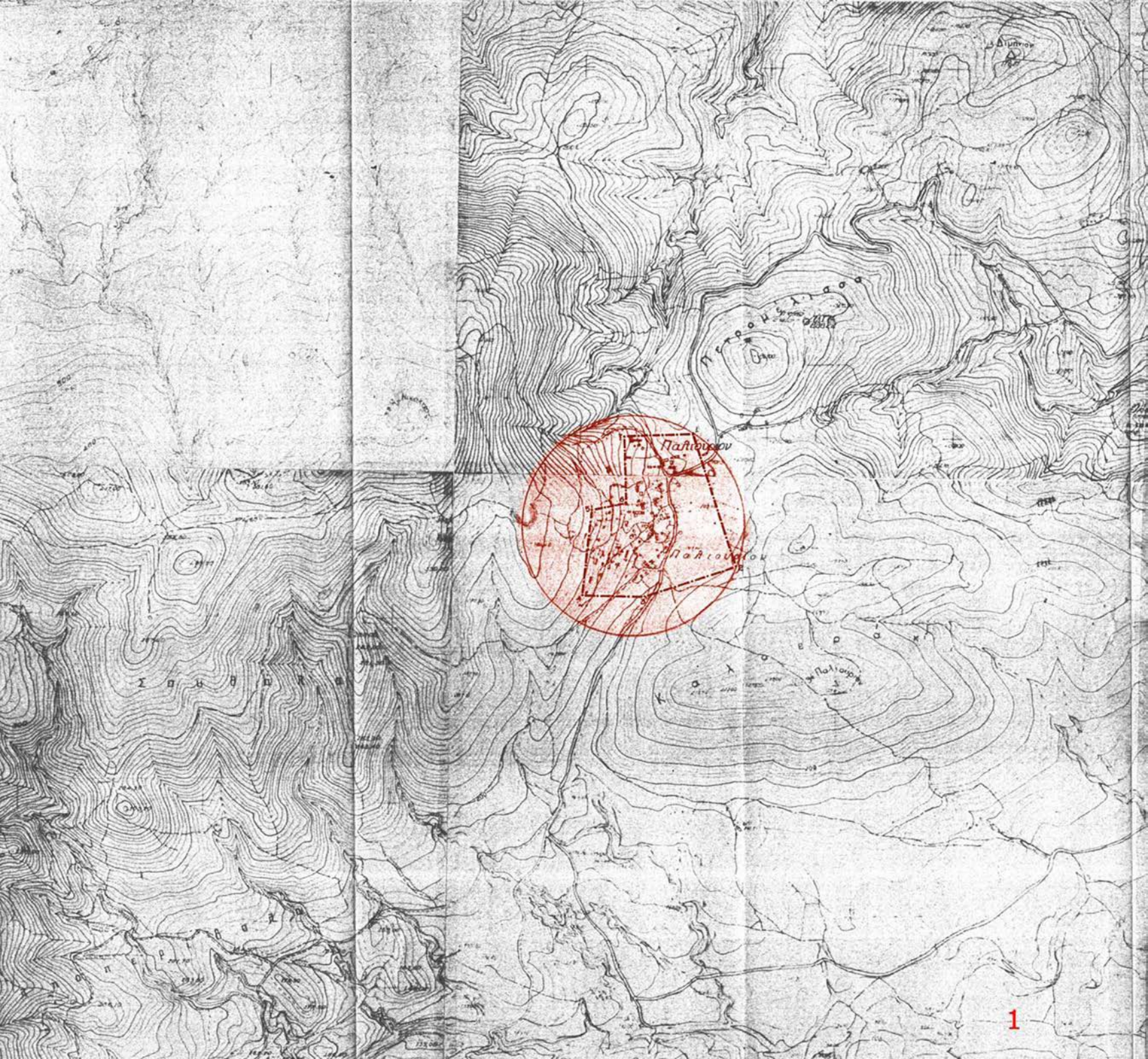
Sade's illustrations are comprised of sexual and territorial descriptions. However both these two categories converge to a common point. These are conveyed through territorial labels and maneuvers. The body (there is no sex discrimination) acquires a territorial dimension and the space is strictly build to imprison. The space of Sade, prisons and the museum are characterized by room/territorial surveillance, and mirroring of the human expression.

The organ like contour and the pattern of the structure are defined by the figure of the bodies. The figure of the building is made up of a female body with a male body inside it, sharing only the gastrointestinal area. Through this dual quality of the same body the space attains female and a male characteristics. As female characteristics of the space we can attribute spaciousness,

snugness, warmth, and passivity while the male characteristics are incommodity, activism, energy and non hospitality.

This structure has another special characteristic – the fluid, as moisture and humidity are associated with sexuality and sexual instincts. The human body itself is made up of enormous amounts of liquids, different organs, and multiple functions tightly linked together. The optional lighting/illumination of the different rooms of the museum is giving a stronger sense of imprisonment and interiority.

There is a tight link between surveillance-discipline and enforcement a fact that is reflected on the body, so it acts accordingly. The end result of an imprisonment is a new body but its not our task to characterize this new body as better or worse. This new body has the marks of discipline carved on it, remnants of the space of its previous incarceration-creation.

Παλιούριον
Παλιούριον

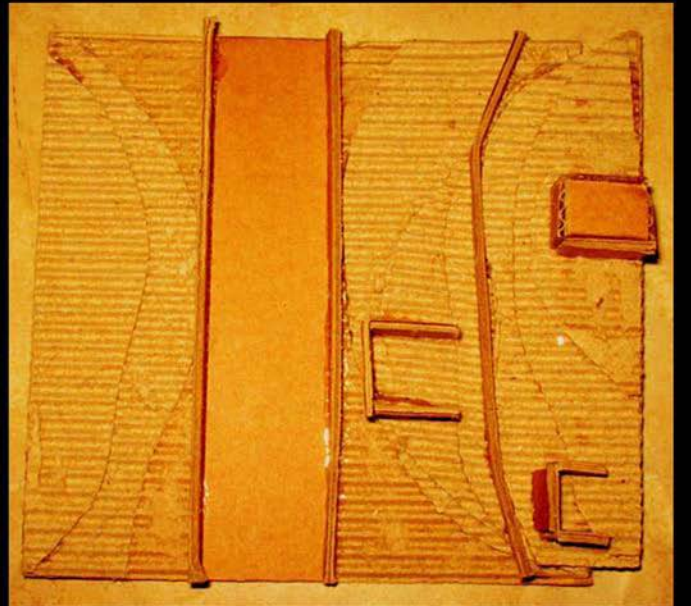
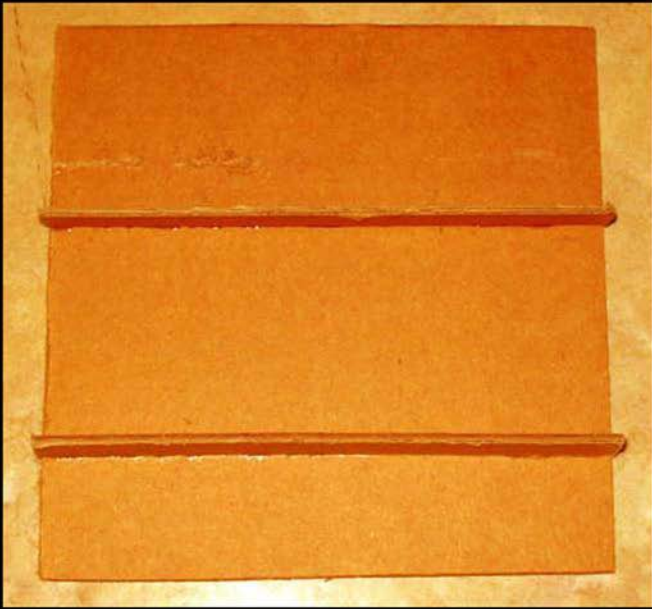

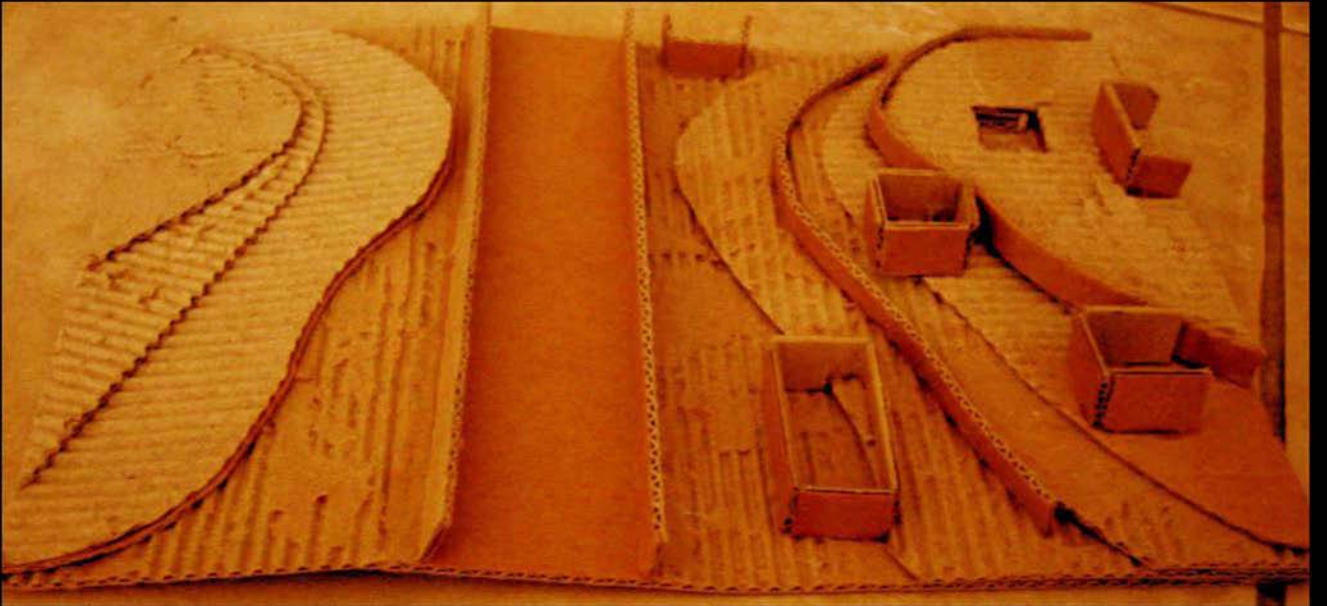
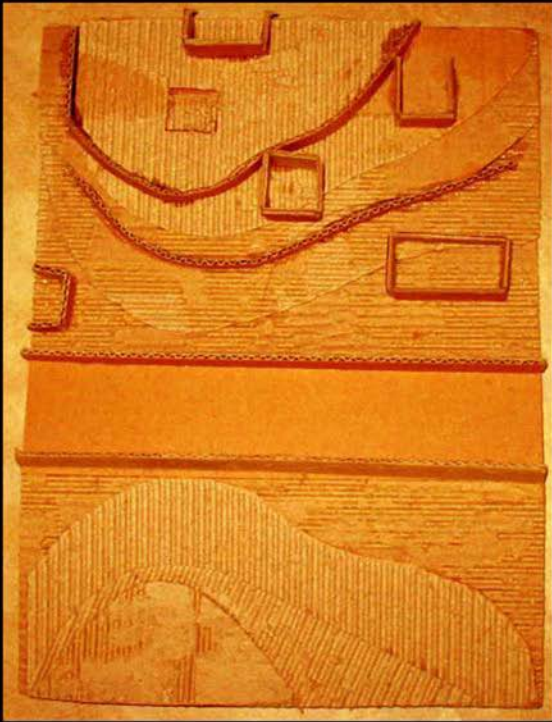

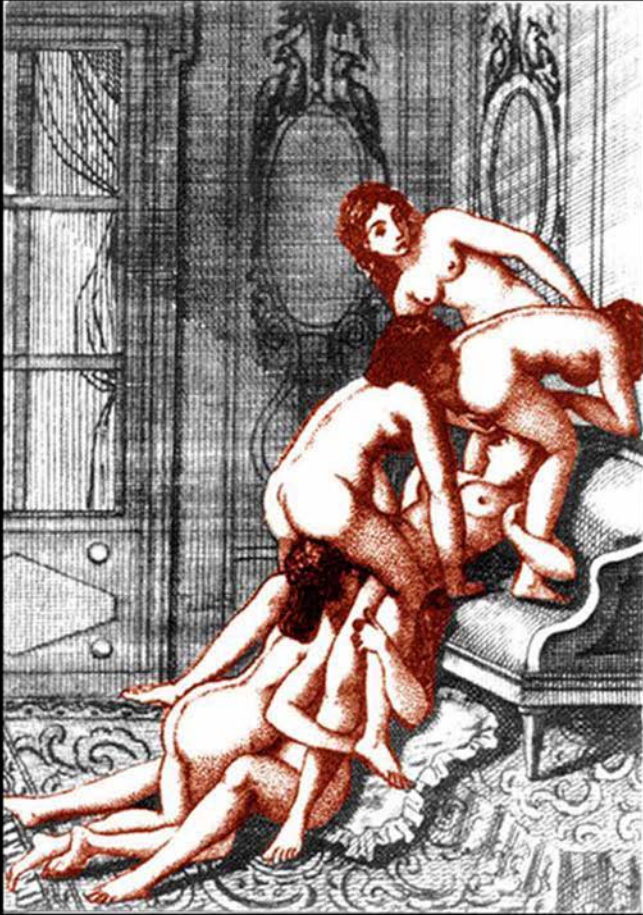

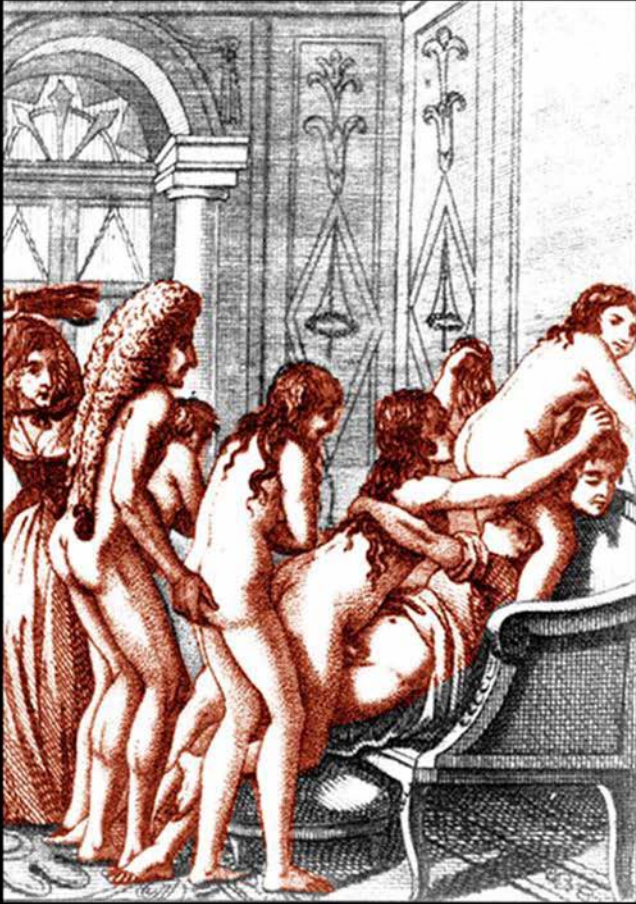

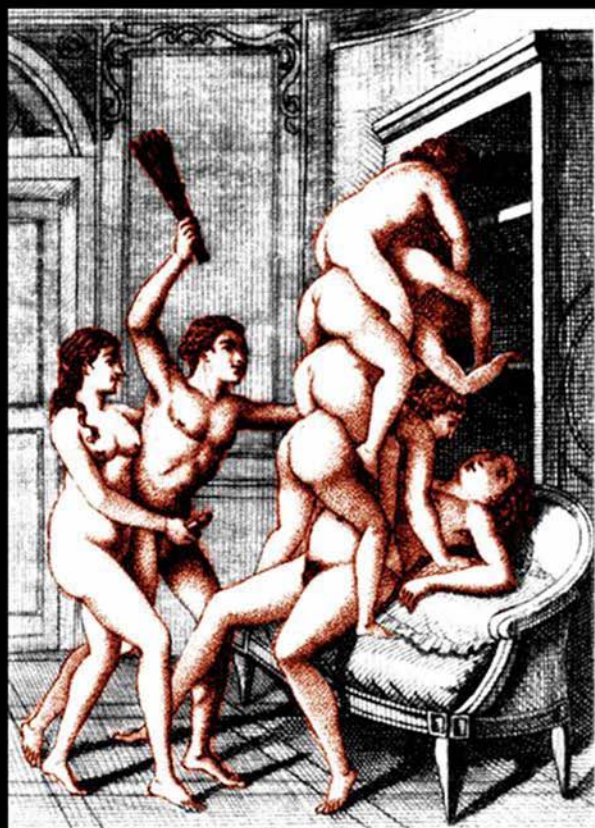

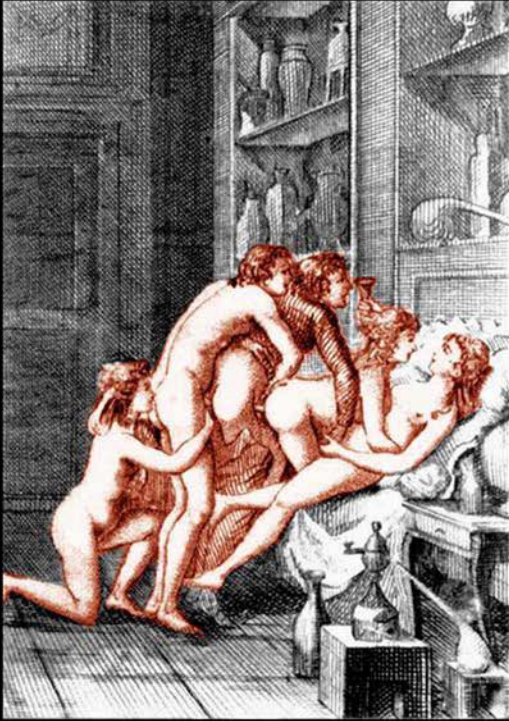

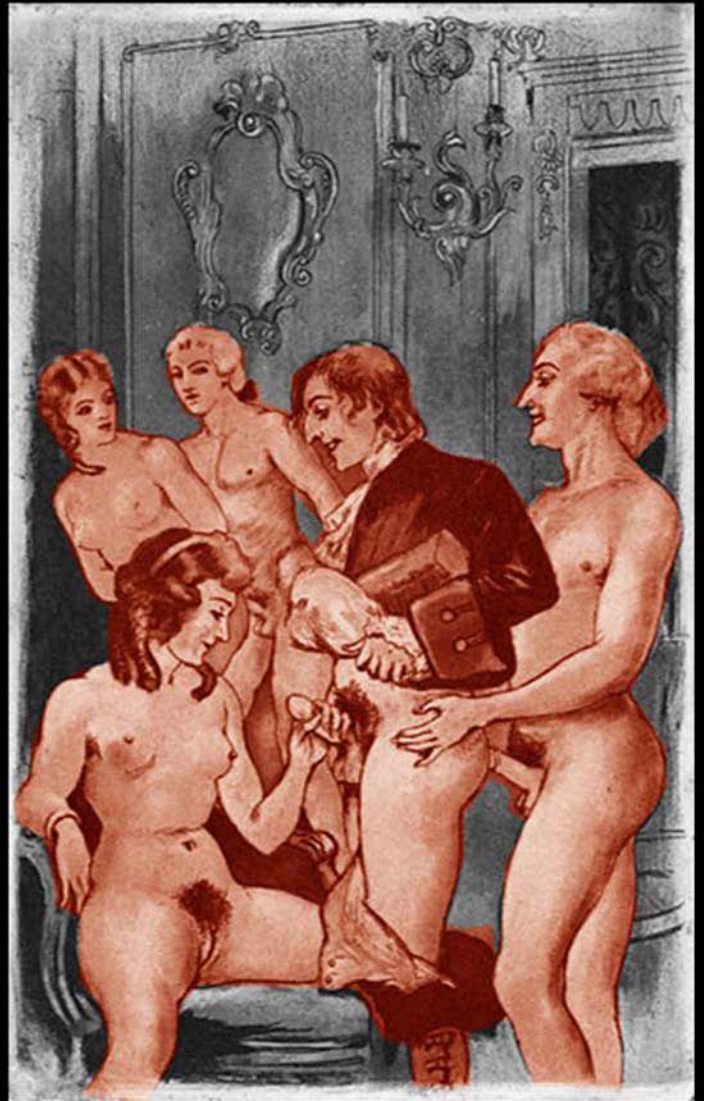

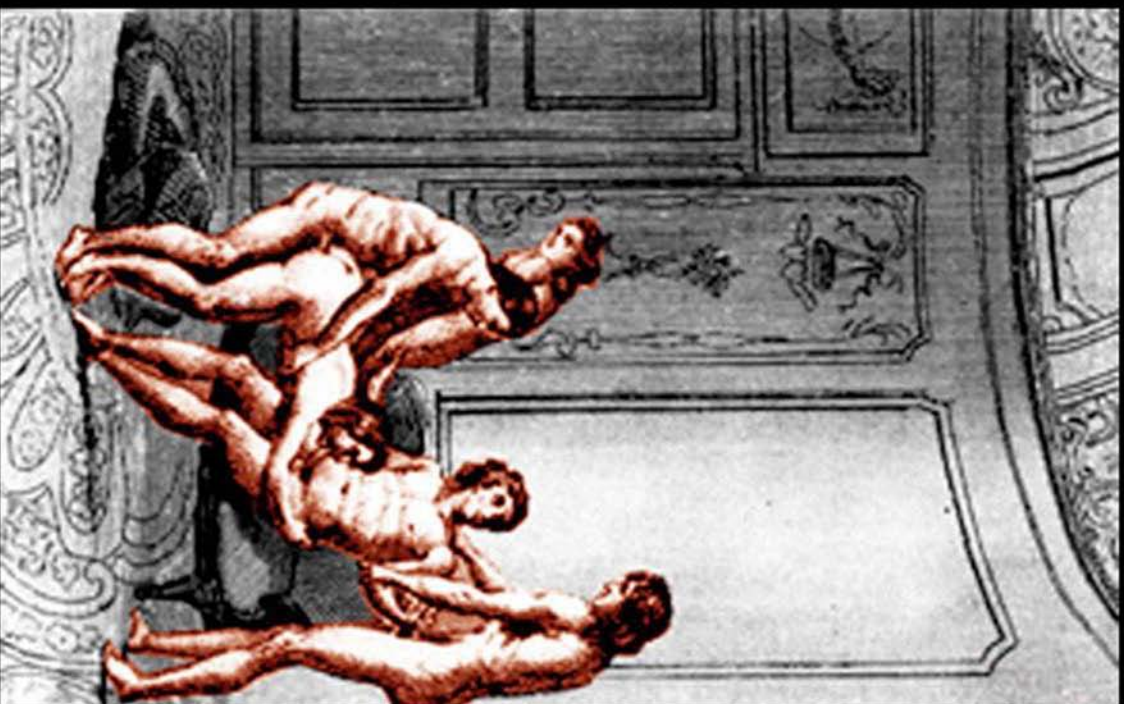
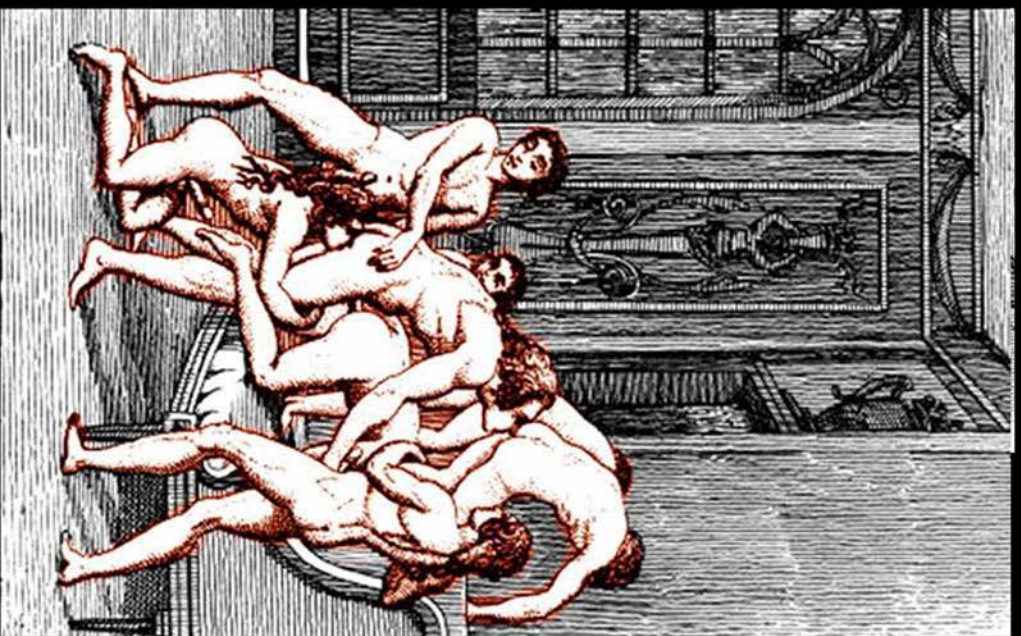

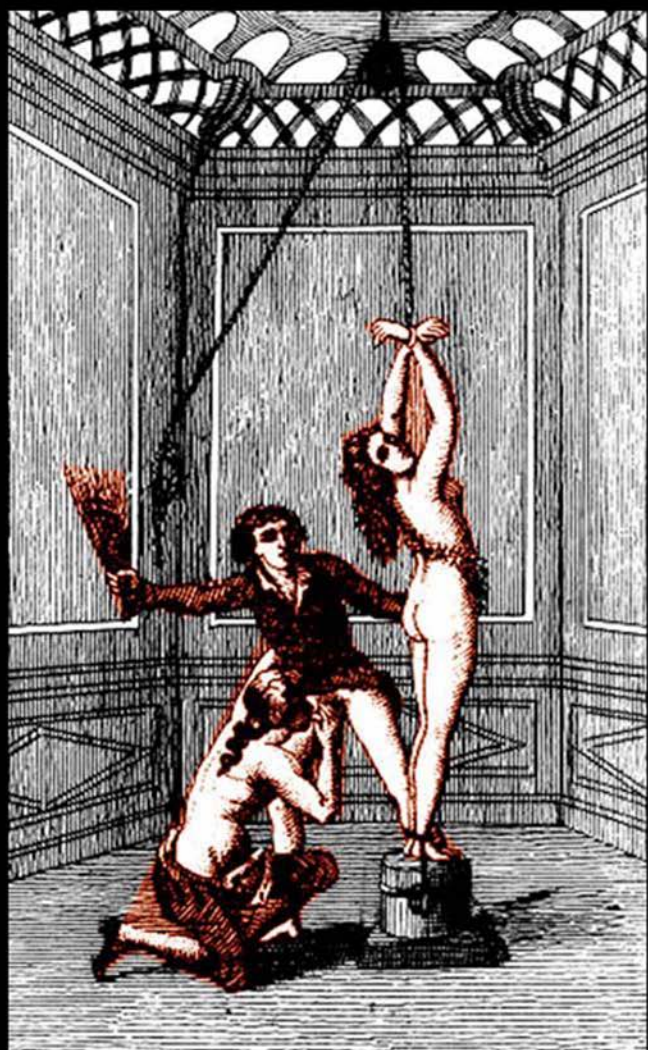

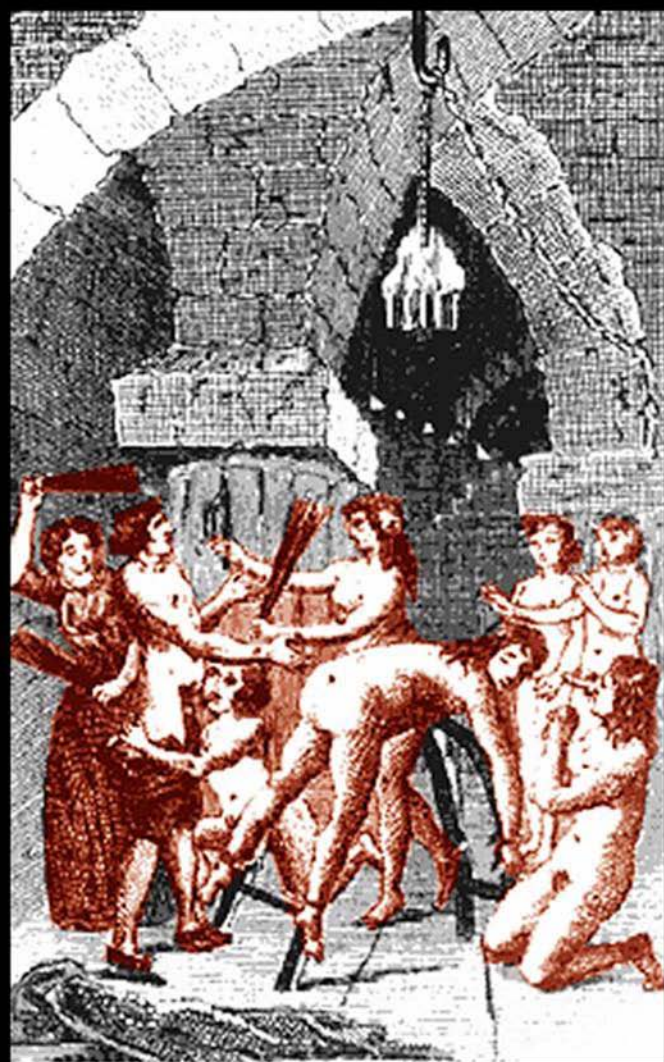

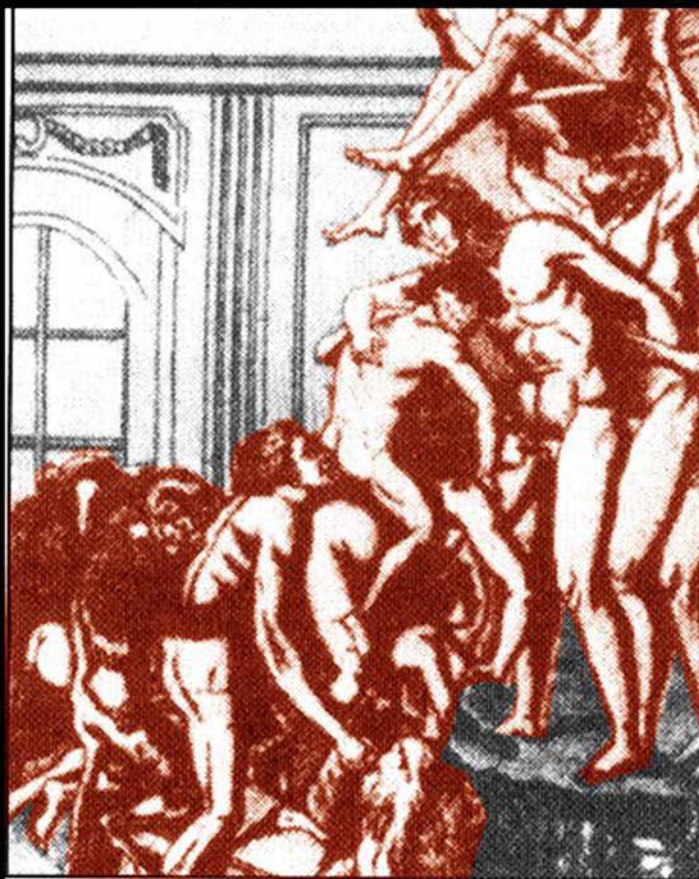

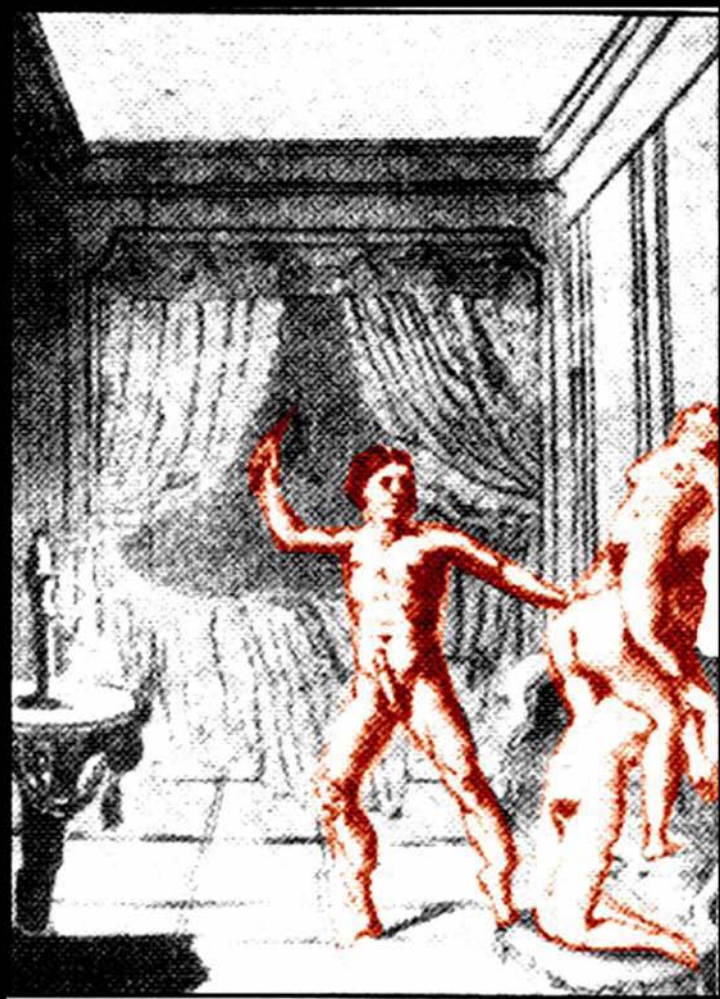

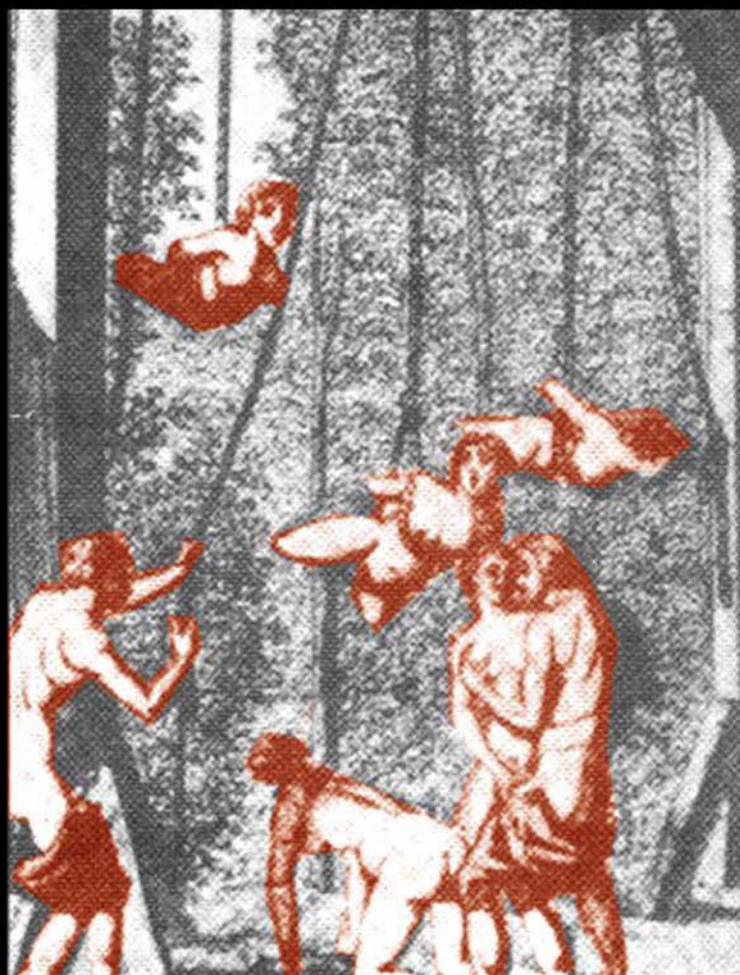

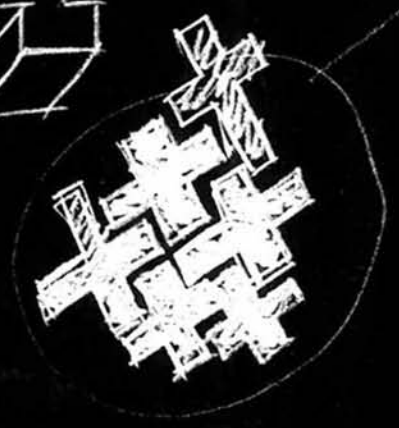
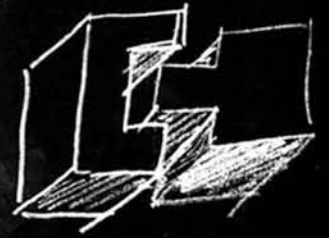

ΣΥΓΧΡΟΝΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΑ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

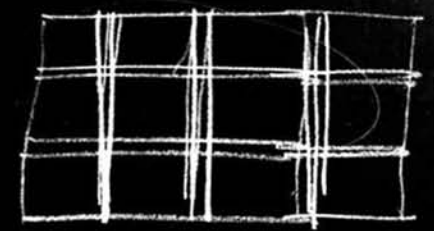
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΠΡΟΣΩΠΟ

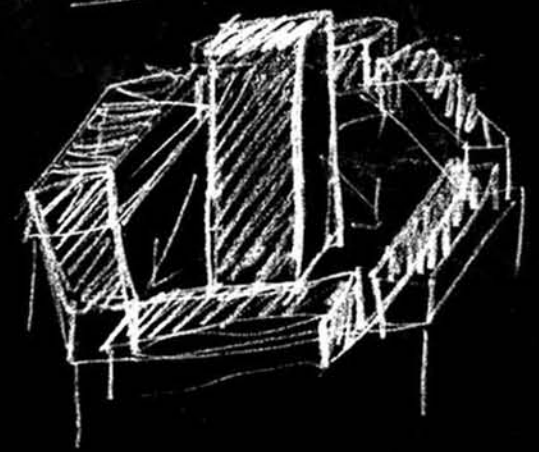
ΚΩΔΙΚΟΣ

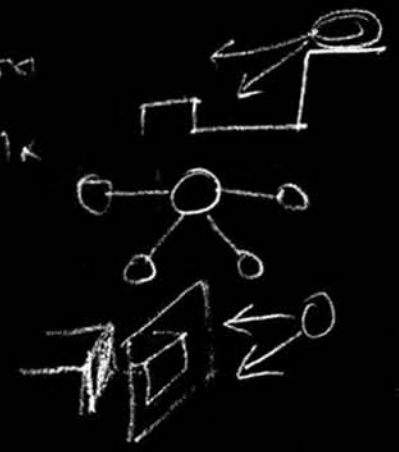
ΣΥΓΧΡΟΝΟ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

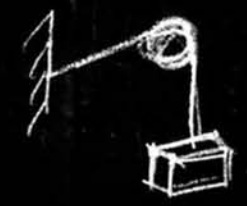
υπό λαμπρά
αίθρα & υφή διακόσμηση

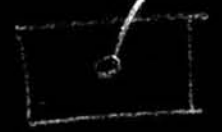
παραπλοία + εστίαση διαβάσεων
απλή & υφολογική
εστίαση διαβάσεων

πλά διαρρηξη

επιφάνεια + απορροφητική

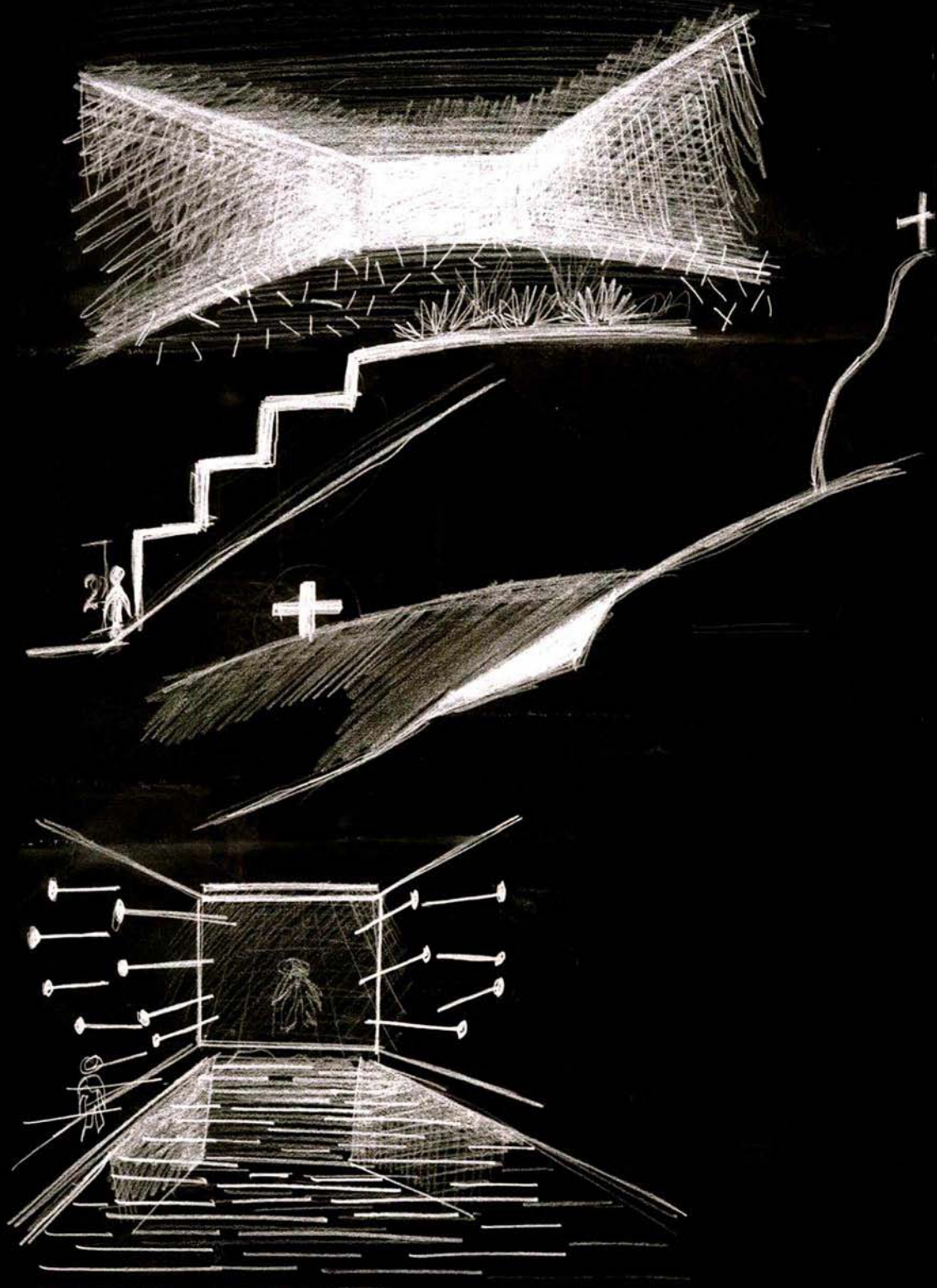

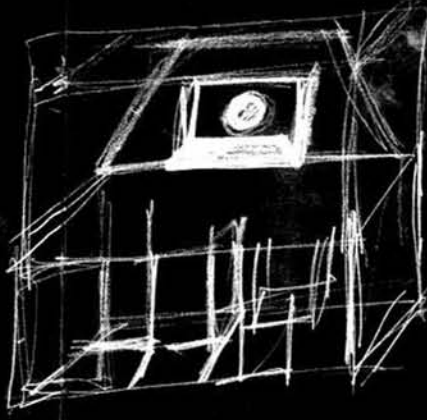
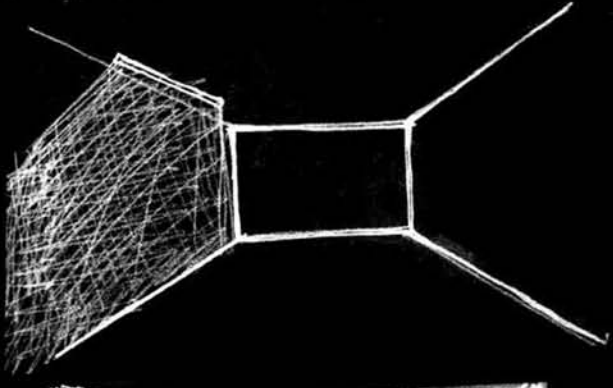
απόλυτη
εξ ολοκληρωτικής
απόφασης

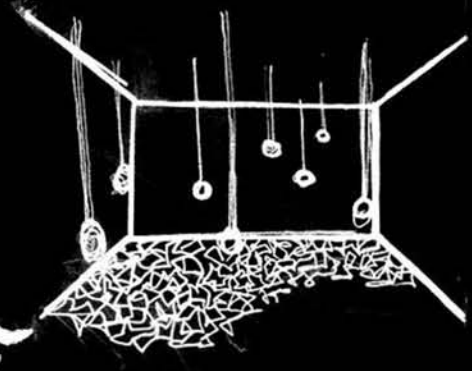
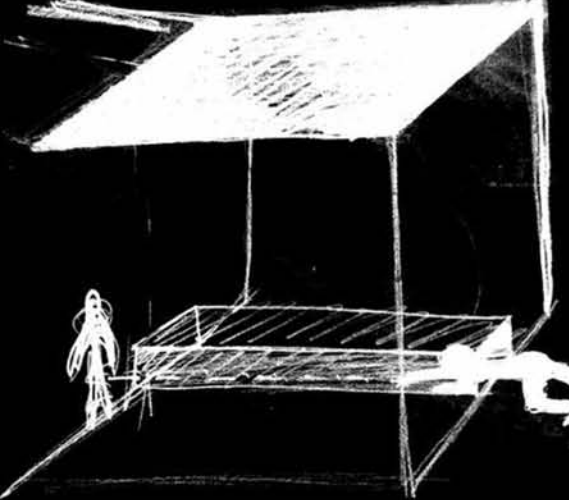
υφολογική - εστίαση οφθαλμολογία
- εστίαση βούληση

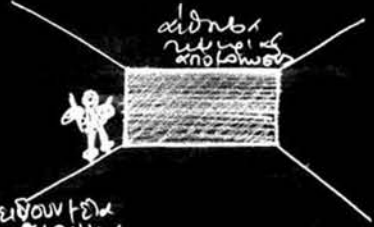

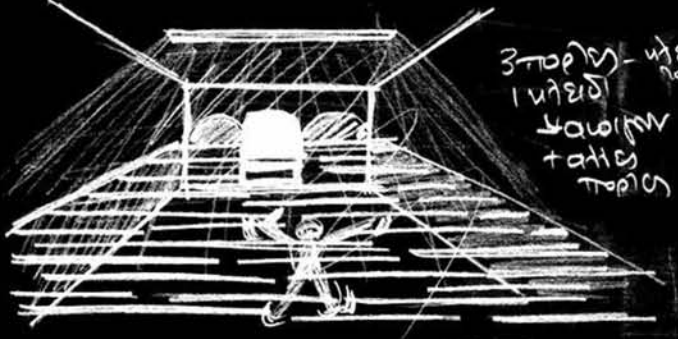
- υδρο θοίκειο → παραπομπή στη βιβλιοθήκη τύτα
- δεξιά βε & δωματίο → δωματίο 2 καμπίνα πιν εμπ.
- αίσθηση υψους λαβωρίδα
- εντύπωση είτε από κάποια κάμπα είτε από κοίτασμα πάνω κροτίς ως αλλο

θοίκειο
 υδρο
 δεξιά
 υατοίρα
 κάμπος-παραπομπή
 αίσθησ θως
 βχοίμα
 υγειδία.

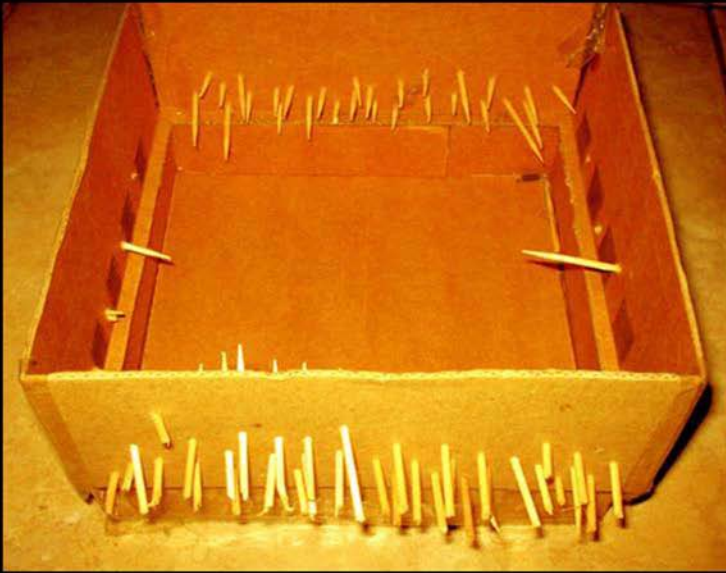

αίθρος
 υατοίρα
 κροτίς

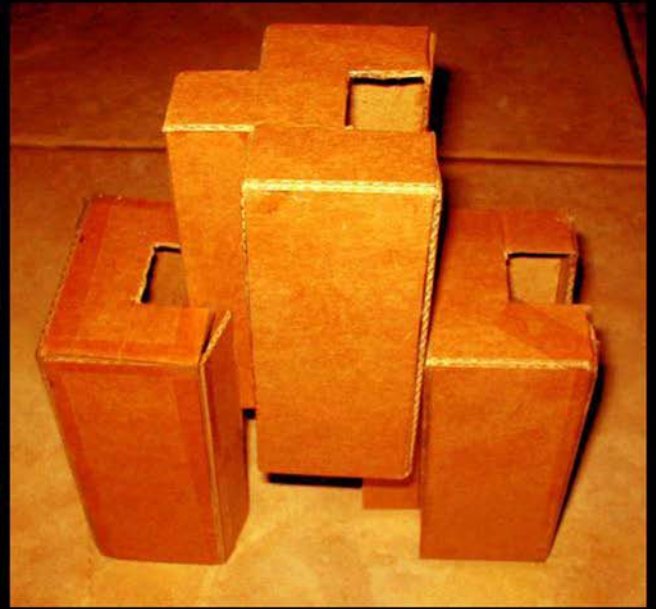

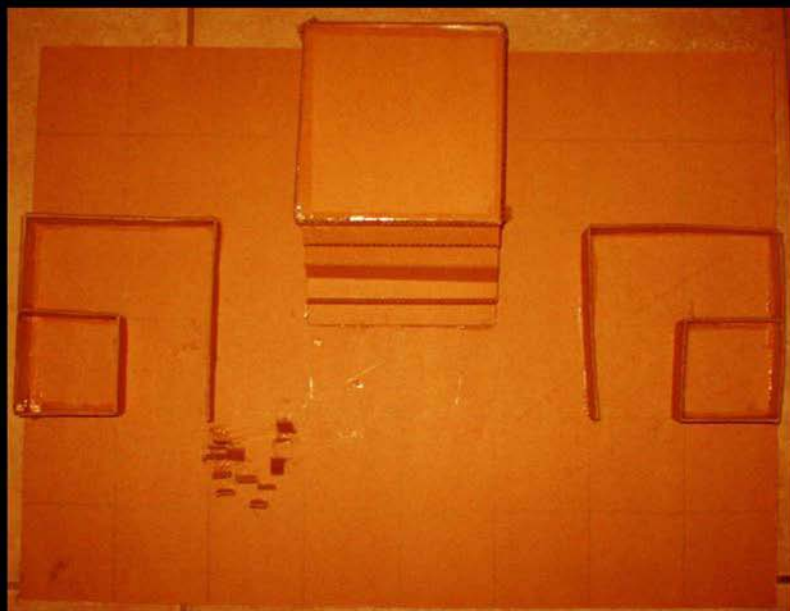
3 τοίχοι - υγειδία
 1 υγειδία
 υατοίρα
 + αλλο
 τοίχοι

2 κροτίς - δεξιά
 βε ολός ως αίσθησ
 βε βλεφ υψ.

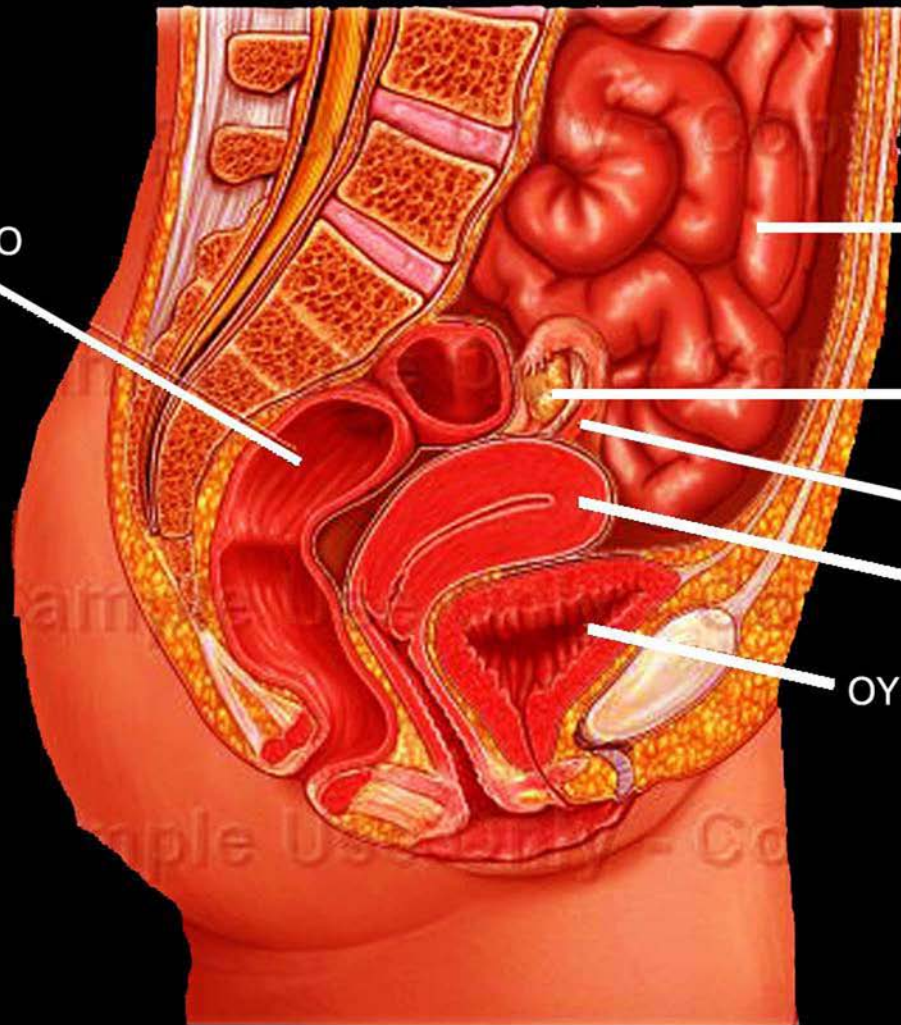

ΠΑΧΥ ΕΝΤΕΡΟ

ΛΕΠΤΟ ΕΝΤΕΡΟ

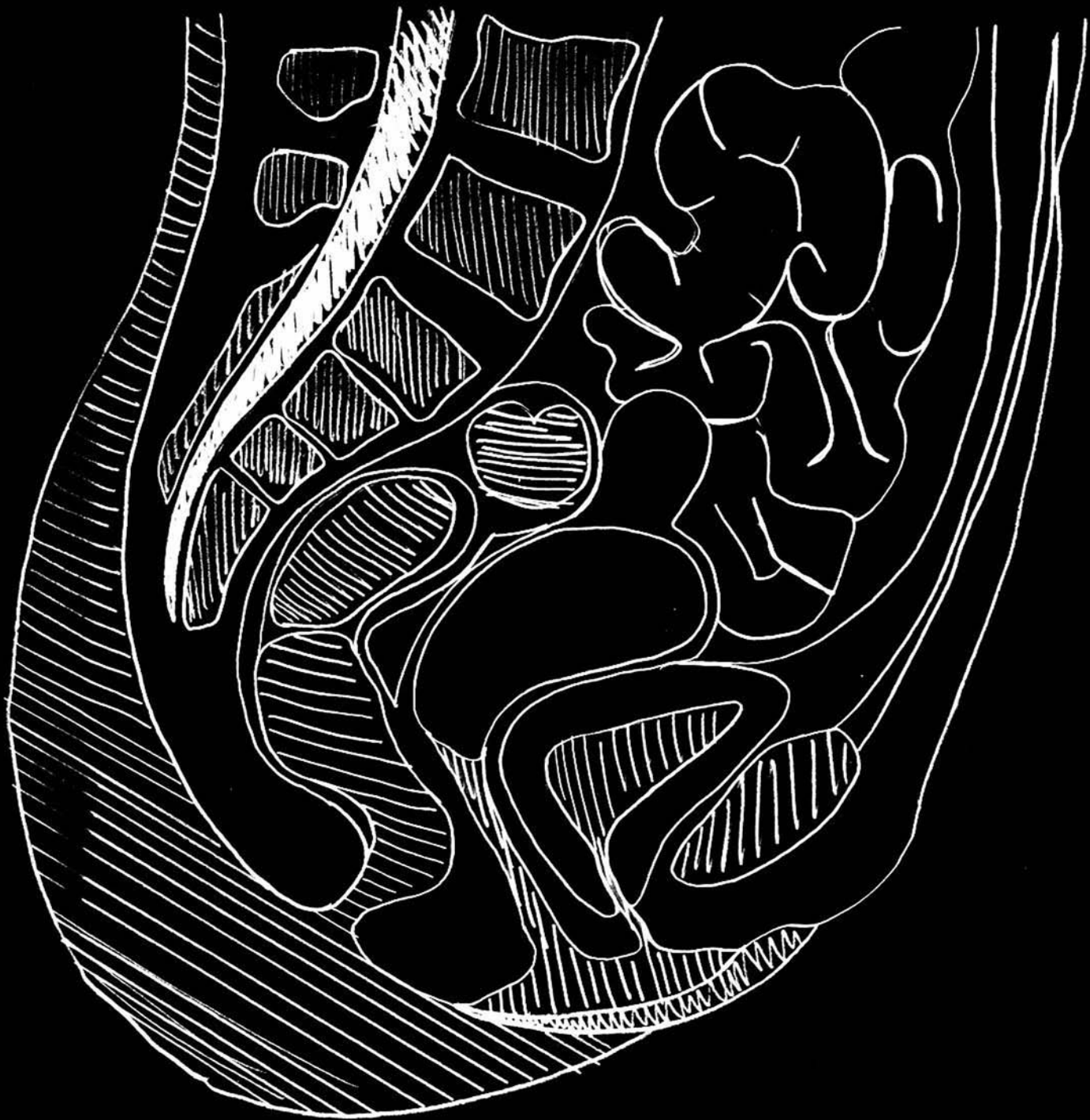
ΩΟΘΗΚΗ

ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ

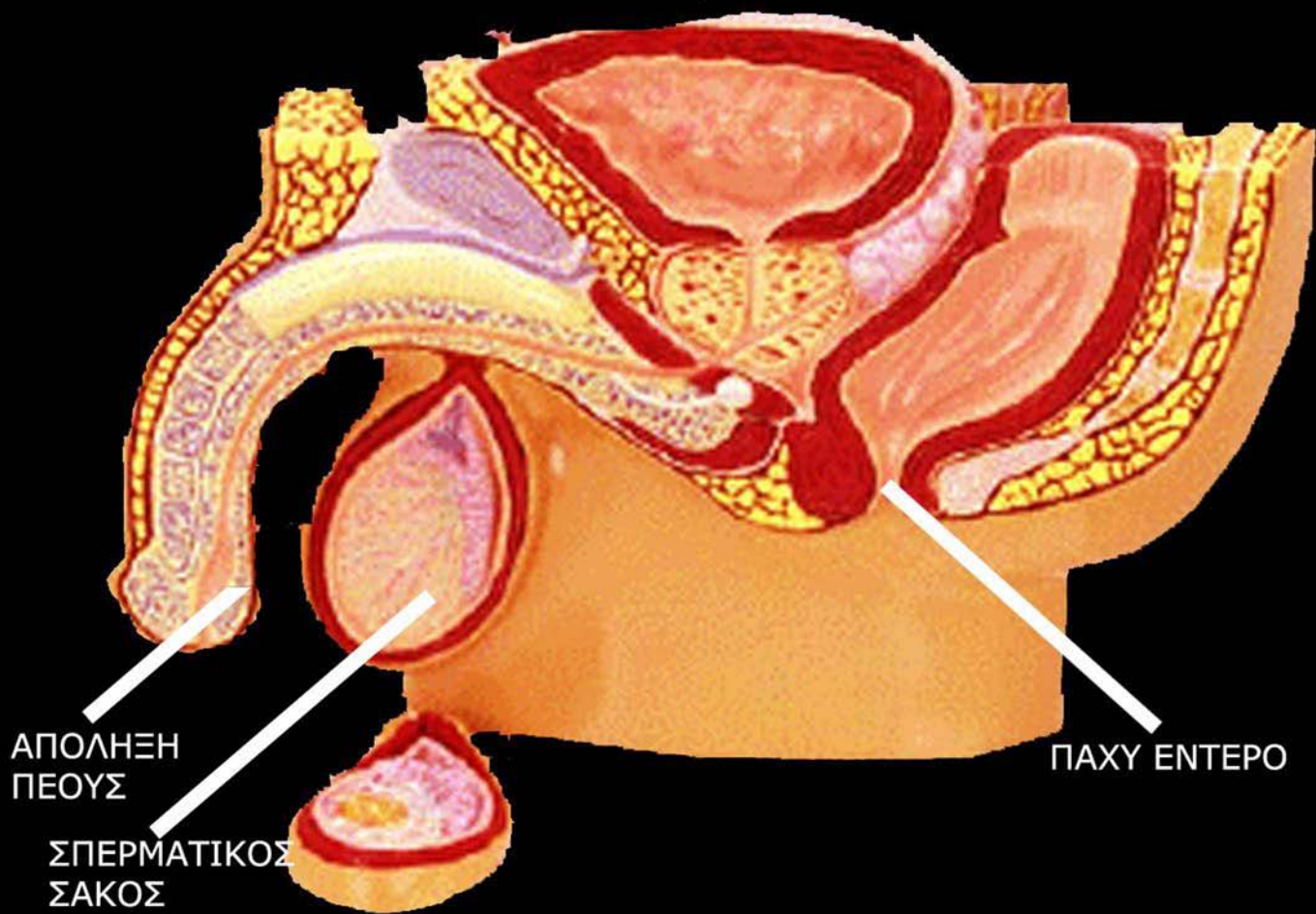
ΜΗΤΡΑ

ΟΥΡΟΔΟΧΟΣ ΚΥΣΤΗ

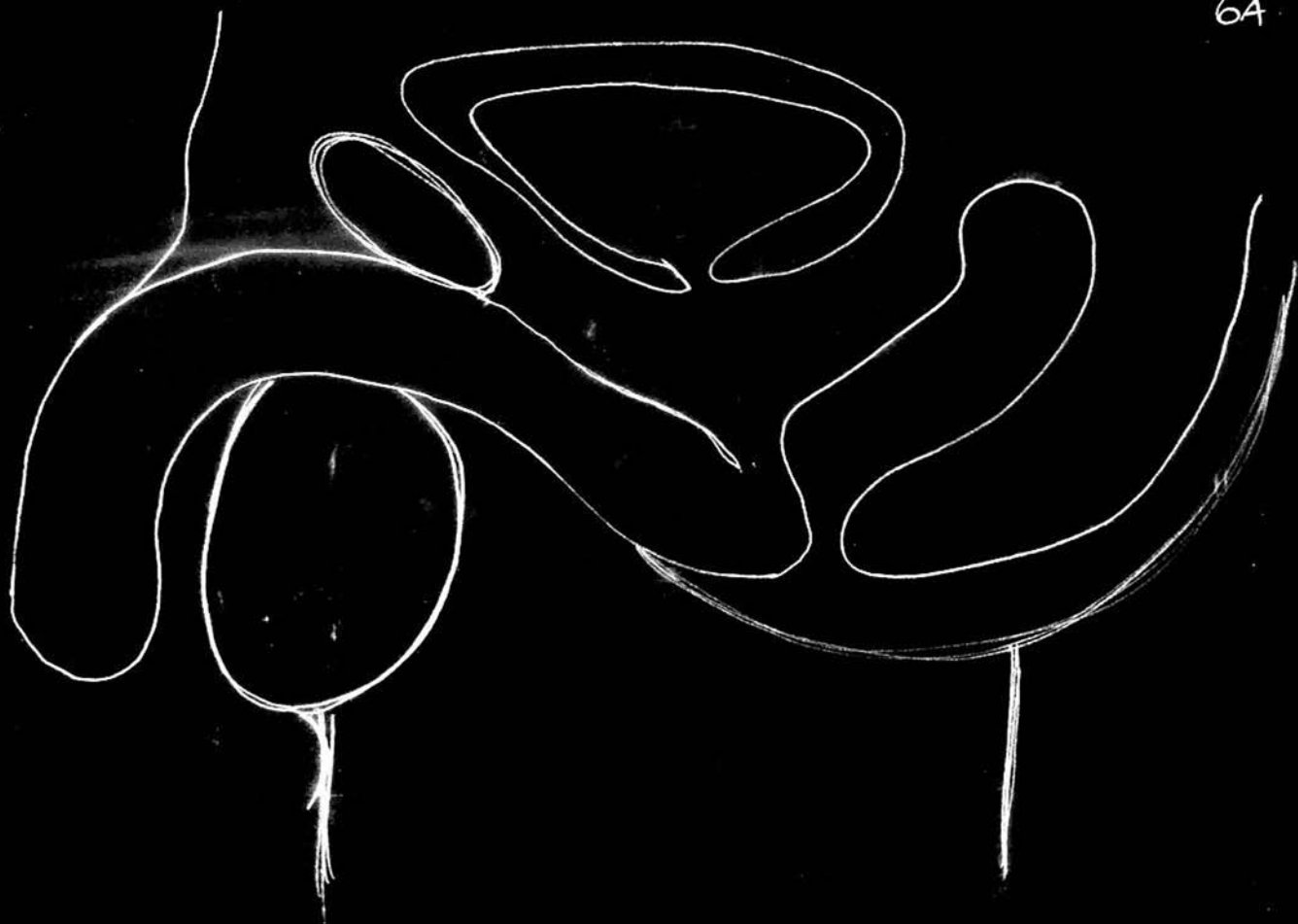

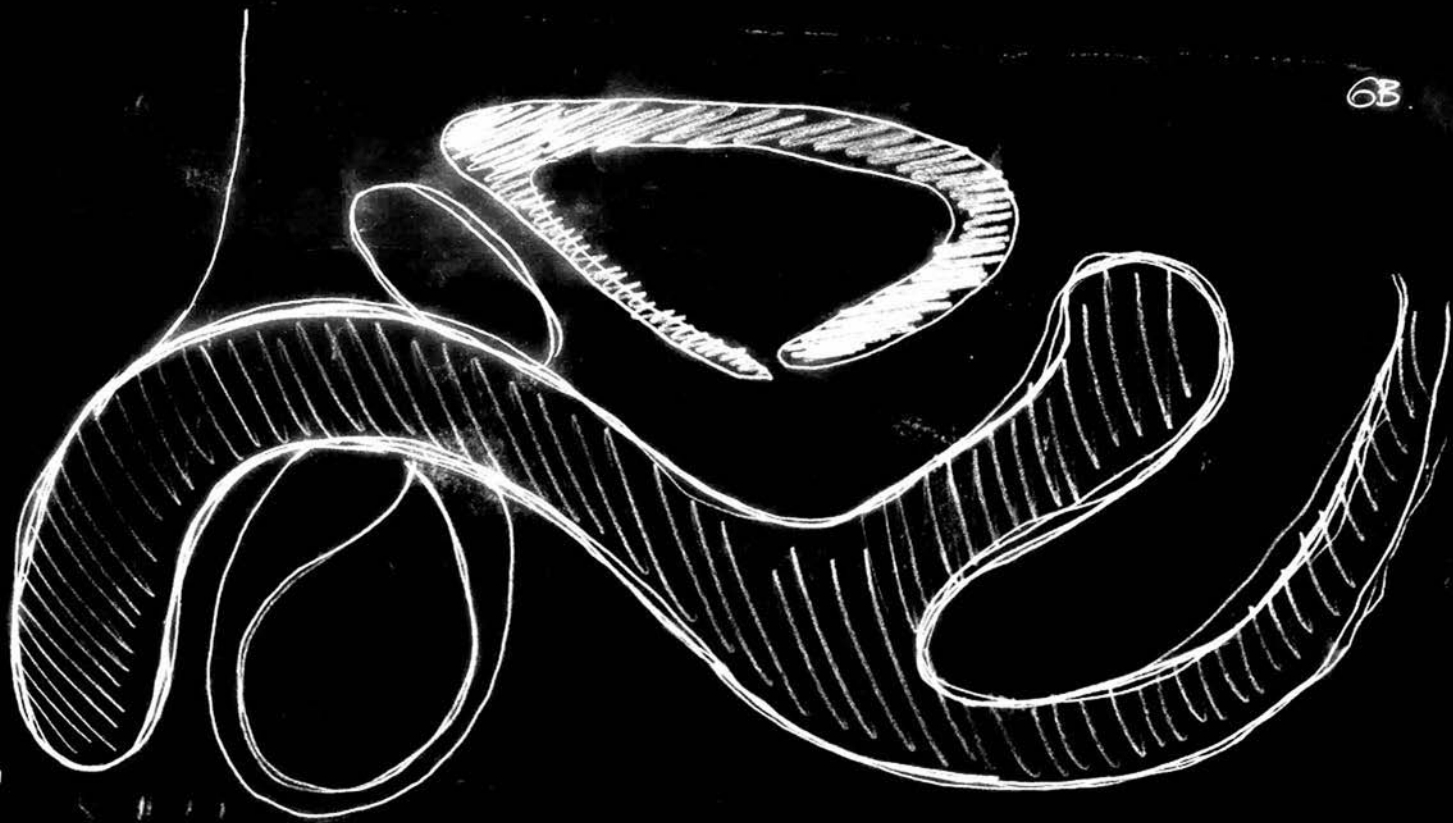

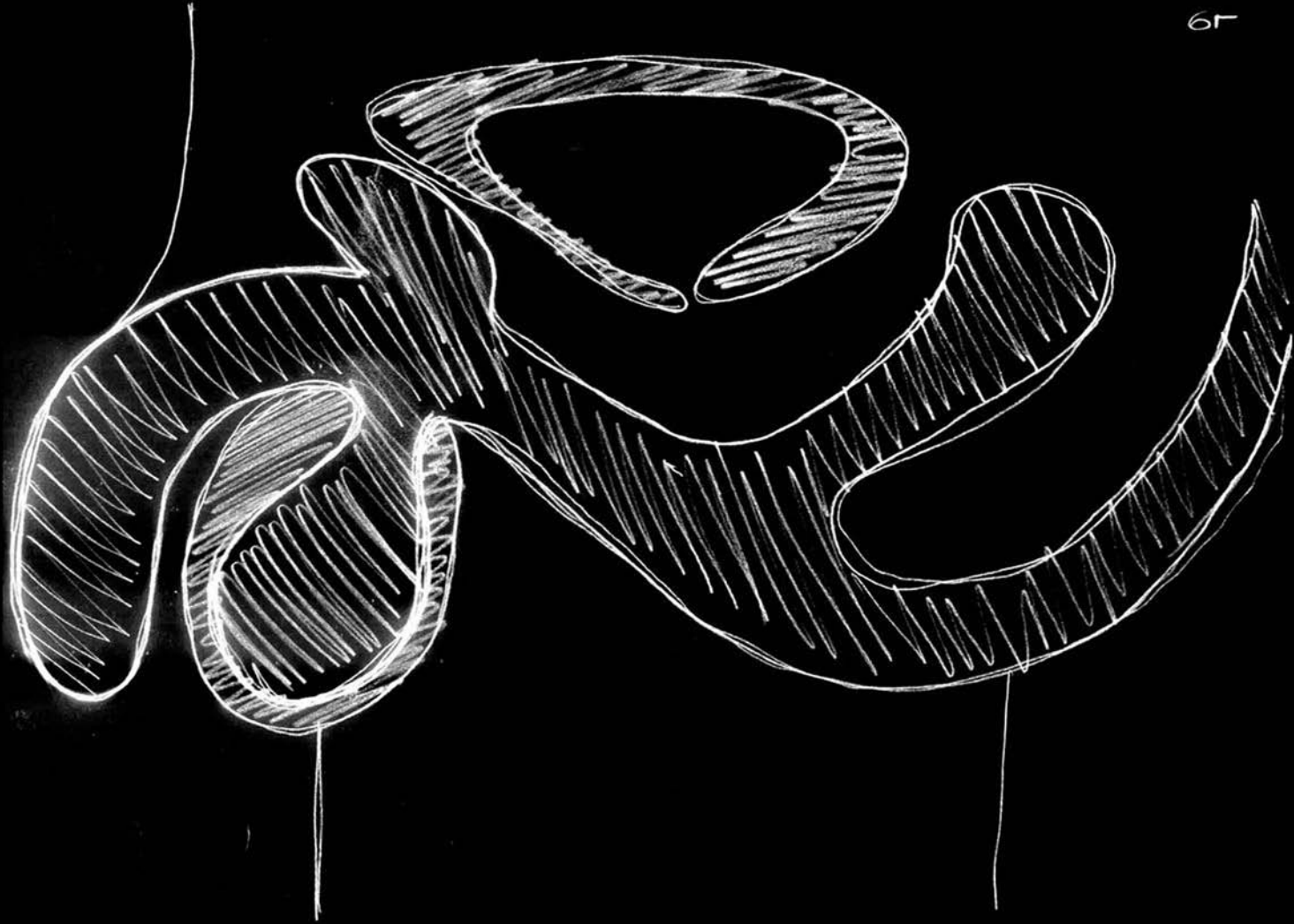

64

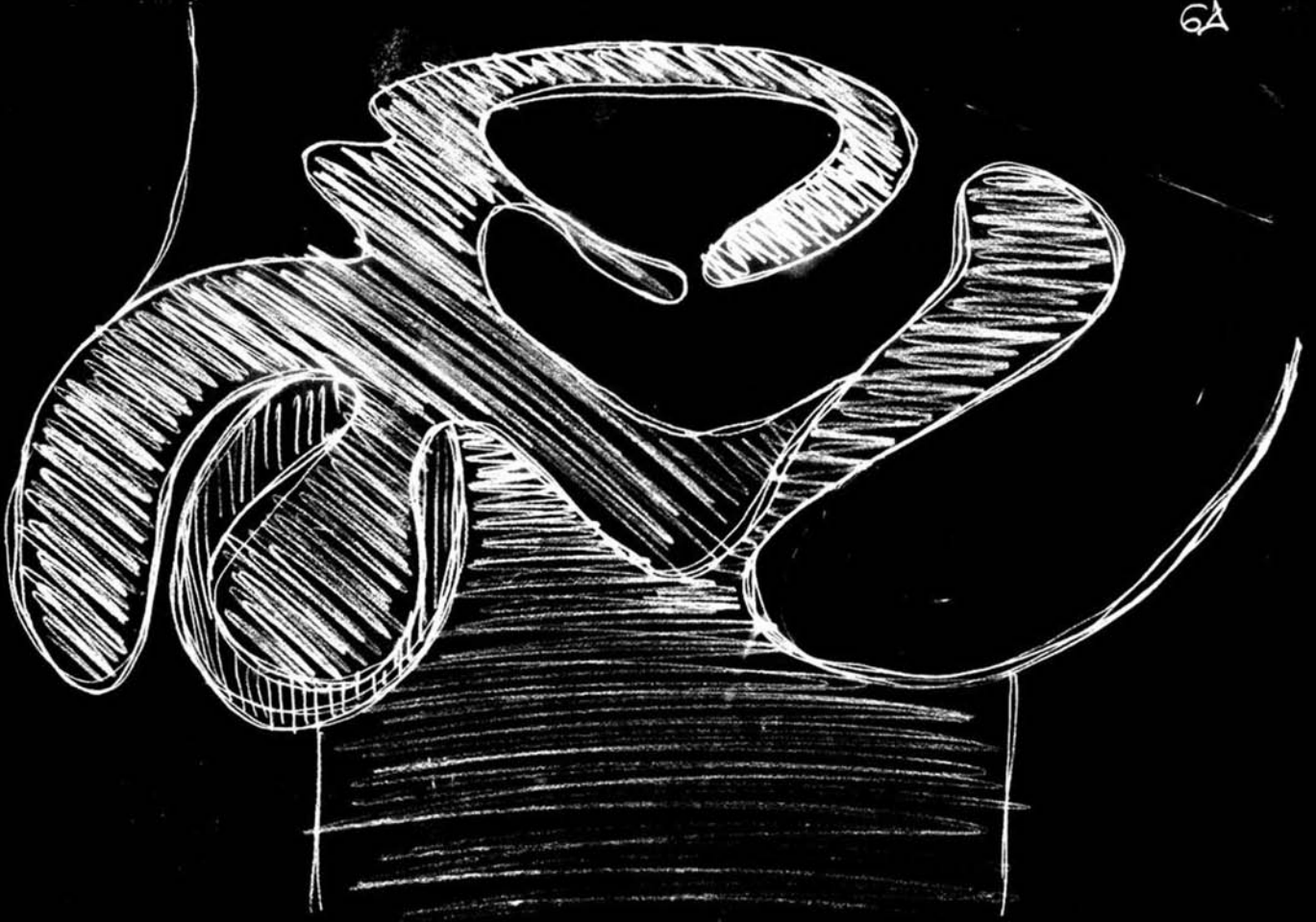

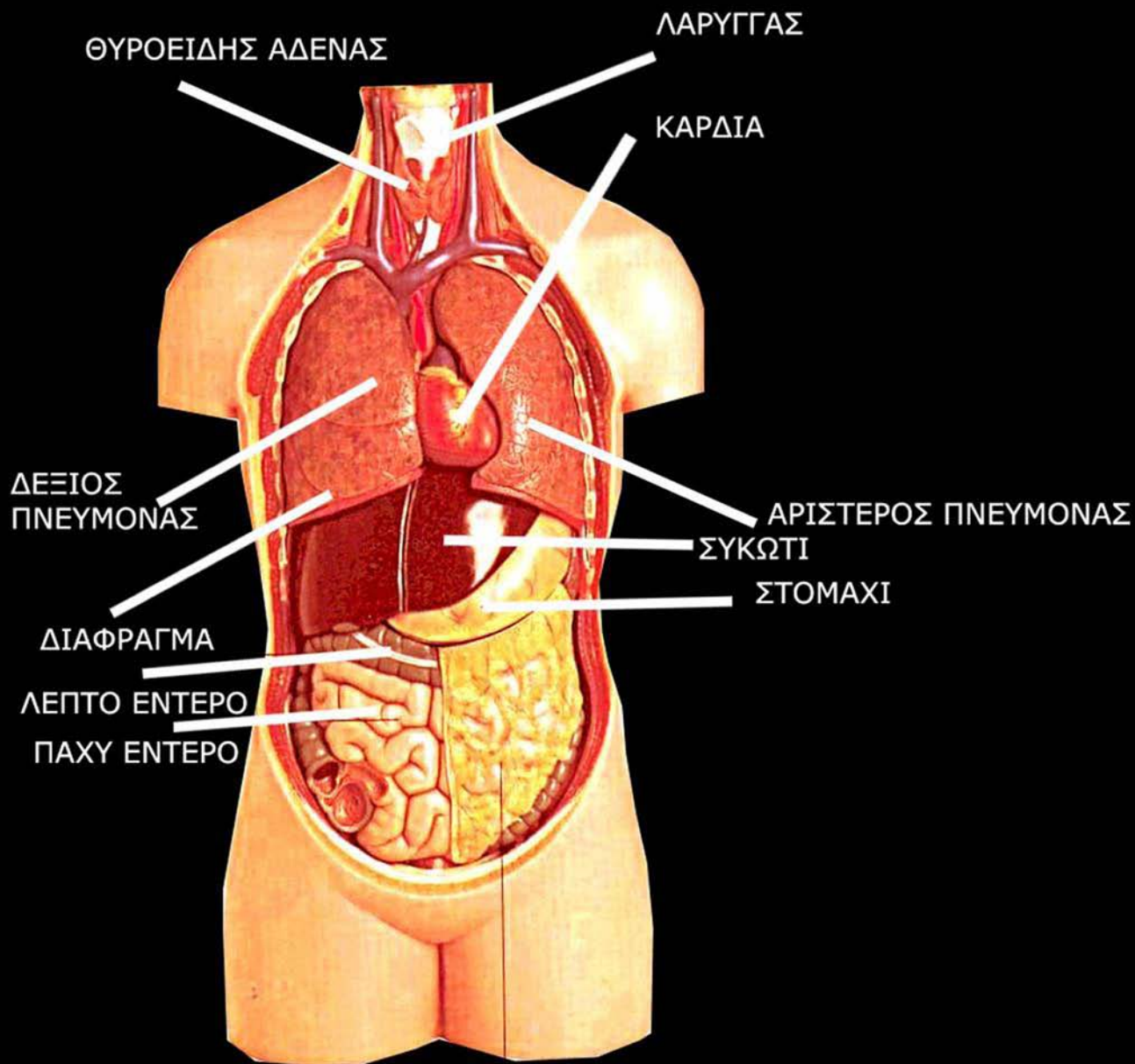

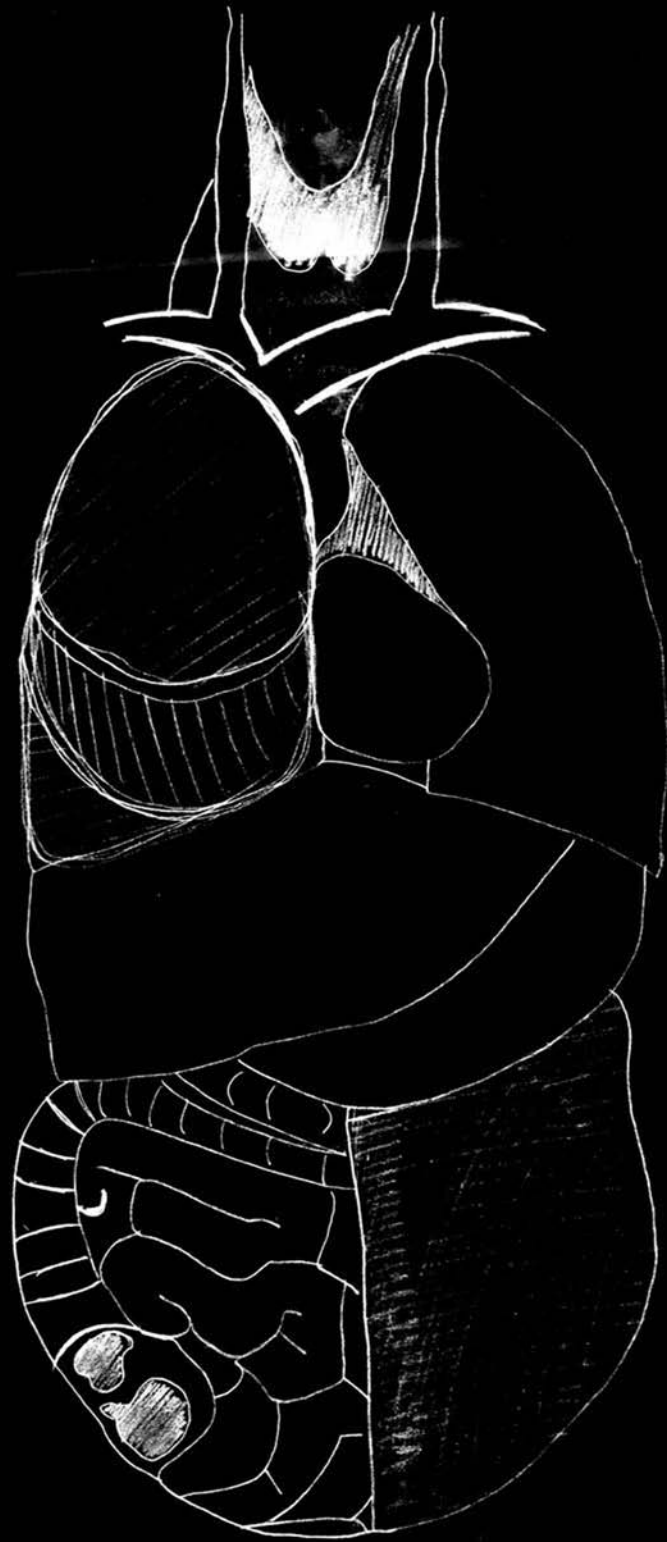
6F

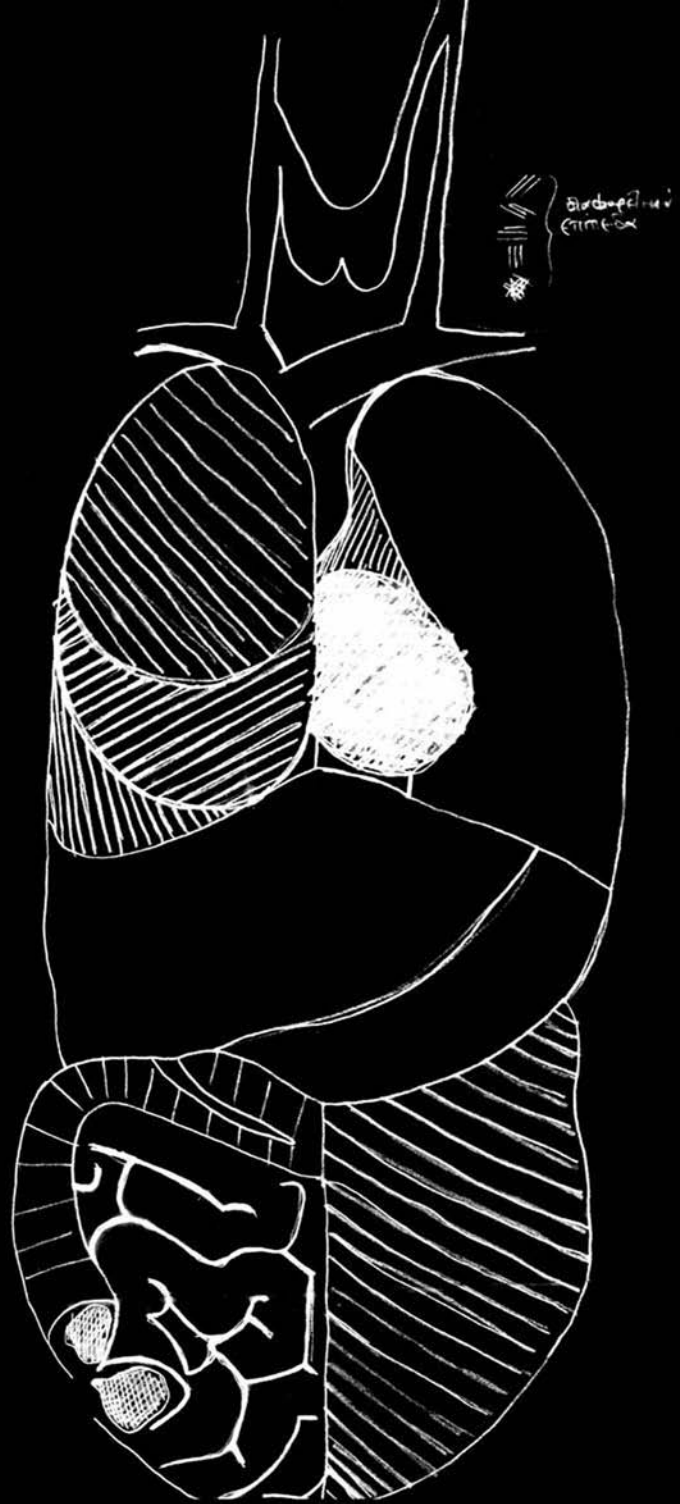

6A

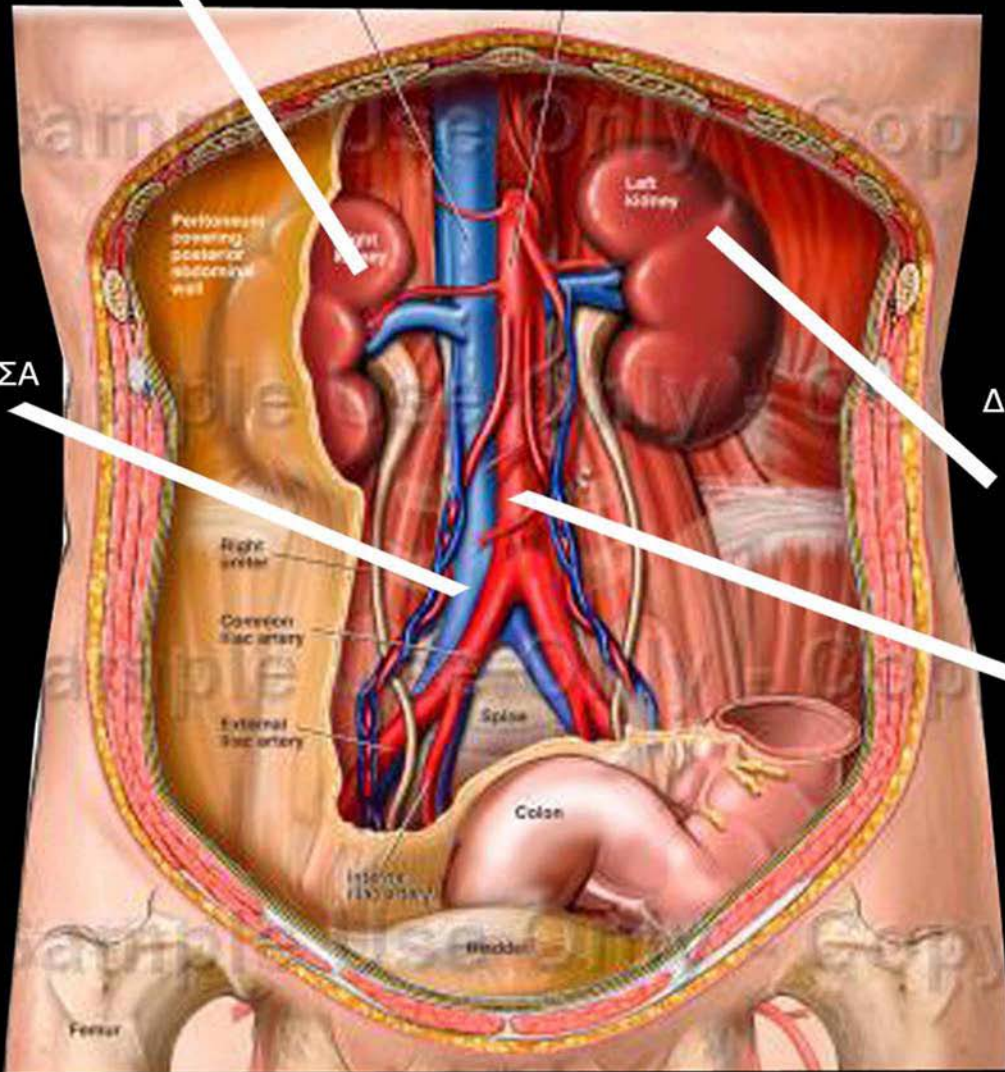

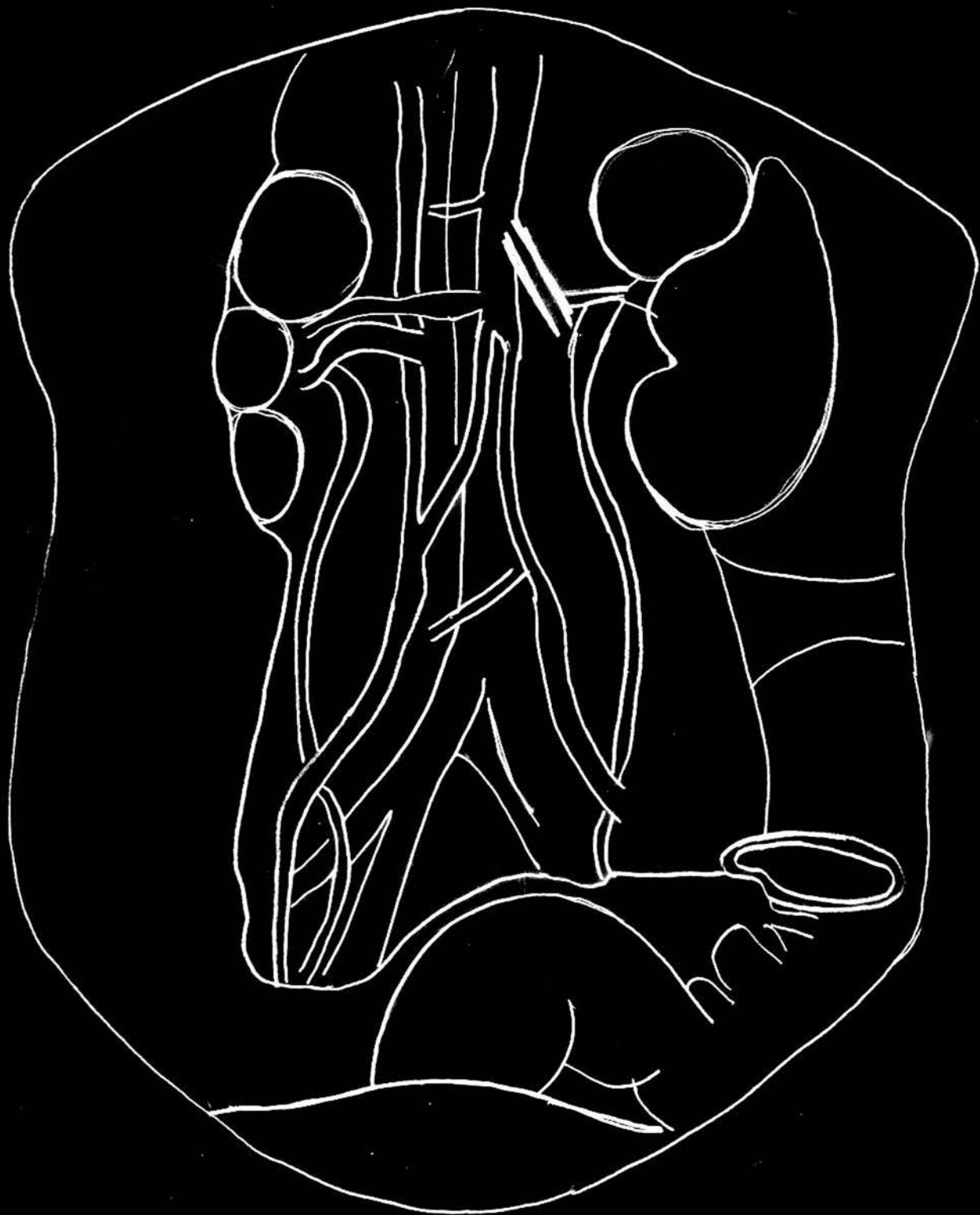
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΝΕΦΡΟΣ

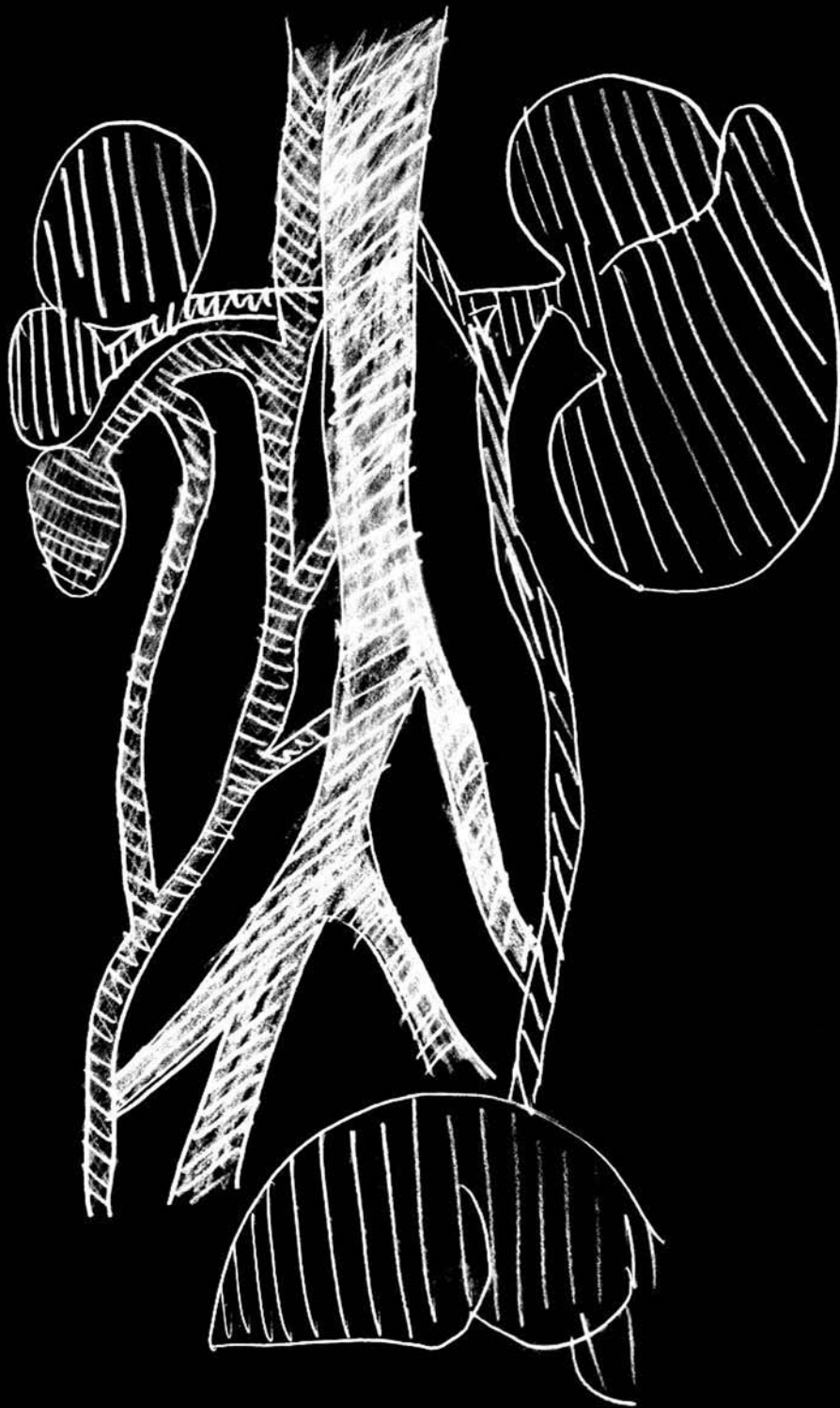
ΚΑΤΙΟΥΣΑ
ΑΟΡΤΗ

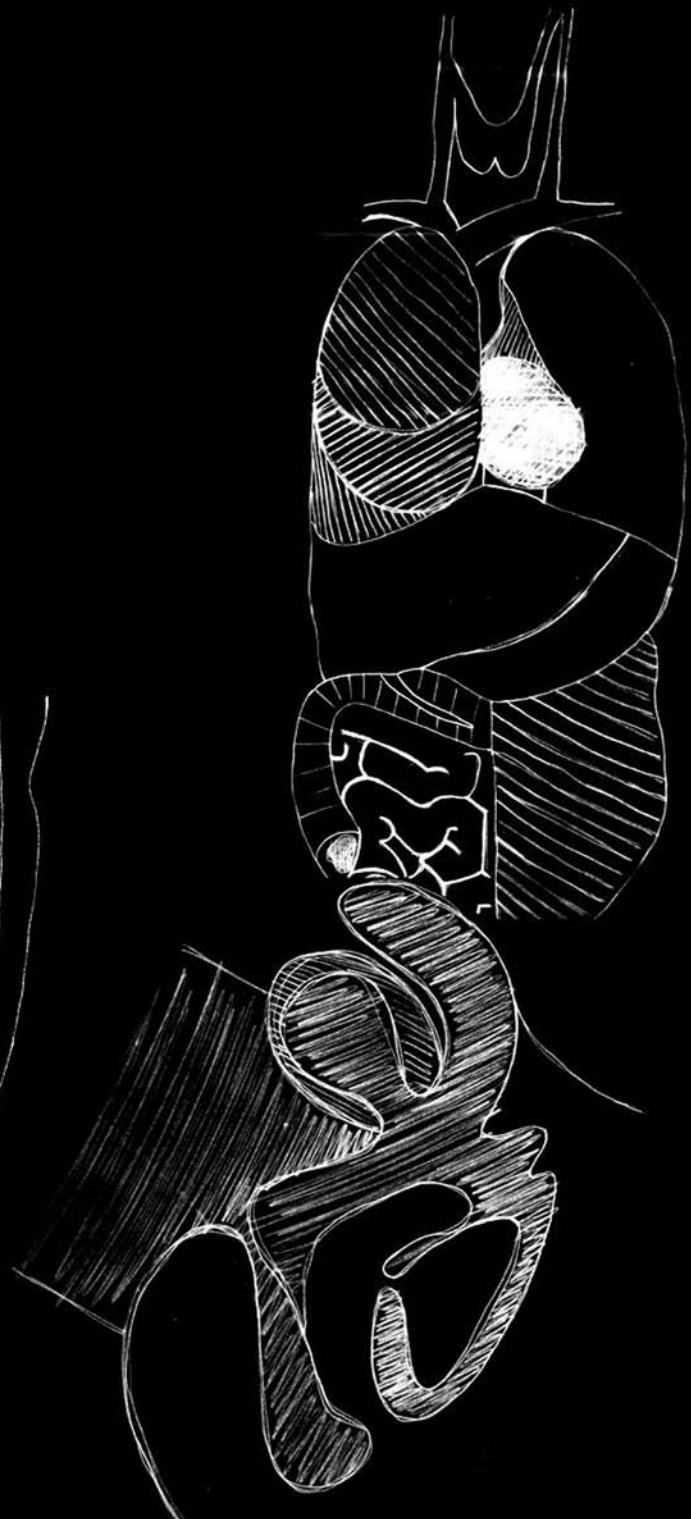
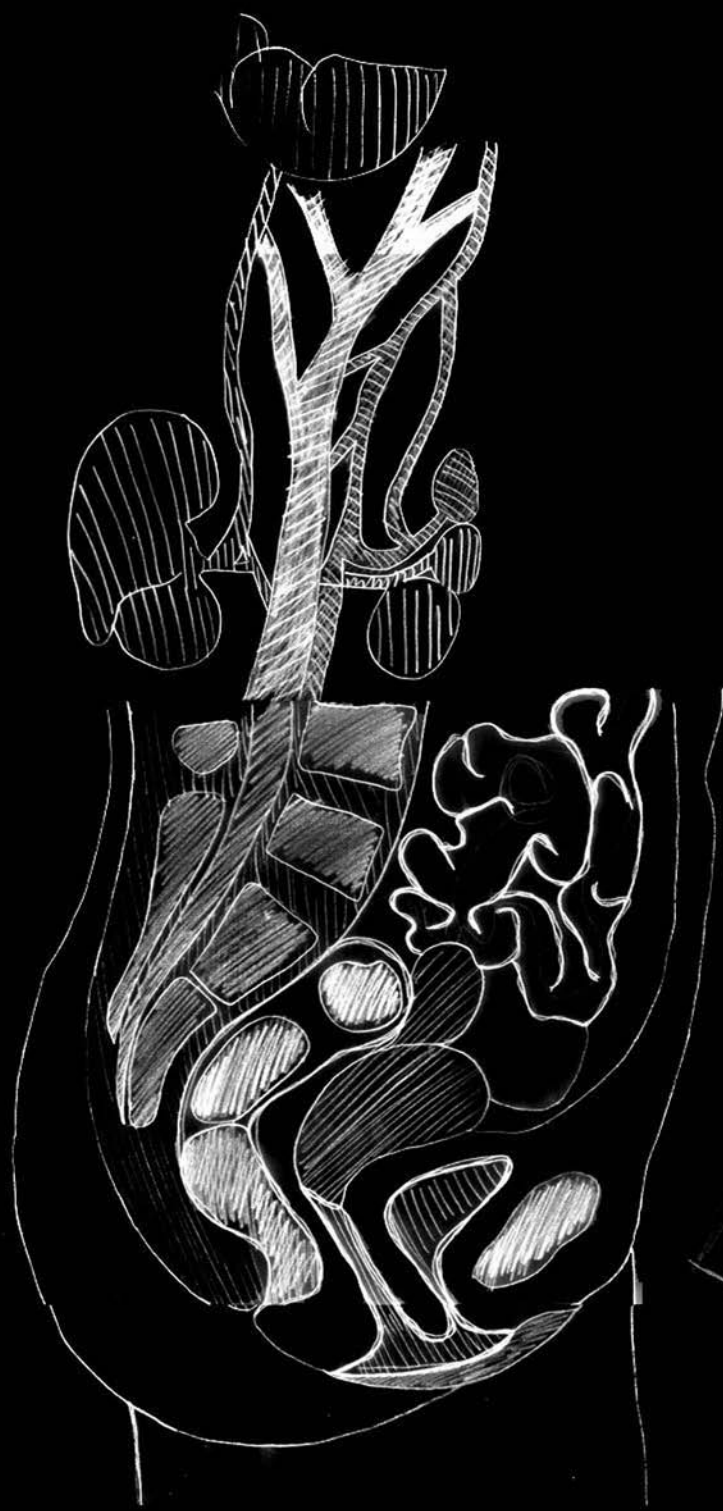
ΔΕΧΙΟΣ ΝΕΦΡΟΣ

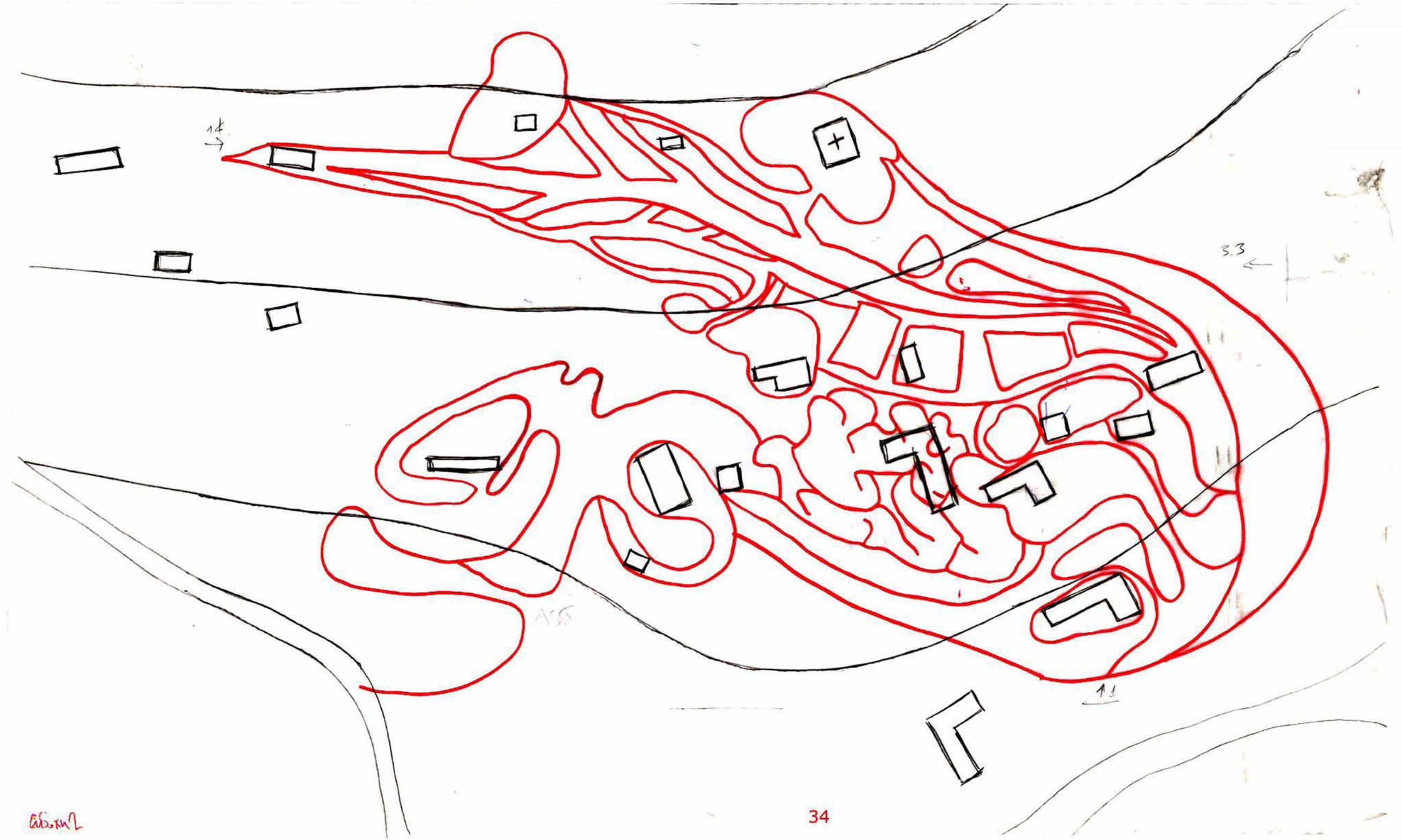
ΚΑΤΩ ΚΟΙΛΗ
ΦΛΕΒΑ

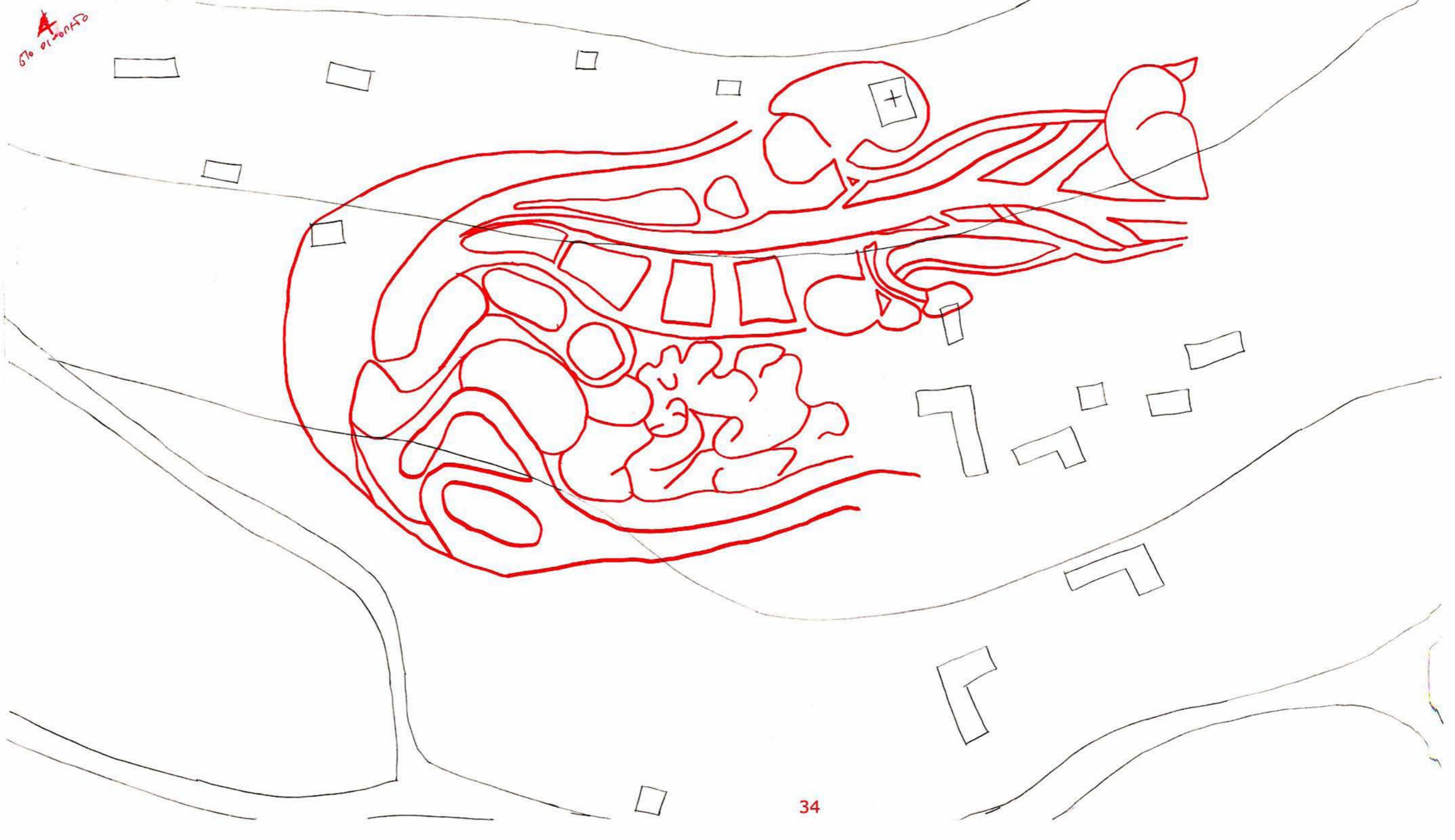

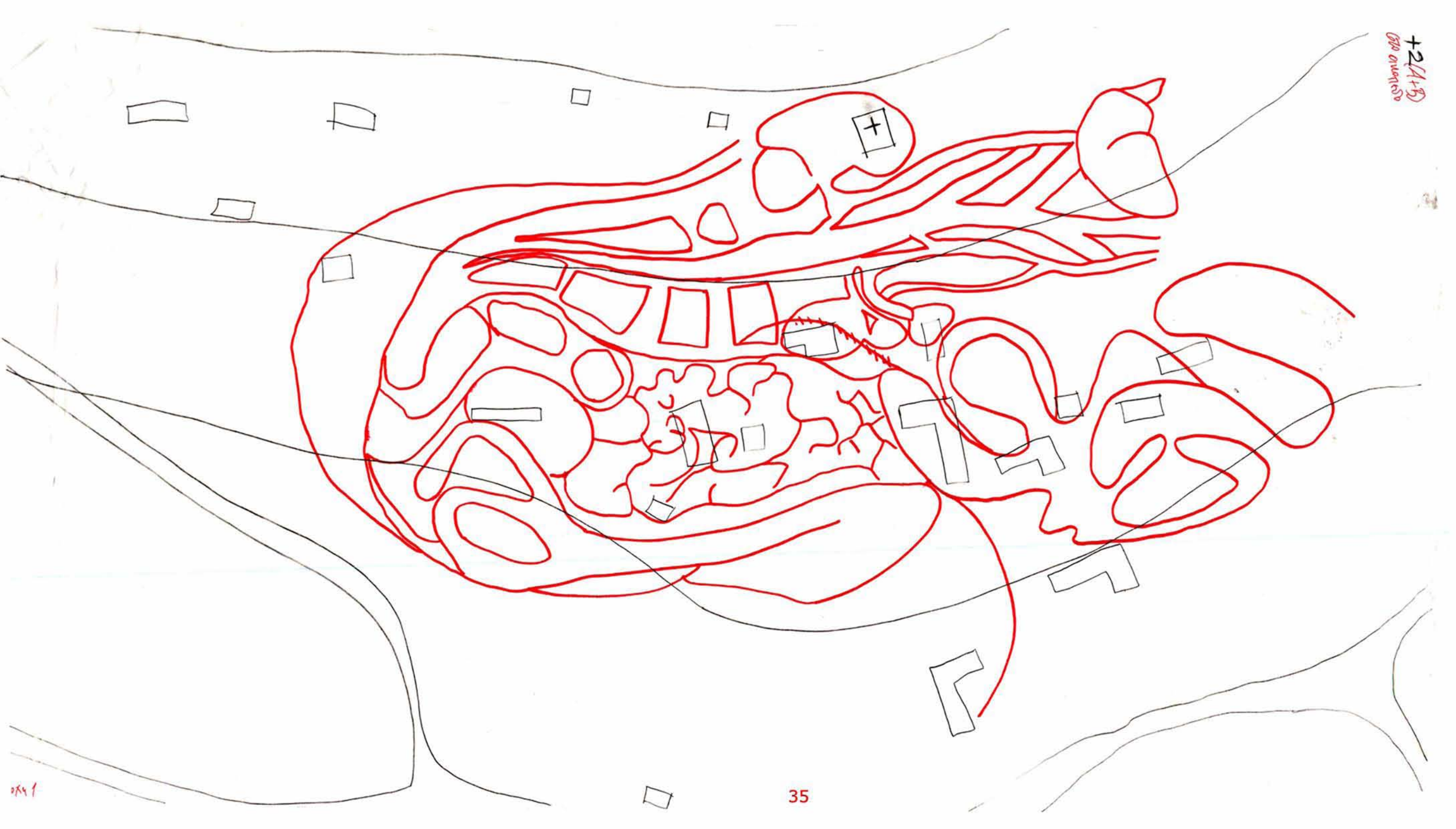

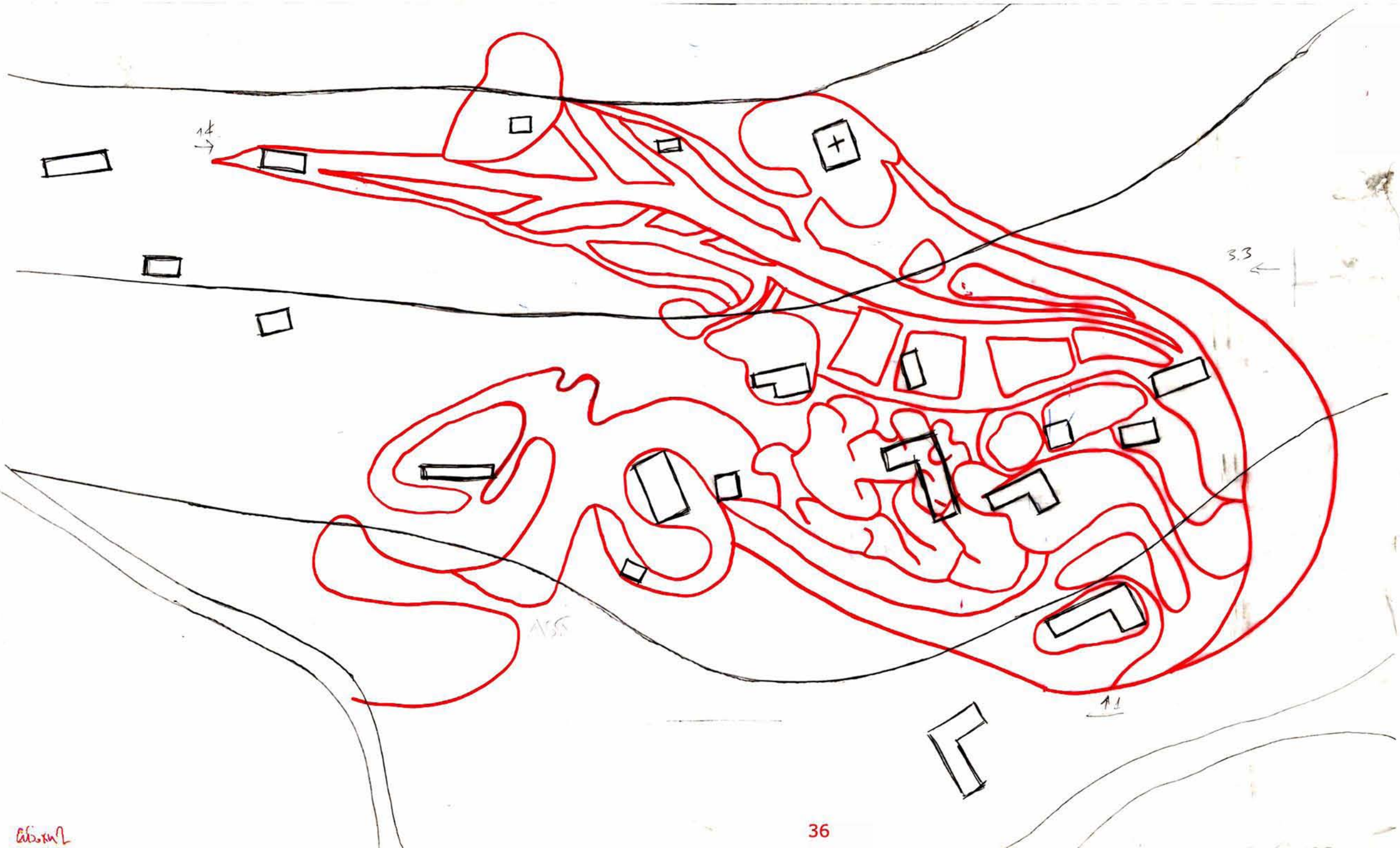

670 21.001150

+2415
Geo. Quaresima

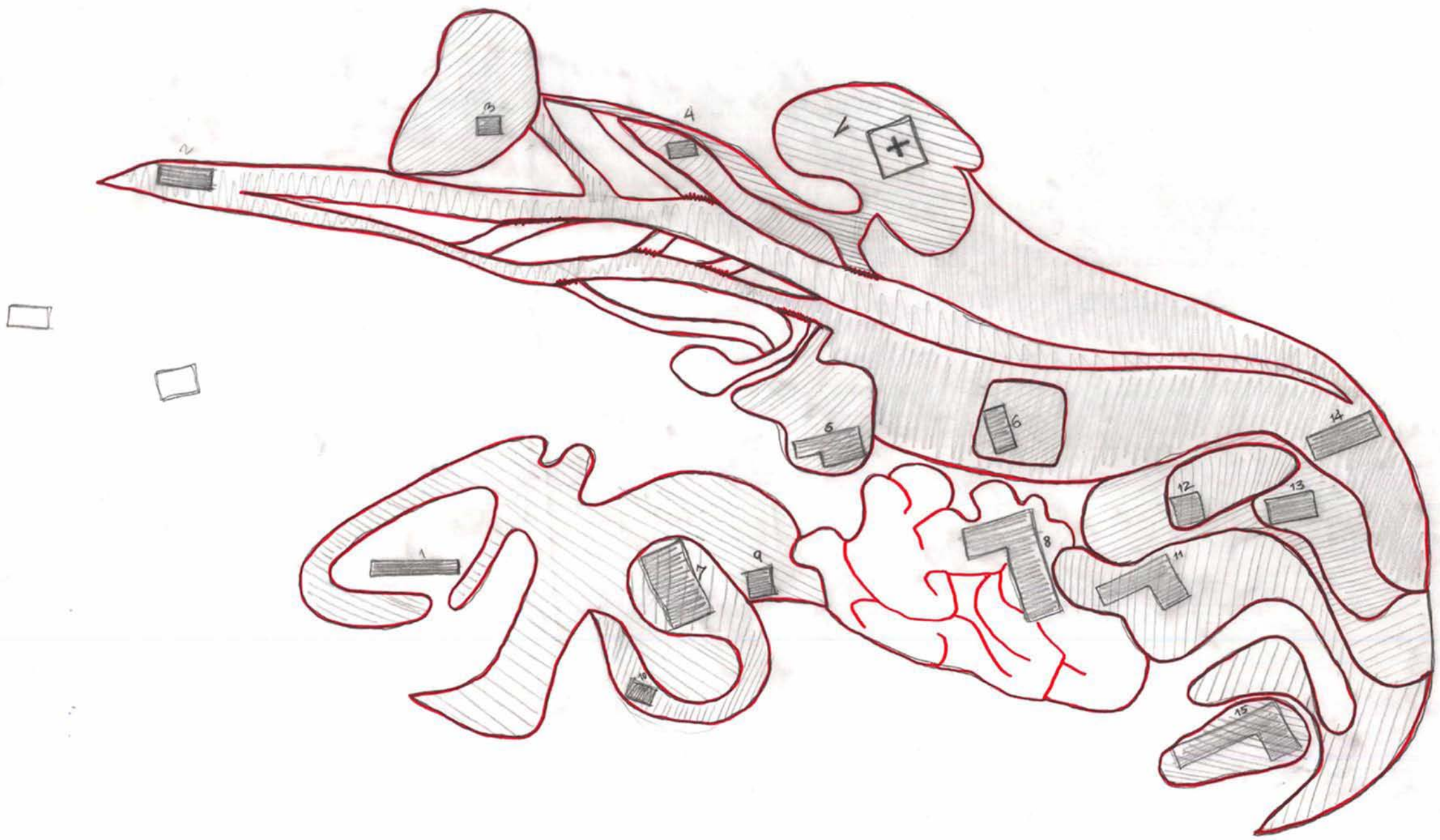

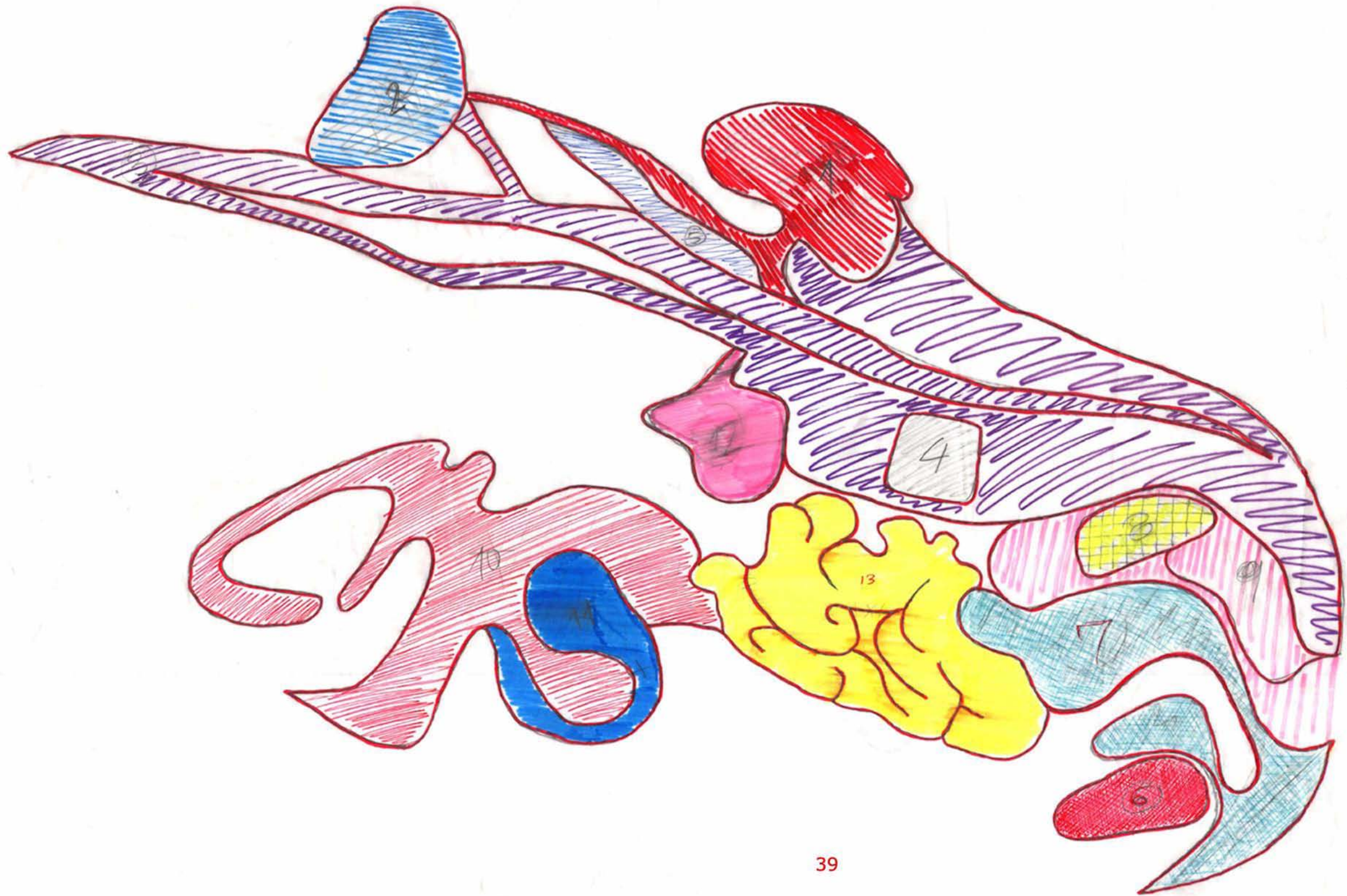

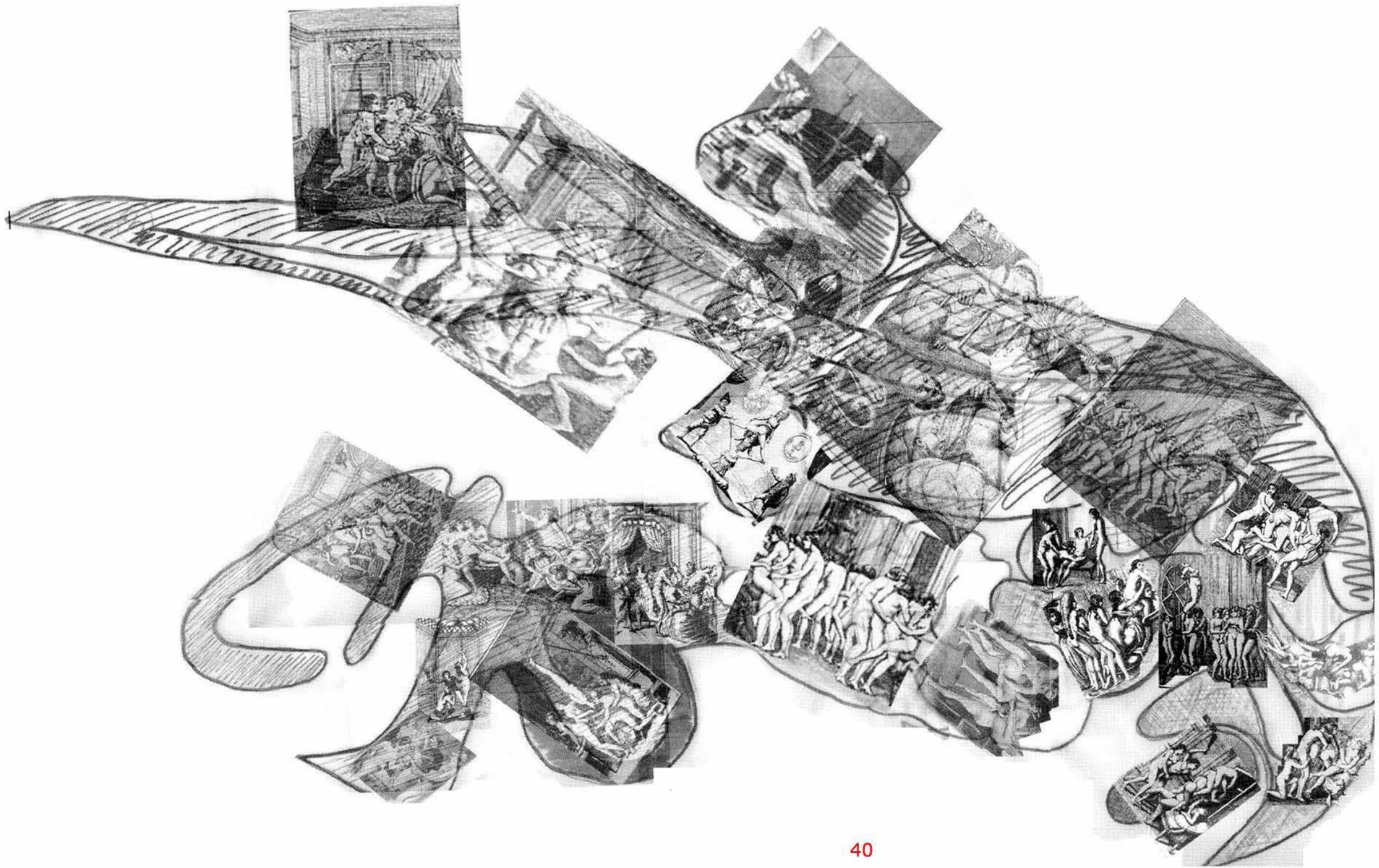
Liborn

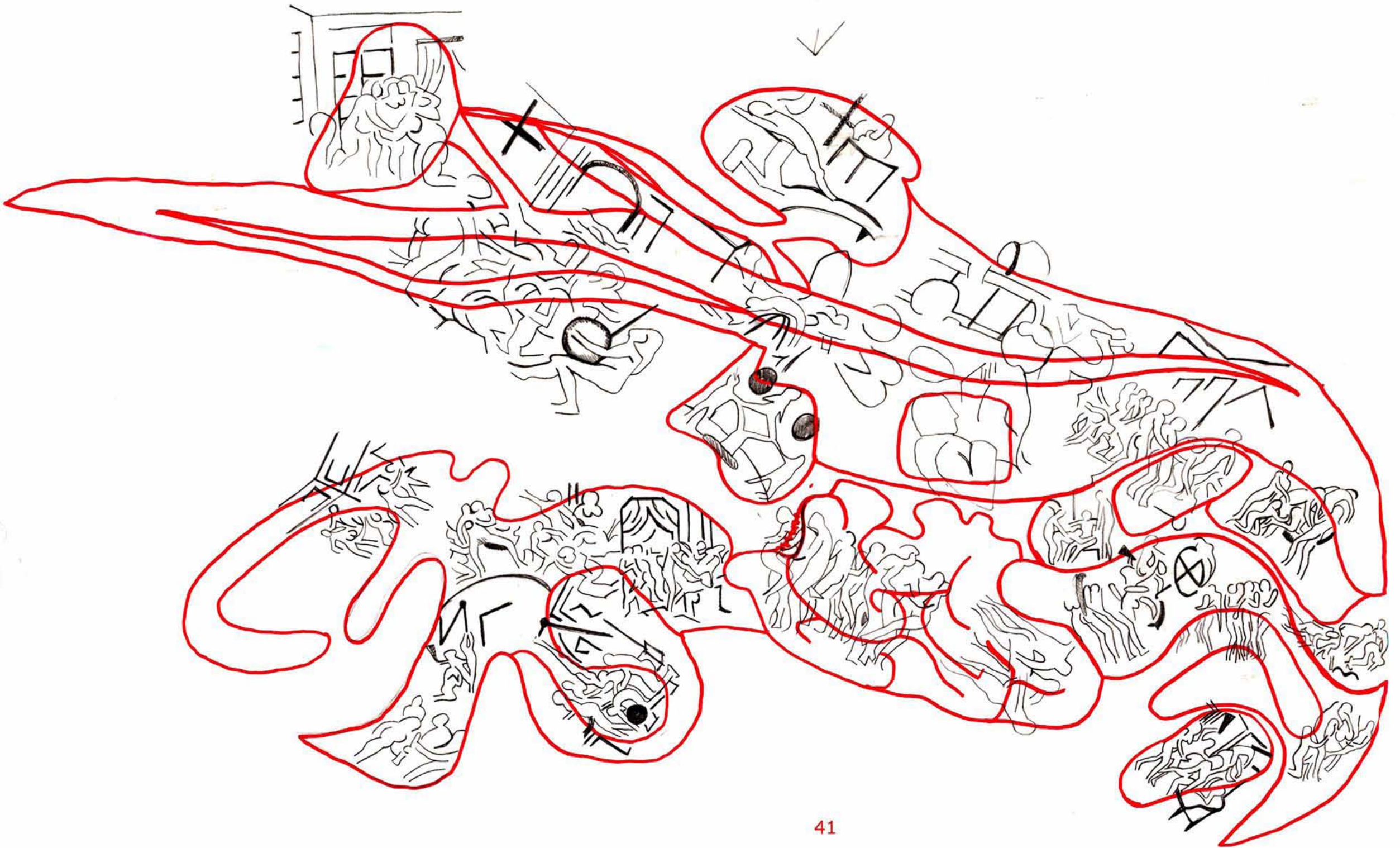
3
60, 01.01.19.56

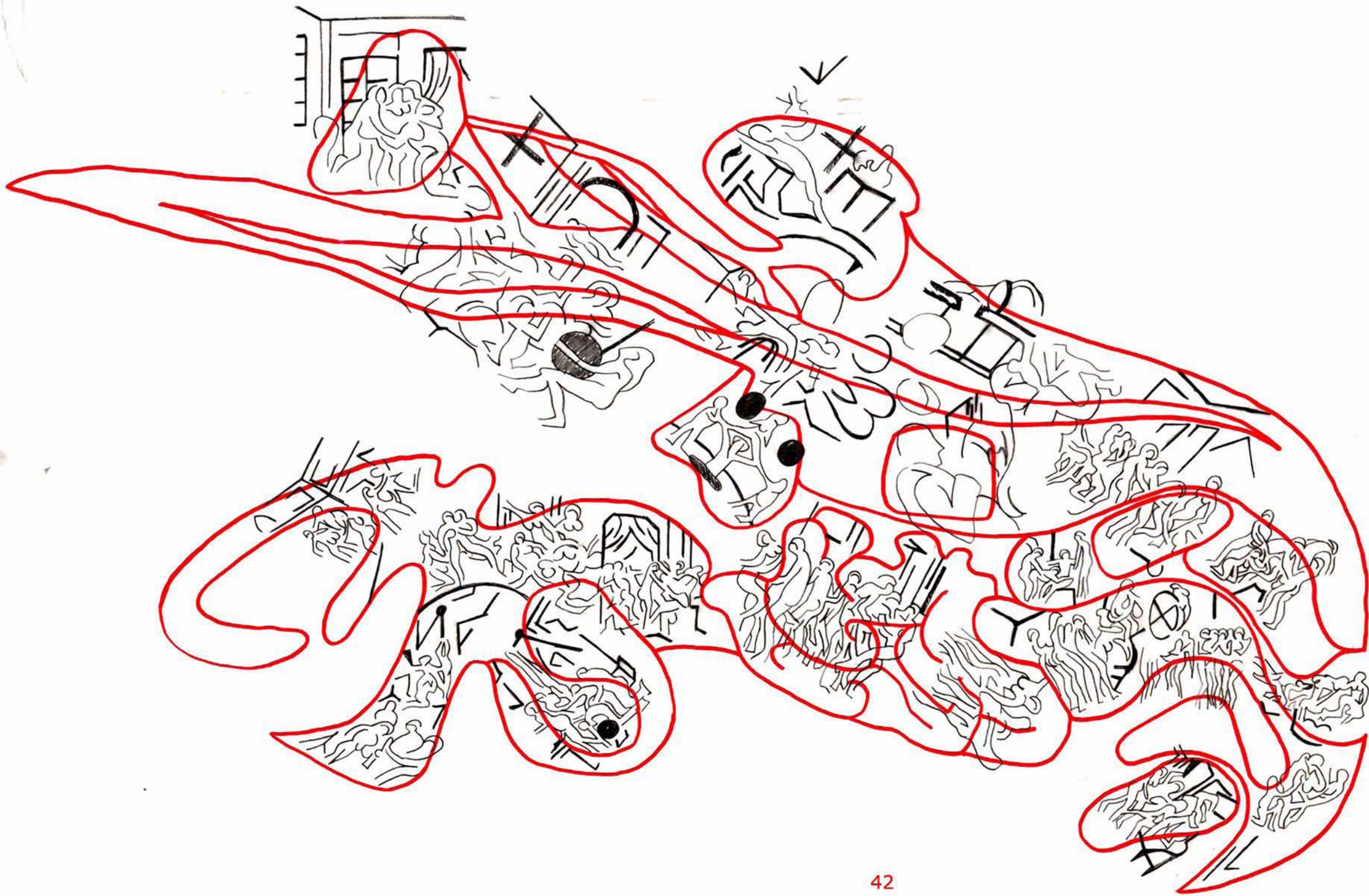

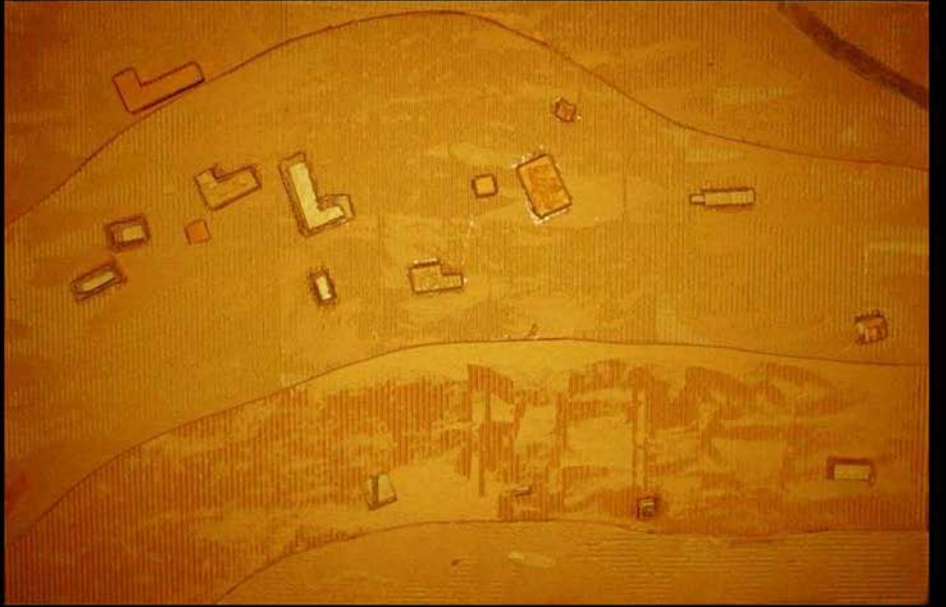

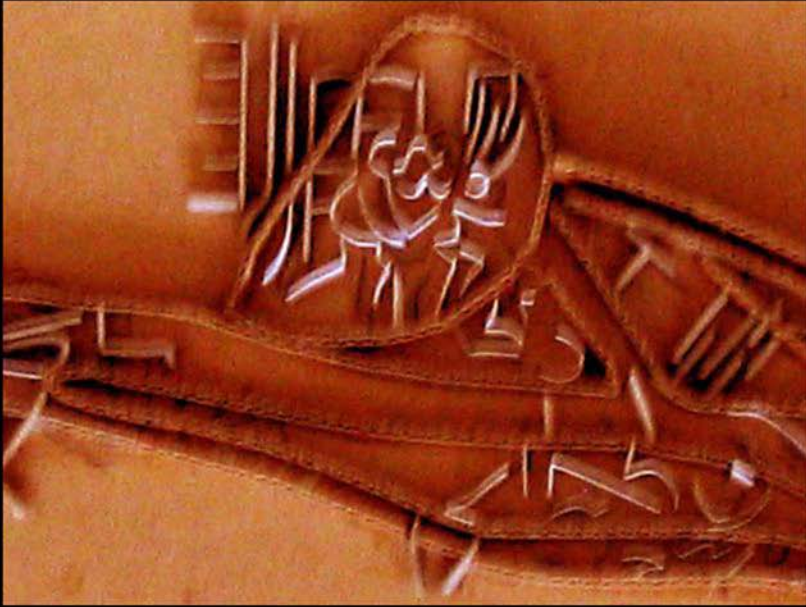

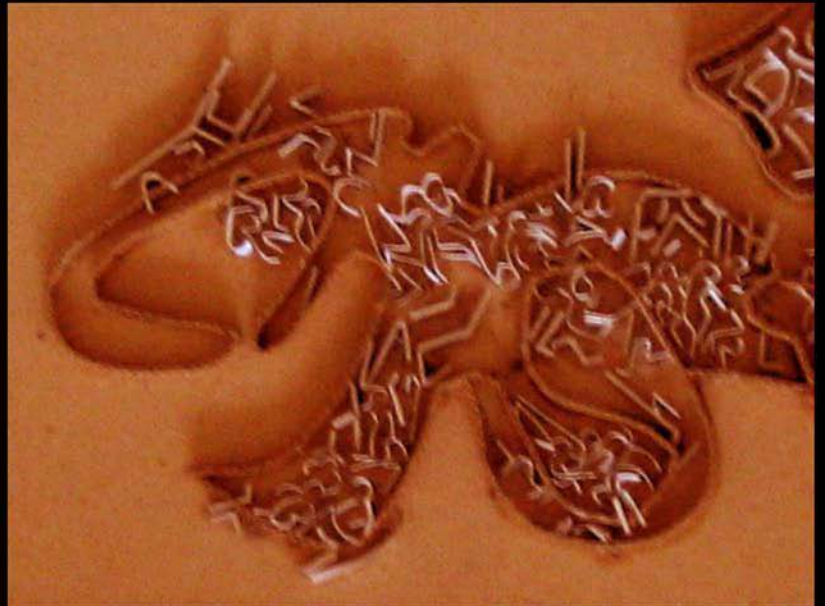

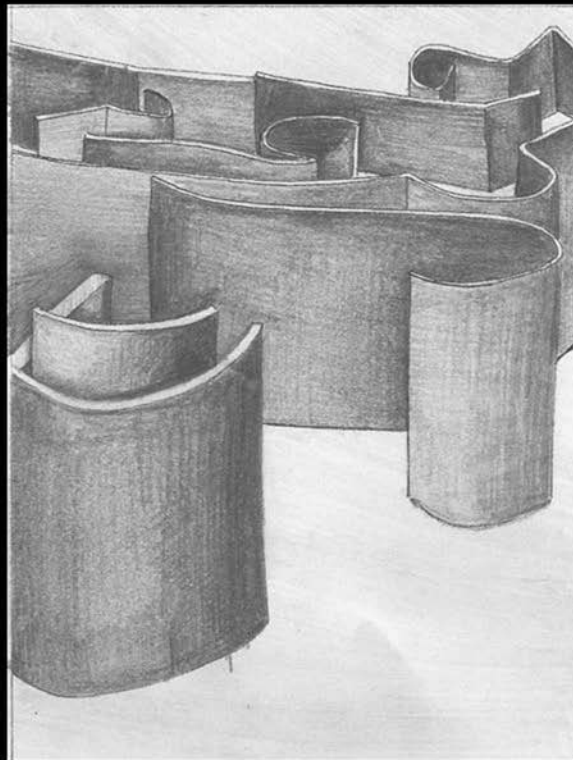
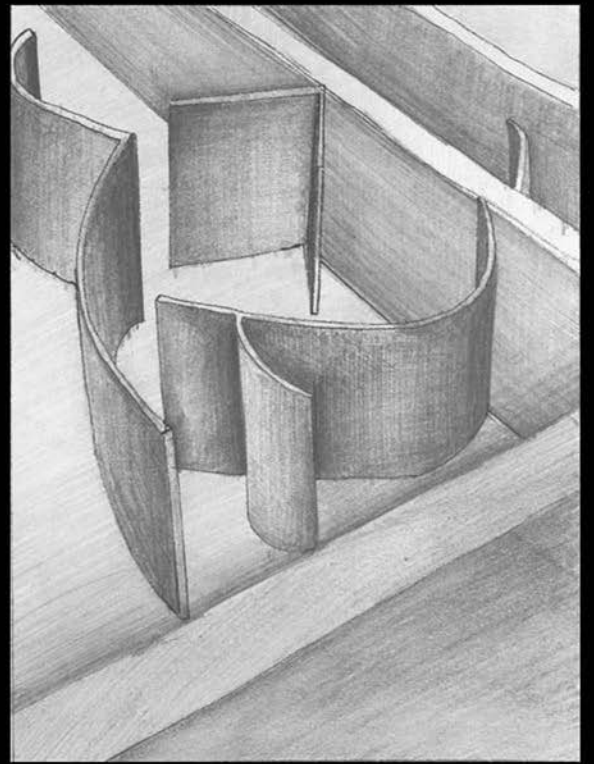
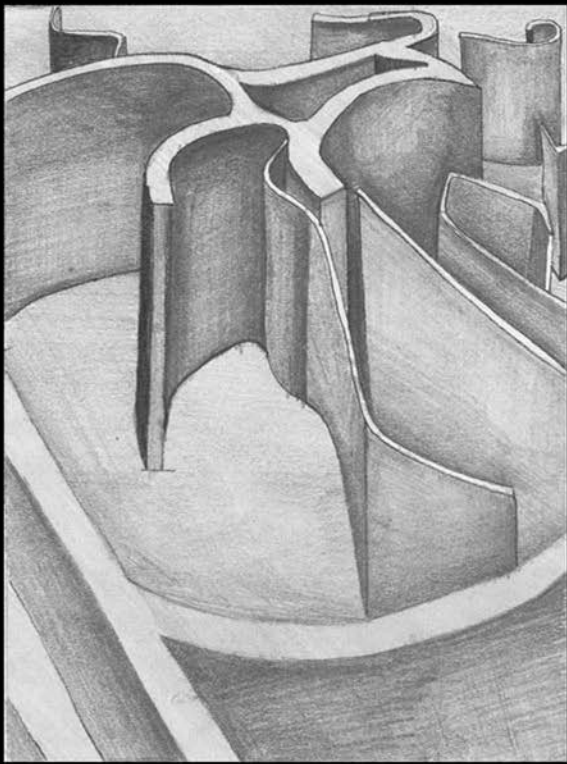

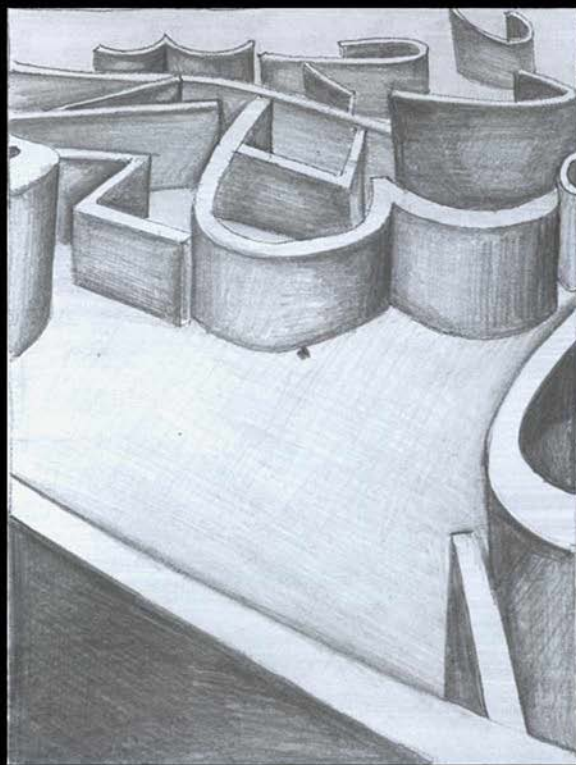
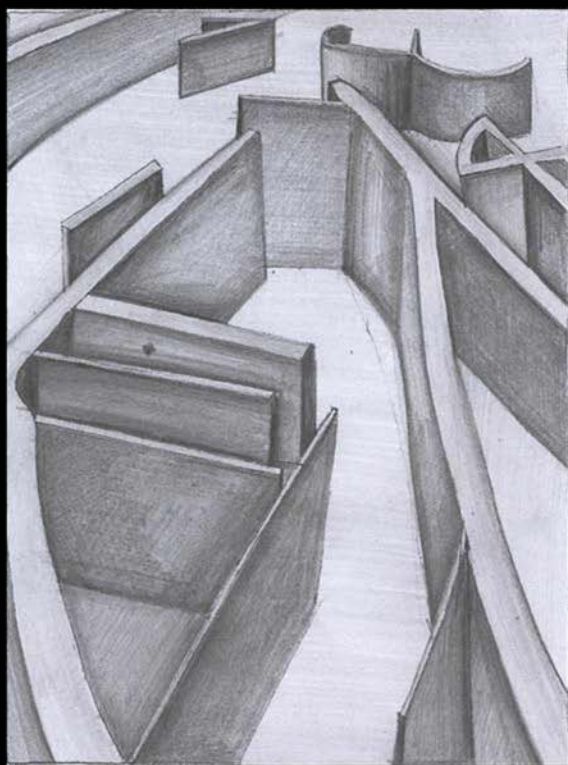

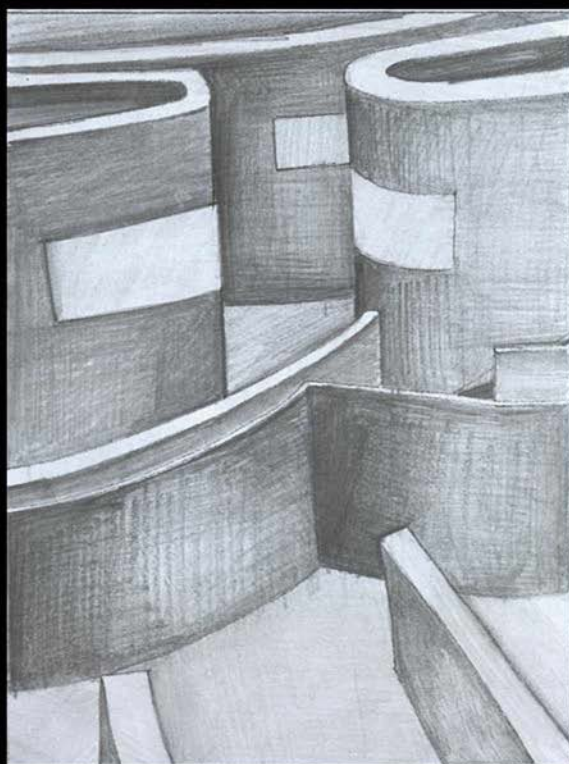

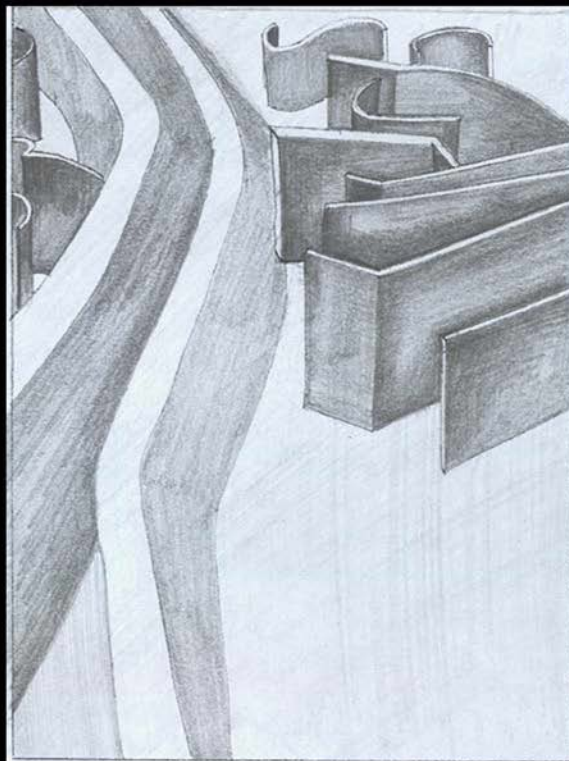
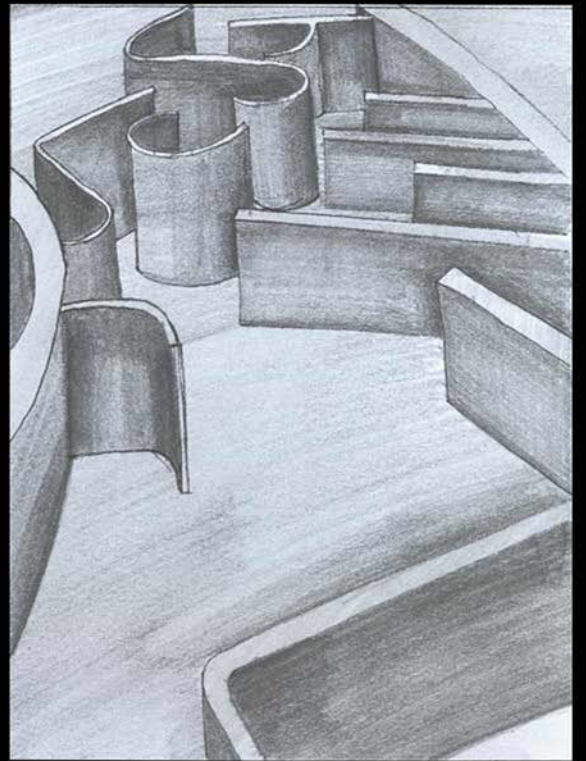
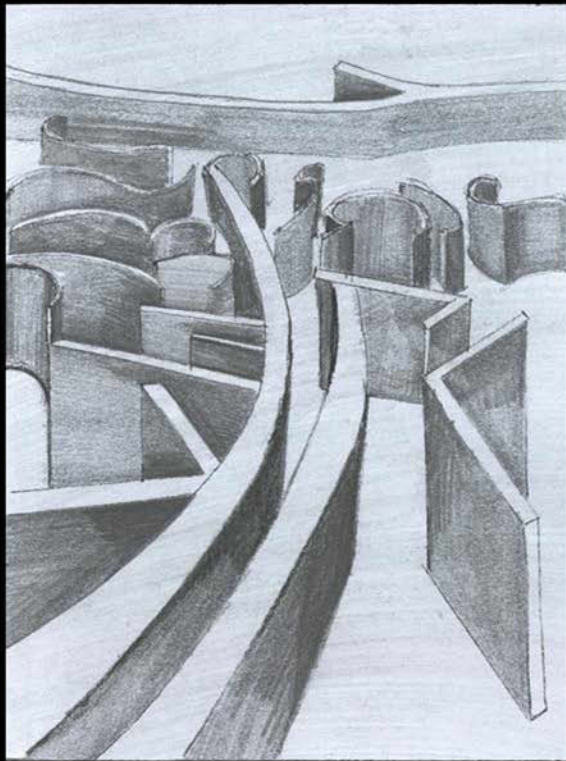

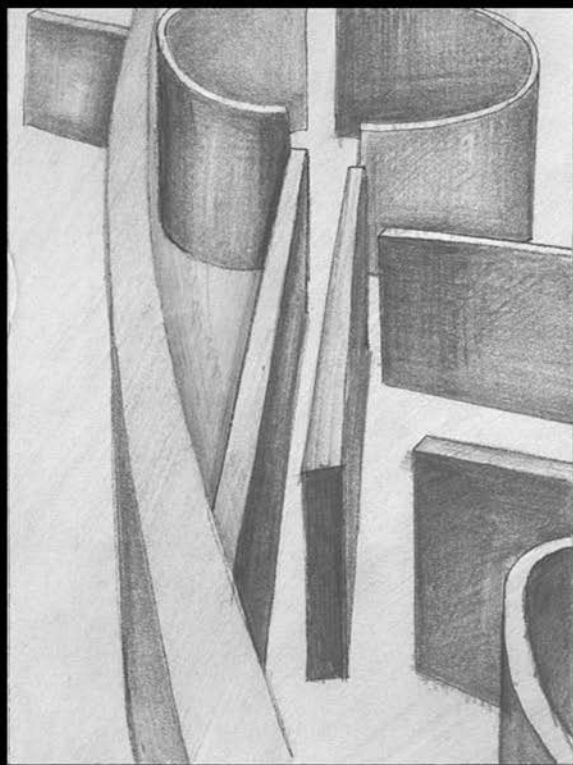
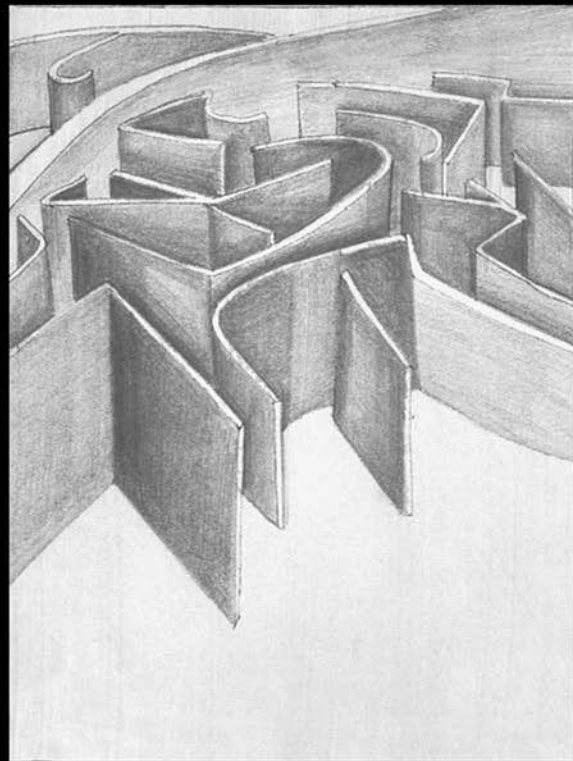
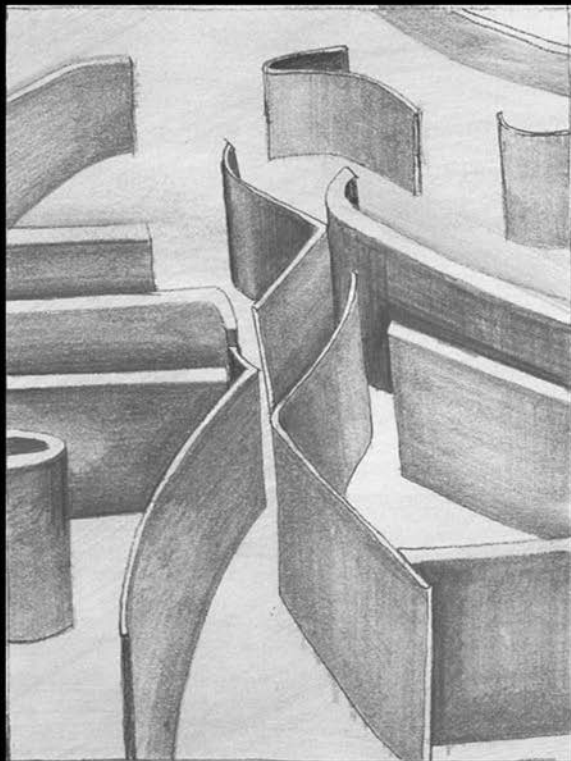

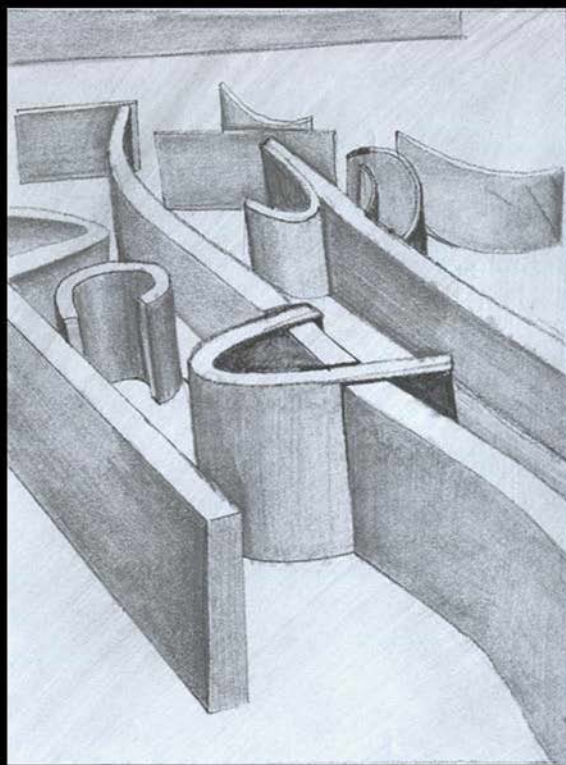
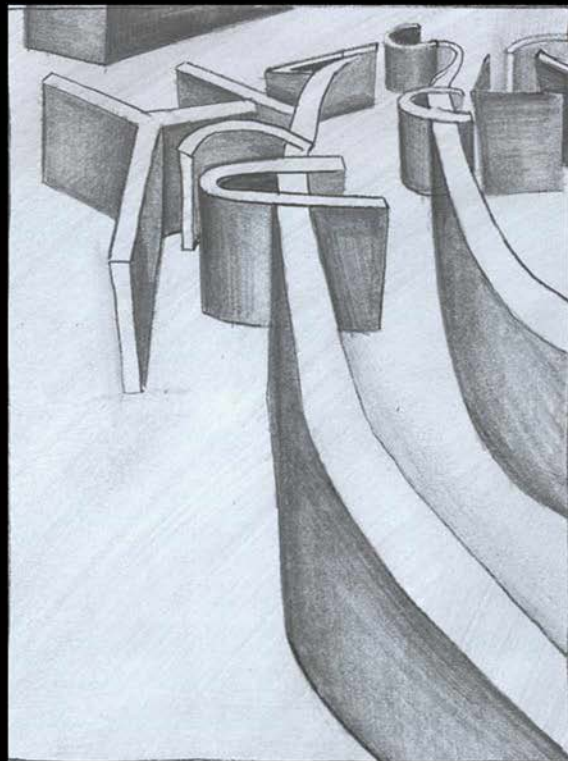
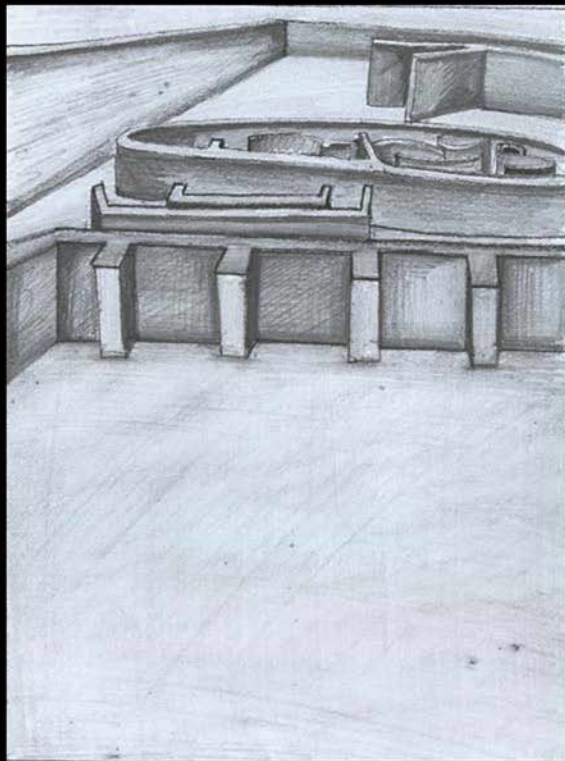

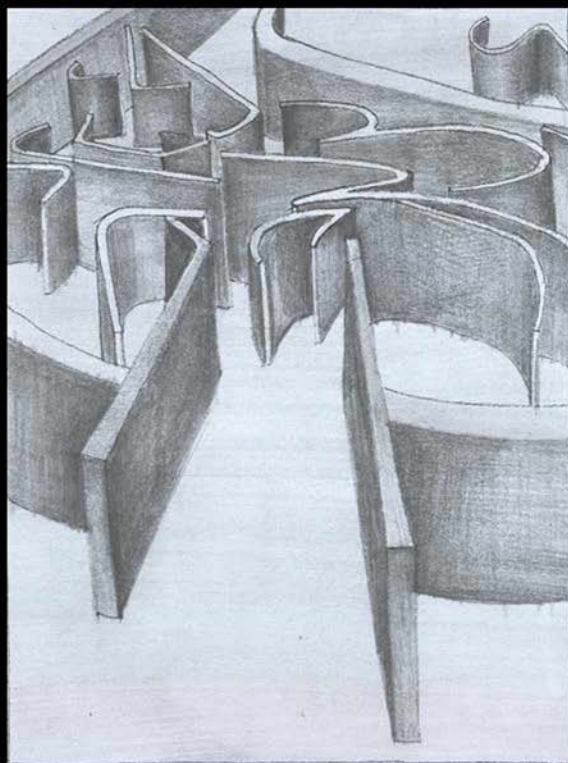
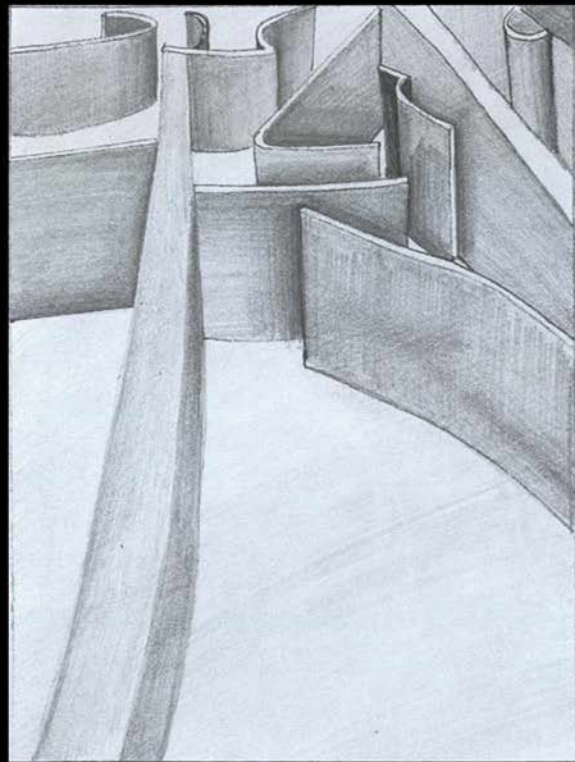
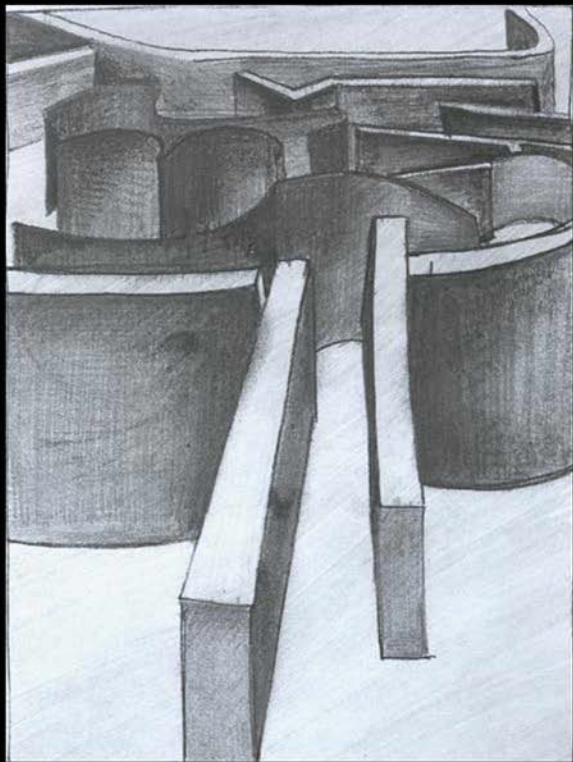

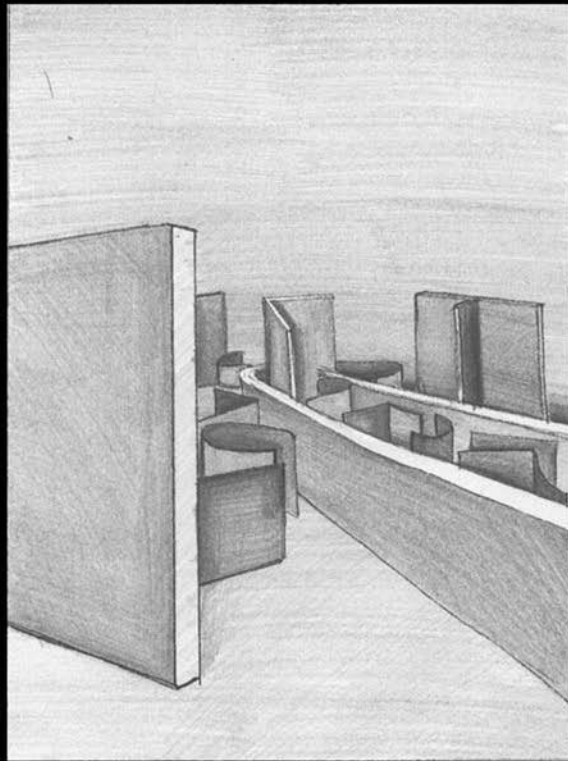
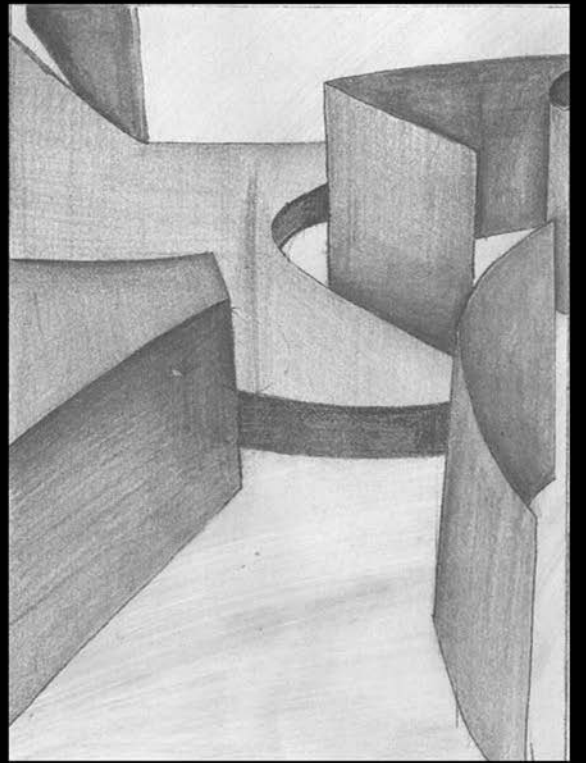
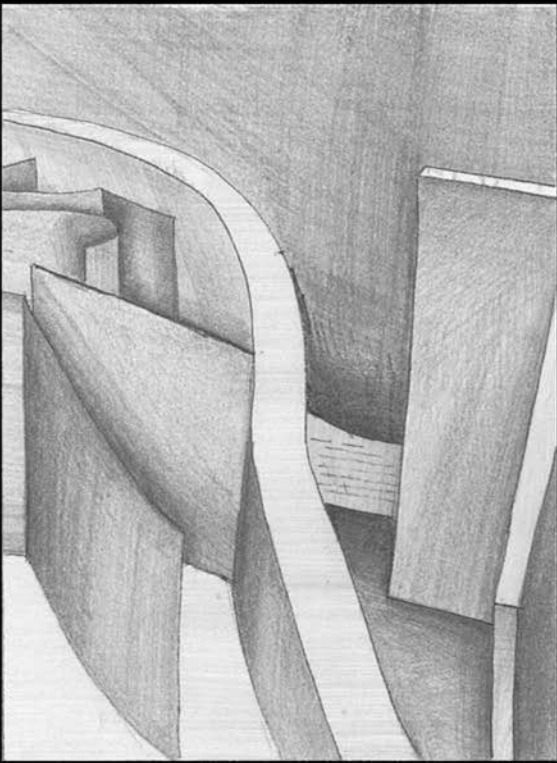

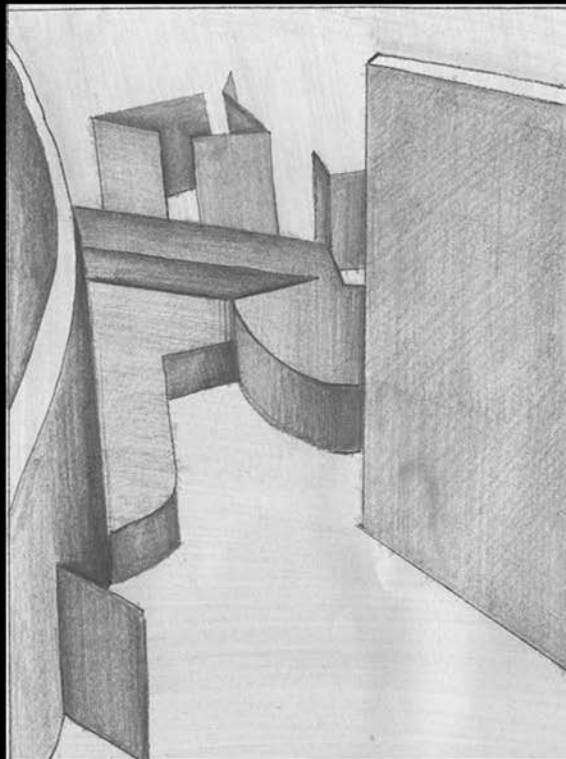
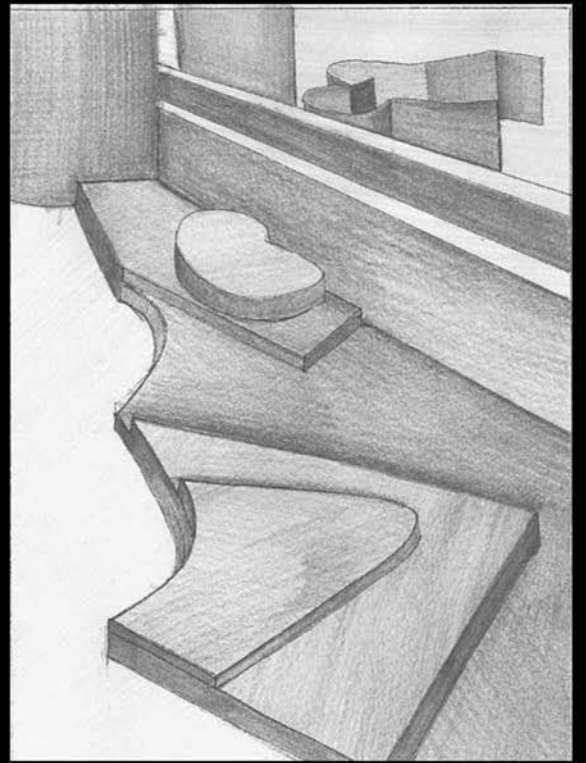
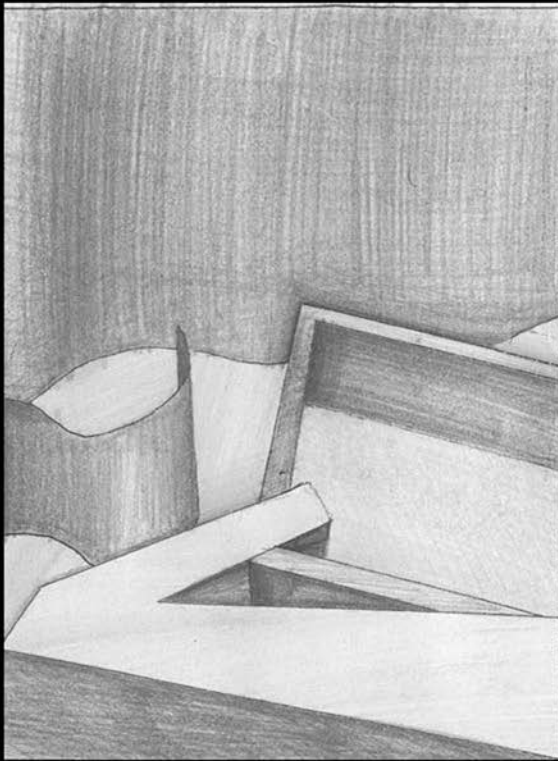

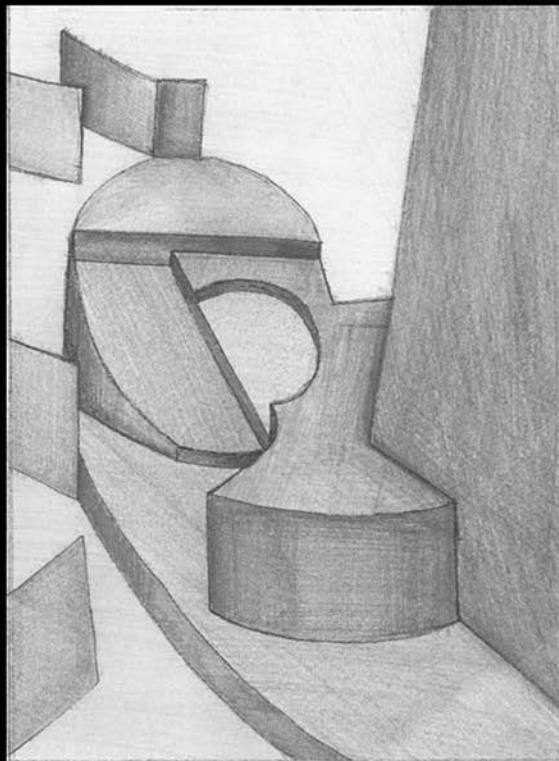
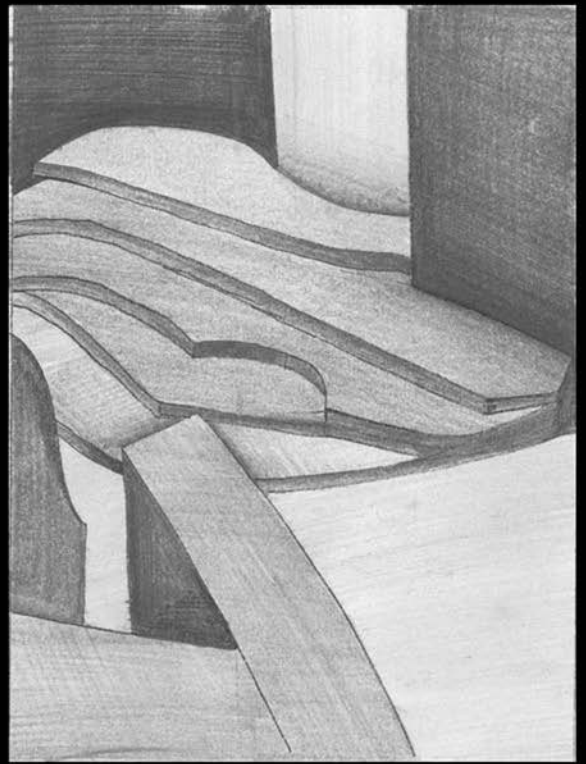
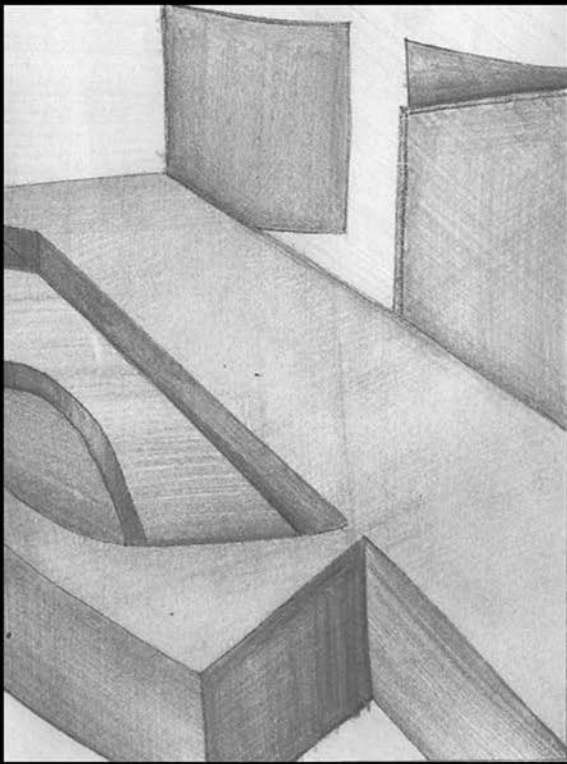

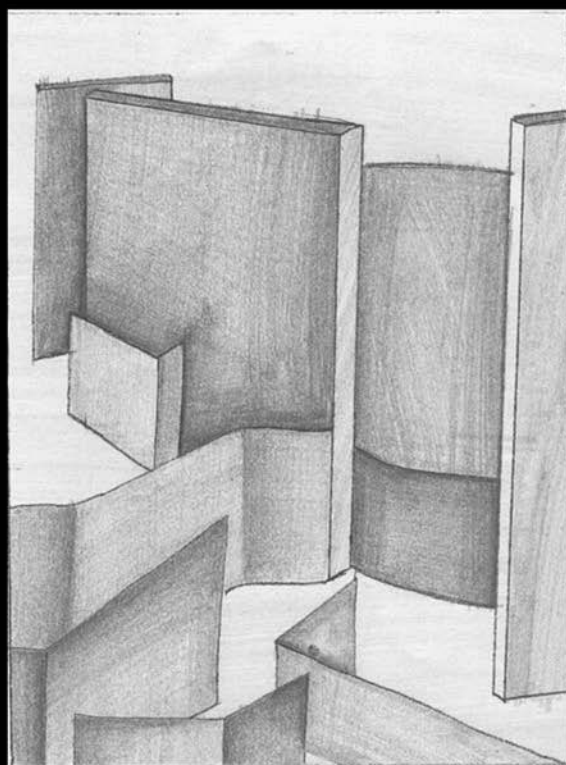
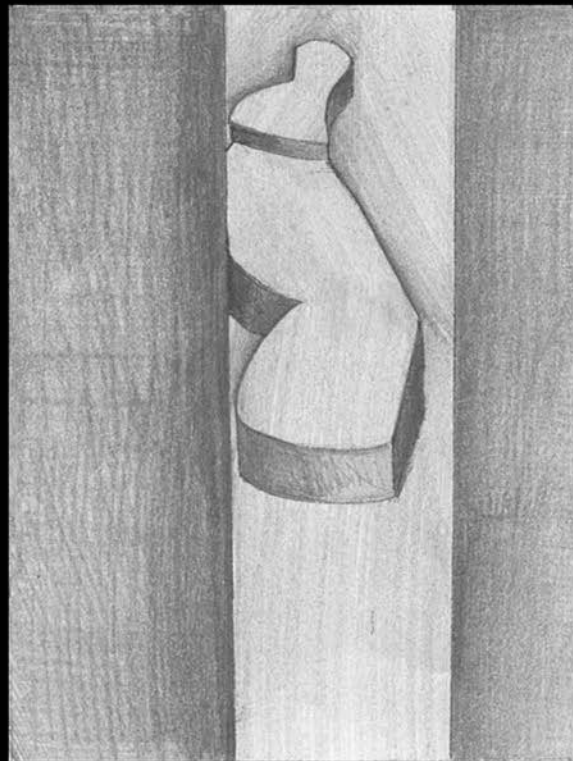
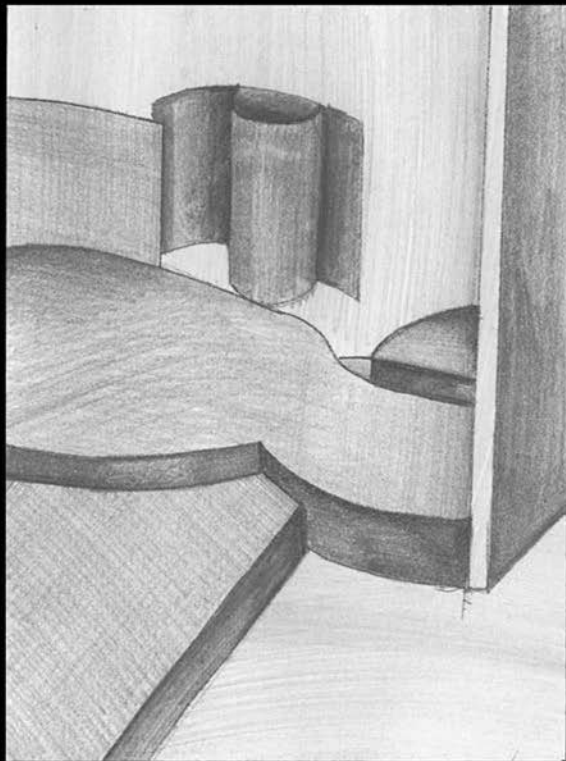

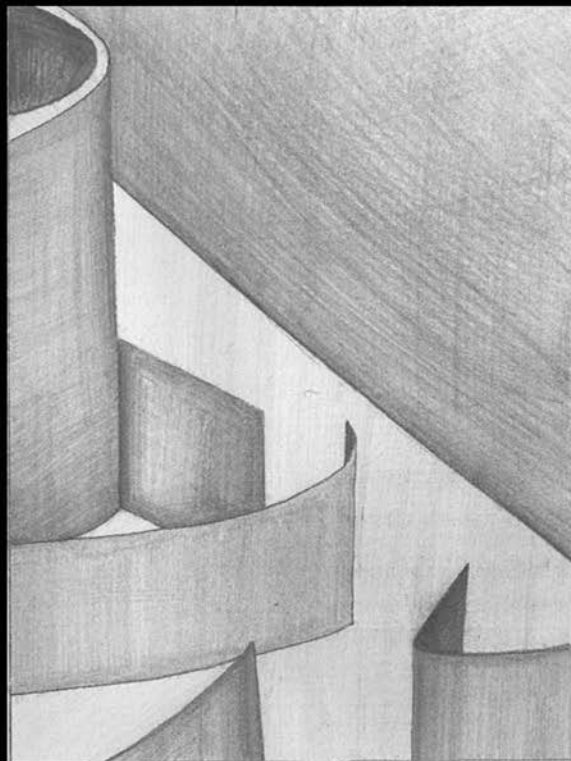
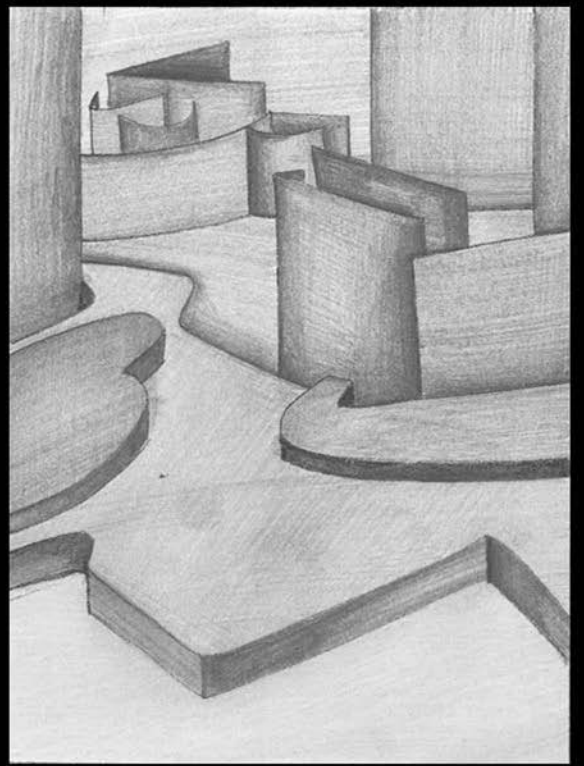
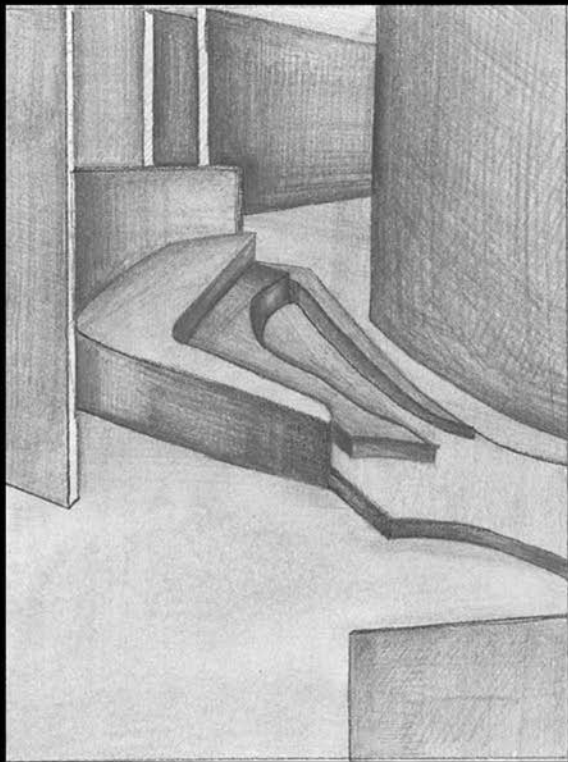

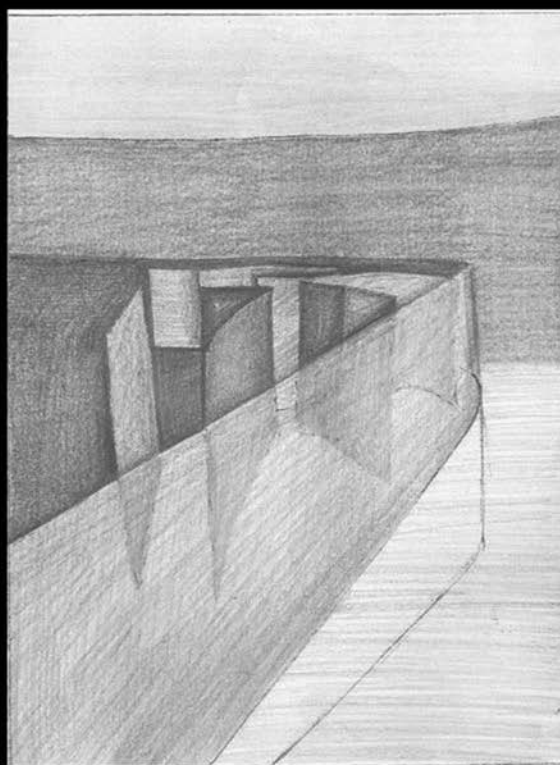
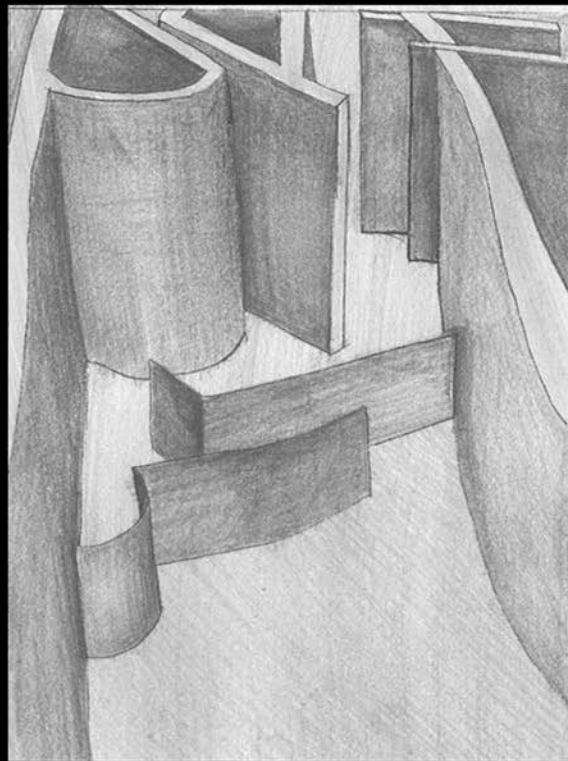
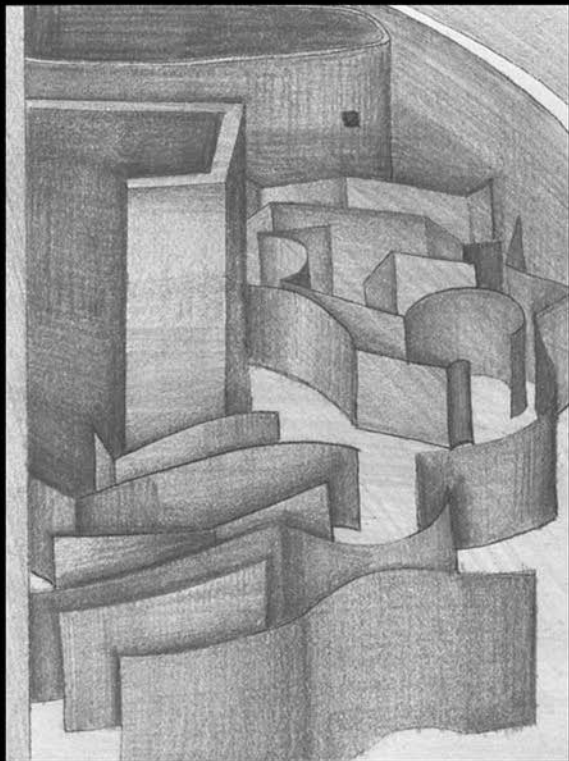

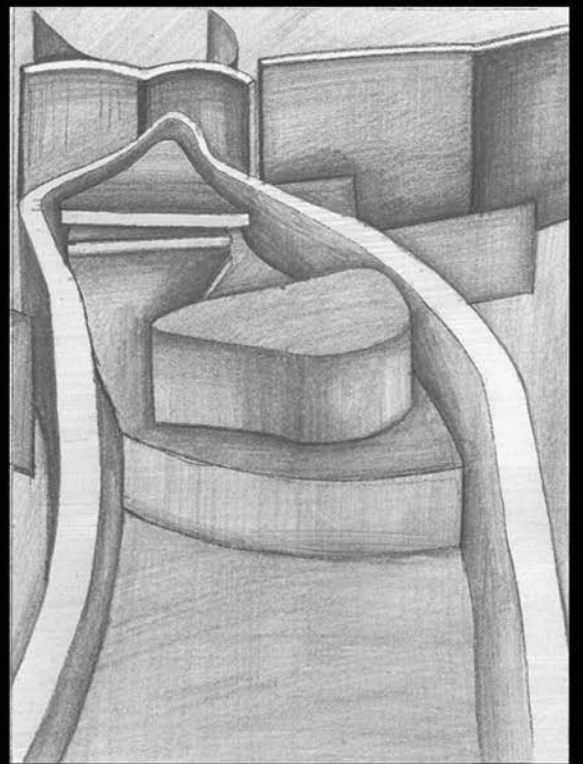
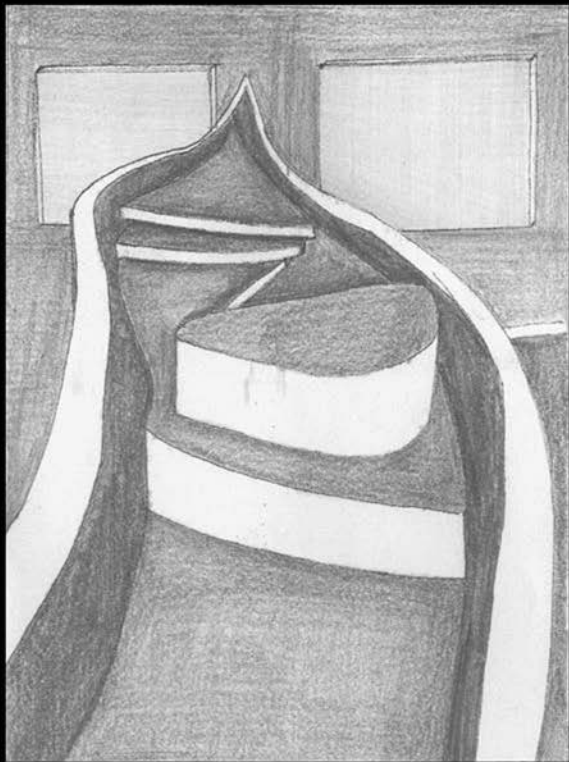

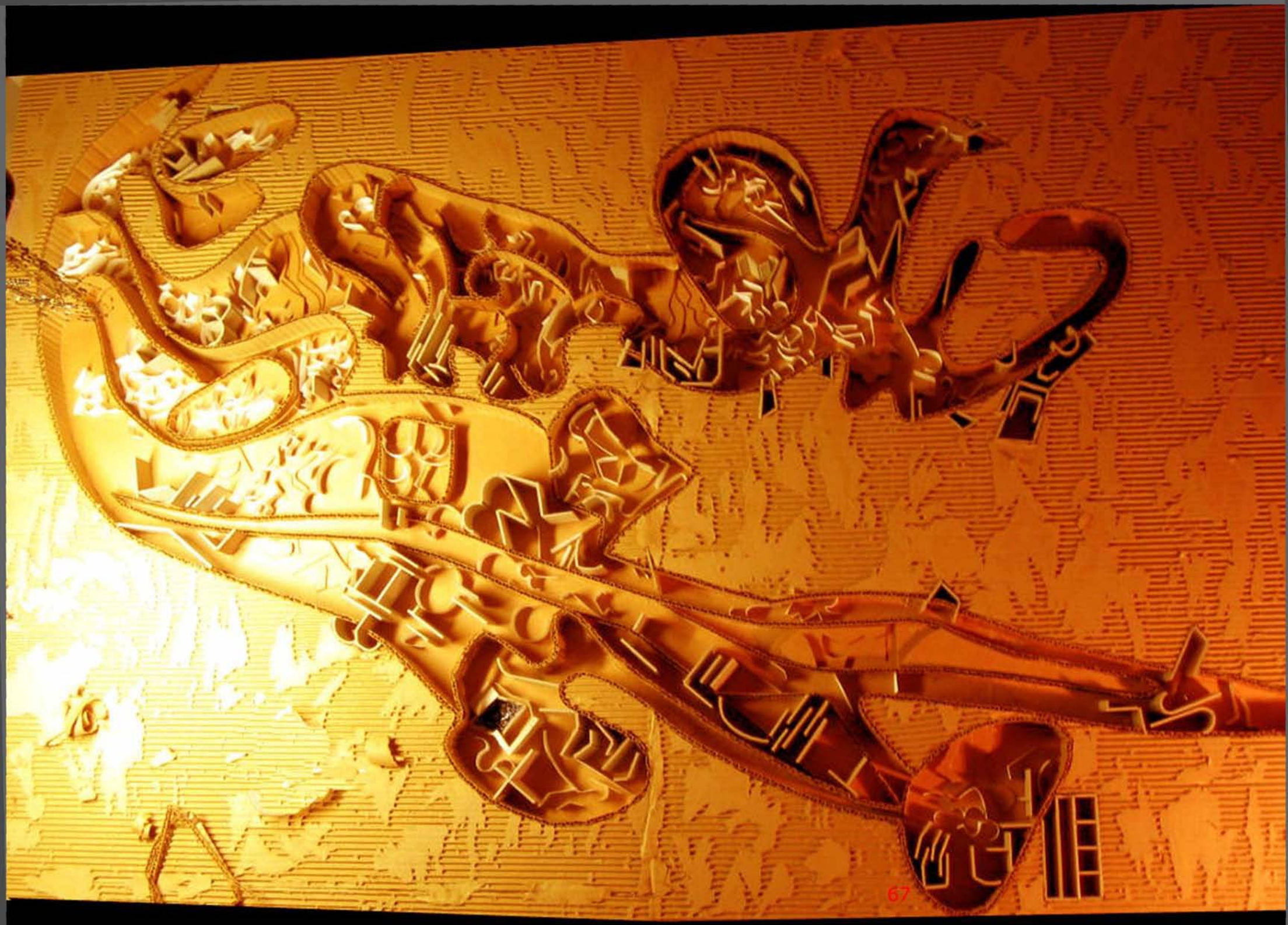

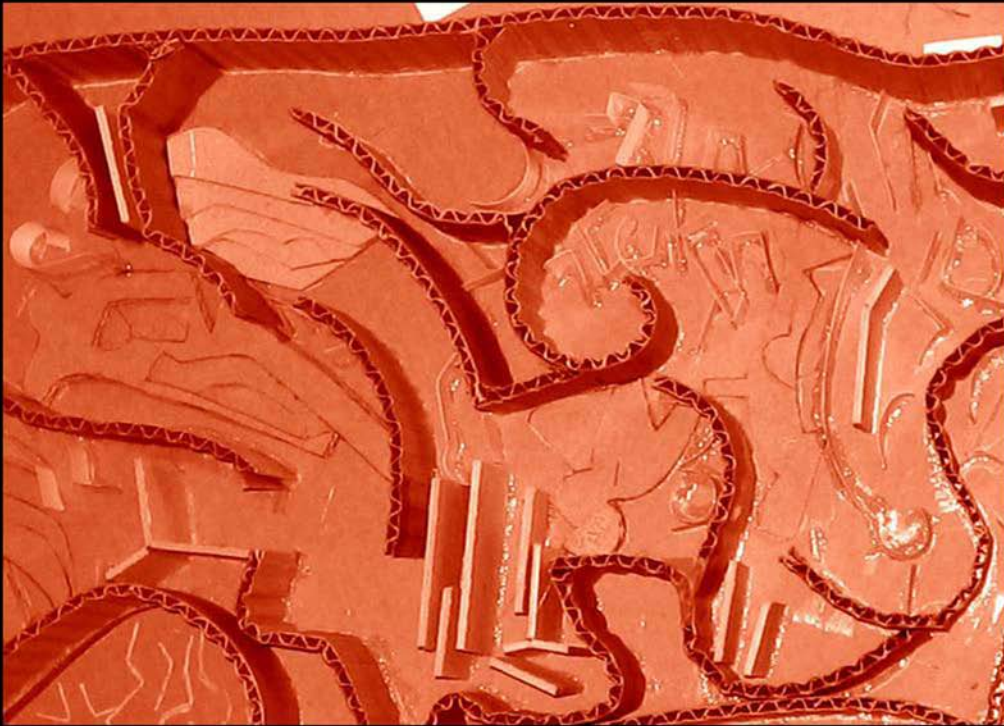

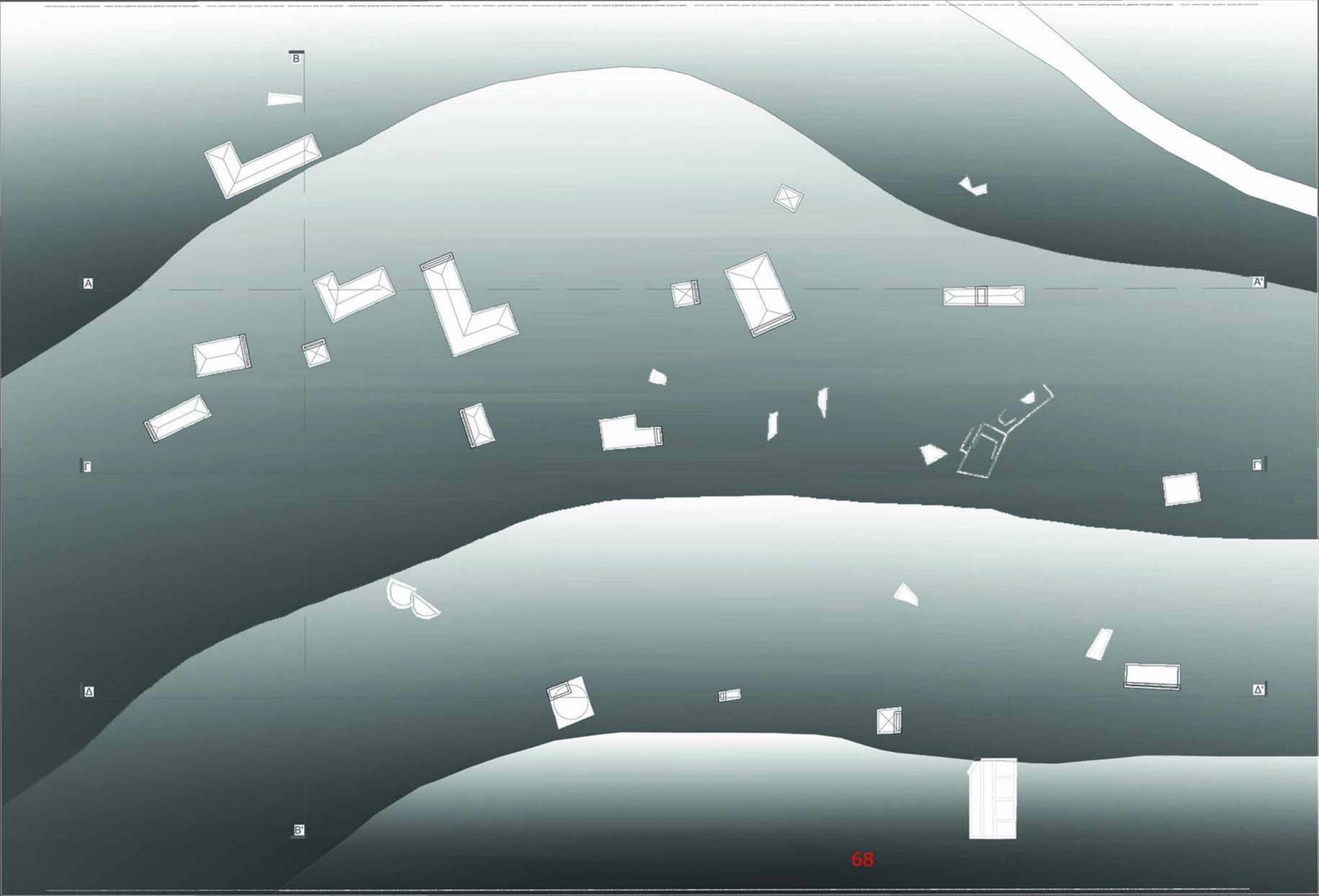

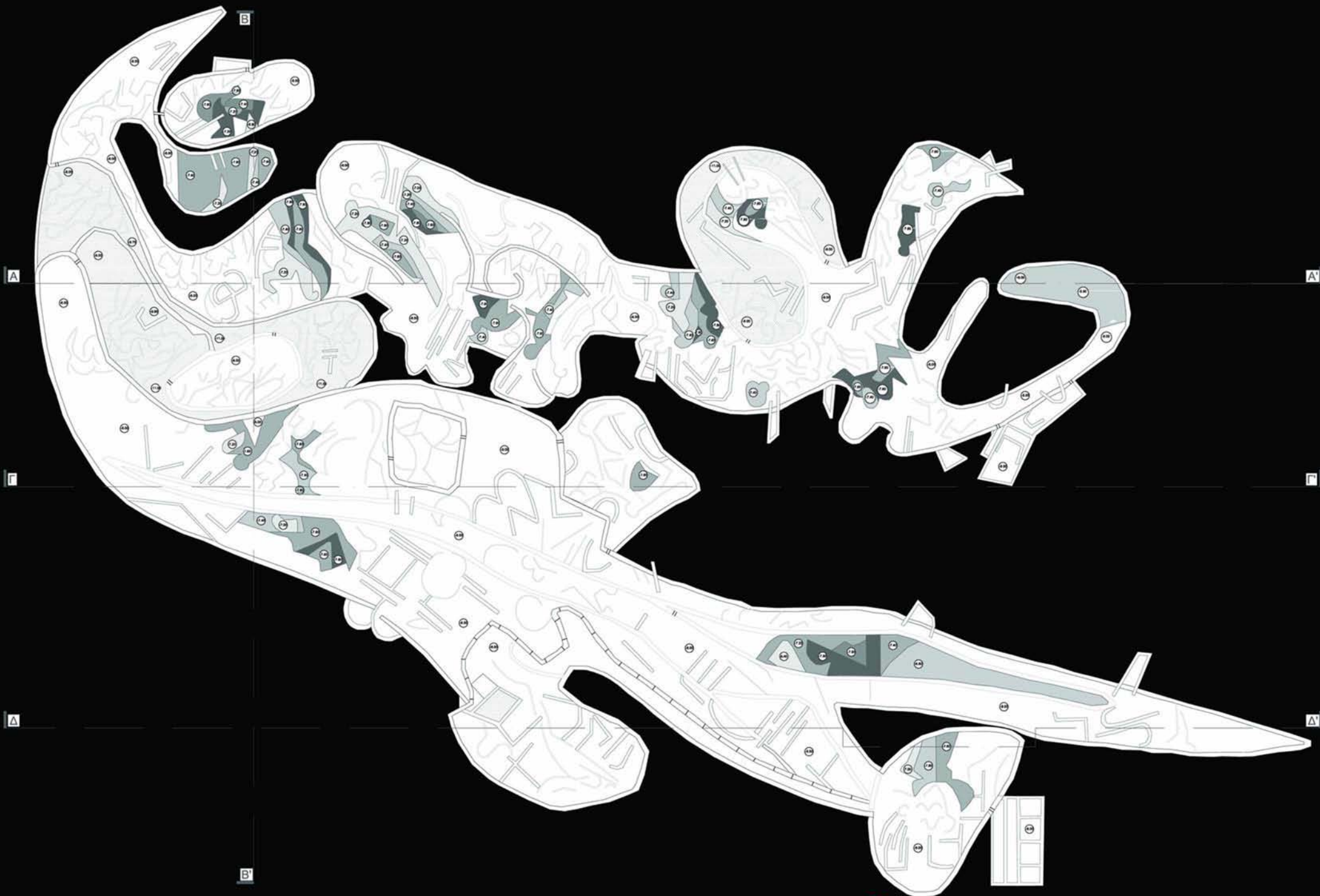

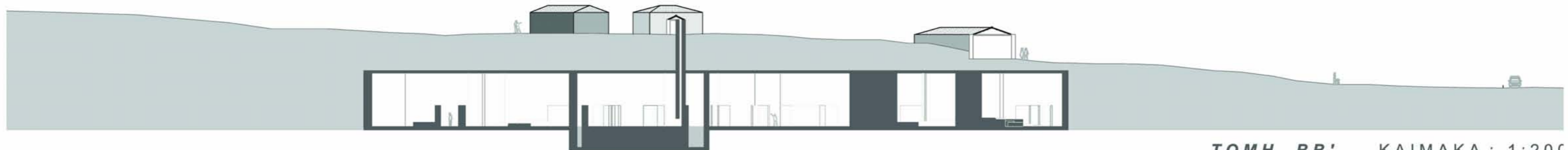

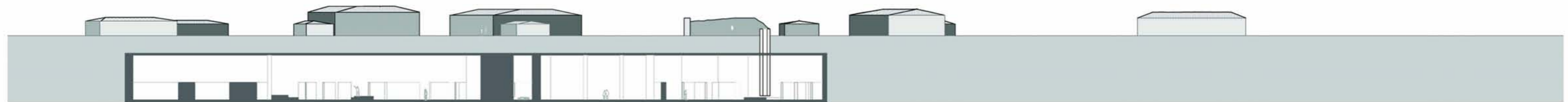

ΤΟΜΗ ΑΑ' ΚΛΙΜΑΚΑ : 1:200

ΤΟΜΗ ΒΒ' ΚΛΙΜΑΚΑ : 1:200

ΤΟΜΗ ΓΓ' ΚΛΙΜΑΚΑ : 1:200

ΤΟΜΗ ΔΔ' ΚΛΙΜΑΚΑ : 1:200

Έφτασα στο Παλιούρι. Ανυπομονά να γνωρίσω την κατασκευή. Έμαθα πως μοιάζει σαν μύηση σε ένα ιδιόμορφο χωρικό κώδικα. Πρέπει να βρω την είσοδο. Στο εγκαταλελειμμένο χωριό δεν βλέπω κάποια άλλη παρουσία. Τα έρημα σπίτια, εγκαταλελειμμένα πριν πολλά χρόνια παρουσιάζουν μια περίεργη συνοχή. Νομίζεις πως το ένα συγκρατεί μέσα του μυστικά που το άλλο αγνοεί αλλά εξακολουθούν να υπομένουν την αποσύνθεσή τους. Κατεστραμμένοι τοίχοι από το πέρασμα του χρόνου παράθυρα σπασμένα ή κλειστά. Δεν κοιτάζω στα τζάμια. Μου φαίνεται πως δεν θα με αναγνωρίσω. Ποιος μπορεί να είναι; Γιατί με τρομάζει αυτή η σκέψη? Τι άλλο μπορεί να φανεί μέσα στο είδωλο του τζαμιού? Περιπλανιέμαι στα οπτικά μονοπάτια του χωριού. Η άδεια έκταση που οριοθετείται – προχειρα- με σύρμα και βρίσκεται απέναντι από τον οικισμό και στην εκκλησία δέχεται την σιγανή βροχή και την σκοτεινιά της ημέρας.

Εξακολουθώ να ψάχνω για την είσοδο.

Το νεκροταφείο έχει χωροθετηθεί στο ψηλότερο σημείο του συνοικισμού. Σπασμένες ταφόπλακες, χορταριασμένοι, απεριποίητοι τάφοι. Τα πάντα, μέσα σε αυτόν τον οικισμό, μοιάζουν να είναι στοιχεία μιας άλλης παράλληλης ζωής που ζωντανεύει όταν οι επισκέπτες απομακρύνονται. Οι στιβαρές πέτρινες κατασκευές, φραγμένες από το πέρασμα του χρόνου συνθέτουν μια περίεργη ατμόσφαιρα σε αυτό το χωριό. Φαίνεται σαν οι άνθρωποι που ζούσαν εδώ να κυκλοφορούν ακόμα, ... κάπου γύρω μου. Νιώθω την διάφανη παρουσία τους. Σαν να απλώνονται οι σπινθηροειδείς μυρωδιές από τα χαμένα παράθυρα ... σαν να ανοίγουν οι διαλυμένες πόρτες και να περπατούν συμπαθητικές γέρικες φτιγούρες για τον απογευματινό περίπατο.

Βυθίστηκα μέσα στις σκέψεις και τις εικόνες των σιδερένιων καγκελόπορτων που, πλέον, δεν οριοθετούν τίποτα, τις εγκαταλελειμμένες αυλές και την ταλαιπωρημένη χαμηλή βλάστηση που επιβιώνει για να συναυτήσει την επόμενη άνοιξη. Το πανύψηλο δένδρο του στην είσοδο χωριού φαίνεται να μην έχει άλλη δύναμη. Τα σκουριασμένα συρματοπλέγματα γύρω από τα κοτέτσια, διαλυμένα σχεδόν πια στο σύνολό τους καθορίζουν και αυτά τις χωριάτικες περιουσίες. Η παρατημένη μπαγκαζιέρα μένει χρόνια τώρα άδεια περιμένοντας να γεμίσει με ταξιδιωτικά συμπραγκαλα και χαρούμενες διαθέσεις.

Ακολουθώ το μονοπάτι που οδηγεί στο εκκλησάκι. Μια διαφορετική εικόνα.. η ψευδαίσθηση της φροντίδας προβάλλεται από τον χώρο του νεκροταφείου. Πλαστικά λουλούδια πάνω στους ξεχαρβαλωμένους τάφους με όσα μάρμαρα απέμειναν και ένα σταυρό ακόμηστην θέση του, αντικαθιστούν την πρώτητη χρωματική φρεσκάδα. Πλησιάζω .. ένα πολύ συμμαζεμένο εκκλησάκι που μυρίζει ακόμα καμμένο κερι και θυμίαμα. Βρήκα την είσοδο... ακριβώς στο κέντρο της εκκλησίας!

(ΚΟΚΚΙΝΟ) Τι τρόπος για να μπεις σε μια κατασκευή που θα δοκιμάσει την ανθρώπινη αντοχή. Μια απότομη και στενή ράμπα οδηγεί βαθιά μέσα στην γη. Από το φως της ημέρας μπαίνω σε ένα σκοτεινό περιβάλλον. Κοντοστέκομαι, για να προσαρμοστώ. Η μυρωδιά από το θυμίαμα έχει σβήσει.. τώρα ο χώρος μυρίζει.. δεν ξέρω πως μυρίζει.. κάτι απροσδιόριστο. Μούχλα και... και.. δεν μπορώ να το προσδιορίσω. Κτιούμαι διστακτικά προς τα κάτω. Δεν υπάρχει τίποτα για να πιαστώ. Κατεβαίνω συνεχώς χαμηλότερα. Μήπως πρέπει να γυρίσω πίσω? μήπως όχι? Γιατί δεν γυρίζω? Πλησιάζω στο τέλος της ράμπας. Νιώθω την υγρασία.. !!! Περπατάω πάνω σε βρεμένο πάτωμα. Προχωράω διστακτικά προς τα μπροστά. Το νερό έχει μουσκέψει τα παπούτσια μου. Δεν ήξερα ότι υπάρχει νερό εδώ μέσα. Δεν ξέρω τίποτα από την

... μορφολογία αυτής της κατασκευής. Αγγώνομαι ... φοβάμαι.. νιώθω την καρδιά μου να χτυπά... Δεν μπορώ να καταλάβω. Βλέπω τοίχια, άλλα επίπεδα άλλα καμπύλα να διαδέχονται το ένα το άλλο .. Δεν είναι ούτε ψηλά ούτε χαμηλά. Αποφασίζω να προχωρήσω και να ακολουθήσω την πορεία του νερού. ...

Λίγα βήματα μετά ακολουθώντας την πορεία του νερού βυθίστηκα σε μια μικρή λίμνη. Νιώθω την αδρεναλίνη να κατακλύζει το σώμα μου.. την αγωνία να μεγαλώνει .. πρέπει να προσέχω στο κάθε μου βήμα. Μπορεί να υπάρχουν και άλλα τέτοια χωρικά παράδοξα.. ίσως μεγαλύτερα, περισσότερο κρυμμένα. .. ενδεχομένως πολύ πιο επικίνδυνα ... παγώνω... Δεν κάνει κρύο, όμως είμαι βρεγμένη και κινούμαι μέσα σε ένα σκοτεινό περιβάλλον χωρίς να ξέρω εάν είμαι μόνη .. Αποφεύγω την επαφή με τα στοιχεία της κατασκευής, Δεν αγγίζω τους τοίχους ... περπατάω προσεκτικά με όλες τις αισθήσεις σε εγρήγορση.

Βγαίνω από ότι φαίνεται να είναι η πρώτη αίθουσα. Κοιτώντας πίσω, βλέπω το κελυφός του. Ένα ακανόνιστο σχήμα που ξεδιπλώνεται πειθαρχώντας στους δικούς του κανόνες, αγγίζοντας το ταβάνι. Θα έλεγε κανείς ότι "φτάνει ως το Θεό..." αφού ο «οίκος Του» είναι κυριολεκτικά ακριβώς από πάνω μου. Είναι σαν μια εισαγωγή... μια μήση στο χωρικό μυστήριο... Βιώνω ένα περίεργο συναίσθημα... τρέμω από το κρύο, η καρδιά μου χτυπά με δύναμη, τα βρεμένα ρούχα, ο βρεμένος εαυτός μου.. ο αποπροσανατολισμός... ο φόβος.

Η κατασκευή στηρίζεται σε ενιαία τοιχεία που ορθώνονται ως το τελικό της ύψος και τη συγκρατούν.. «Σπόνδυλοι» μιας υπόγειας κατασκευής που συγκρατεί κάθε επόμενο βήμα και ενεργοποιεί όποια μέσα διαθέτω για να προστατεύσω τον εαυτό μου. Τα εσωτερικά τοίχια (όχι φέροντα) είναι χαμηλότερα από ότι φάνηκε στην αρχή. Η κλίμακα έχει χαθεί ... το μόνο που την προσδιορίζει και πάλι είναι τα υποστυλώματα. Περιπλανιέμαι (ανιχνεύοντας...;) τις αόρατες διαδρομές. Συχνά επιστρέφω στο ίδιο σημείο σε επαναλαμβανόμενους κύκλους. Φθάνω εκεί από όπου ξεκίνησα. ... Η μήπως όχι; Μερικές από τις διαδρομές είναι τελείως στενές. Φαίνεται πως δεν χωράω να περάσω... δεν επιχειρώ την είσοδο. Δεν νιώθω άνετα με την σκέψη ότι θα ακουμπήσω σε αυτούς τους τοίχους.

Μήπως μπορώ να σκαρφαλώσω... το επάνω μέρος του κορμιού μου είναι σχεδόν έξω από την κατασκευή... ίσως να μπορώ... Θα δοκιμάσω.. Μετά από αρκετή ώρα προσπάθειας δεν κατορθώνω να περάσω τον τοίχο. Δεν έχω αρκετή δύναμη ώστε να βοηθήσω το σώμα μου να περάσει. Το μόνο που κέρδισα είναι γρατζουνιές. 'Εχω κόλλησει... Και τώρα; Τι κάνω τώρα; Αυτό ήταν; Γυρίζω πίσω; Ξαναπροσπαθώ; Τι να κάνω; Θα ξαναδοκιμάσω την προηγούμενη διαδρομή.. ίσως επιτύχω κάτι περισσότερο αυτή τη φορά. ..

(ΦΟΖ) Διακρίνω λίγο φως από την άλλη μεριά. Κάτι κινείται προς το μέρος μου ανάμεσα από το άνοιγμα των τοίχων. Επιχειρώ να μπω...! Πλησιάζω, με δισταγμό, στο άνοιγμα, εξακολουθώ να βλέπω το φως, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω από πού έρχεται. Σφηνώνω το σώμα μου ανάμεσα στους τοίχους. Ακουμπάω στην επιφάνειά τους από όπου αναδύεται η μυρωδιά της μούχλας. Η υφή τους είναι περίεργη. Σαν ένα στρώμα σκόνης να καλύπτει την αδρή επιφάνειά τους... Οι πληγές εφάπτονται... βυθίζονται... και γεμίζουν από την βρωμιά. Αφήνω μικρά κομμάτια του εαυτού μου σε κάθε επαφή. Αφήνω τις σταγόνες από το αίμα των πληγών και τα ίχνη από την επιδερμίδα. Οι πληγές τσουζουν . Επιτέλους!! Να βγω στην έξοδο... Τινάχτηκα

για να απαλλαγτώ από τα υπολείμματα της σκόνης και να εντοπίσω την πηγή του φωτός που με οδήγησε ως εδώ. Μια προβολή κλειστού κυκλώματος;...!

Βρίσκομαι σε μια αίθουσα που προσπαθώ και πάλι να αναγνωρίσω... Μα τι συμβαίνει? Τι στο...!?

Η προβολή;... δείχνει... Ξεμένει;...! Προσπαθώ να ταυριάξω την εικόνα με το περιβάλλον... είναι σίγουρα εικόνα από εδώ αλλά.. η φιγούρα της εικόνας κινείται ενώ εγώ όχι (γιατί όχι!...)! Πρόκειται για καθυστερημένη μετάδοση;

Ο χρόνος είναι πραγματικός;...

Η φιγούρα είναι κάποιος άλλος άνθρωπος;...

Είναι ένας άνδρας... σκυμμένος... προσπαθώντας να κάνει κάτι... αλλά δεν μπορώ να καταλάβω ποιός είναι... ούτε πού είναι... ούτε τι προσπαθεί να κάνει. Να του φωνάξω;...

Πόσο μακριά είναι;...

Εάν καταφέρω να του φτάσω ίσως μπορέσουμε να ταυριάξουμε σε αυτό το «χωρικό παιγνίδι». Άραγε με βλέπει... Ποιός είναι και από ποιός με παρακολουθεί;... Είναι στην πρώτη αίθουσα;... Παρατηρώ τα γυγάντια παράθυρα, που μοιάζουν περισσότερο με μάτια στον χώρο. Έποπτεύουν προς όλα τα σημεία της κατασκευής. Περιπλανιέμαι ανάμεσα σε τοίχους που απλώνονται μπροστά και γύρω μου. Χρειάζεται να χαμηλώσω το σώμα και να συρθώ για να περάσω, ενώ άλλα σημεία έχουν διαφορετικό υψόμετρο και μπορώ να τα υπερπηδώ ή ακόμα και να ανέβω πάνω τους.

ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ) Αλλαξα αίθουσα... Μπροστά ανοίγεται ένας απέραντος χώρος χωρίς αντιληπτά όρια. Ξεκαλοουθώ την πορεία προσπερνώντας τους αλληπάλληλους τοίχους που παρεμβάλλονται. Ακολουθώ μια πολύ στενή διαδρομή... που ενισχύει την κλειστοφοβική αντίδραση... η μυρωδιά του θυμίζει και γενικά εικόνες αλλά ακόμα δεν μπορώ να προσδιορίσω με ακρίβεια τι μυρίζει... βούτυρο!! Ναι... ζωικό λίπος. Οι τοίχοι είναι καλυμμένοι με βούτυρο... αγγίζω την... γλιστερή υφή. Άραγε... λιώνουν εντελώς... κάποια στιγμή; Τυαλίζουν περισσότερο από τις επιφάνειες που προσπέρασα αλλά δεν ξέρω γιατί... ή πώς. Αρχίζω να καταλαβαίνω... Κάθε αίθουσα φαίνεται να έχει μια δική της ταυτότητα. Οι πρώτες δυο διέφεραν. Εδώ υπάρχουν περισσότερες καμπύλες επιφάνειες και ορθογωνικά στοιχεία που παρεμβάλλονται δυναμικά μέσα στο σώμα της κατασκευής σχίζοντας το περιβάλλον κέλυφος.

(ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΙΤΕ) Έφτασα σε ένα άνοιγμα. Χαμηλά υπάρχει μια τρύπα από όπου διαχέεται πορτοκαλί φως. Επιθυμώ να μπώ εκεί. Μια πιο φωτεινή αίθουσα. Μια αίθουσα που μυρίζει καμένο ξύλο... πρέπει να βρω την πηγή της θερμότητας... τη φωτιά... Προχωρώ σε μια μικρότερη αίθουσα σε σχέση με την προηγούμενη και ιδιαίτερα ζεστή. Νιώθω πιο άνετα μέσα στα βρεμένα ρούχα. Οι τοίχοι μεγάλοι, καμπυλόγραμμοι ή γωνιώδεις. Στο βάθος εντοπίζω τη φωτιά. Θέλω να μείνω λίγο μέχρι να νιώσω καλά με το βρεμένο σώμα μου και ύστερα θα συνεχίσω. Έχει αρχίσει να με ελκύει αυτή η συνεχής εμπειρία με έναν περίεργο τρόπο. Δεν μπορώ να αποφασίσω εάν συνεχίζω για να βρω κάτι περισσότερο ή εάν ναζητώ να βρω μια έξοδο... Θα μείνω λίγο ακόμα.

Αφού ξεκουράστηκα και ζεστάθηκα αρκετά ώστε να νιώθω άνετα συνέχισα να ψάχνω για την έξοδο της αίθουσας. Βρήκα ένα επιδοπέδιο πέρασμα σαν αυτό που με έφερε εδώ.

(ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ) Βγήκα από την αίθουσα της φωτιάς. Η θερμοκρασία είναι χαμηλότερη δυσκολεύομαι να προσαρμοστώ. Αισθάνομαι την ψυχρότητα των βρεγμένων ρούχων. Κατανοώ την πειθαρχία όλων των στοιχείων των διαδρομών και των κινήσεων. Αισθάνομαι ότι βρίσκομαι μέσα σε ένα παιχνίδι ... ότι συμμετέχω ανιχνεύοντας κανόνες και κινήσεις. Σε όλα τα παιχνίδια που έχω συμμετάσχει τα πιόνια κινούνται σε κανόνες που είναι γνωστοί και κοινοποιημένοι ενώ εγώ, τώρα – το ανθρώπινο πιόνι... κινούμε μέσα σε ένα άγνωστο παιχνίδι, με κανόνες στους οποίους πειθαρχώ όχι γιατί το επιλέγω αλλά γιατί το επιβάλλει η διαδρομή ... που, εν τέλει, ... δεν ξέρω καν εάν πειθαρχώ ή εάν τους δημιουργώ..

Βρίσκομαι σε μια ευρύχωρη αίθουσα με καμπύλα στοιχεία στα αριστερά μου και έναν όγκο να ορθώνεται μπροστά μου. Για ακόμη μια φορά δεν μπορώ να περπατήσω ανάμεσα στους τοίχους αλλά θα πρέπει να σκύψω για να περάσω.

(ΡΙΤΣ ΤΚΡΙ) καθώς ακουμπώ το σώμα στο έδαφος αποδέχομαι την πιθανότητα μιας «τυφλής» περιπλάνησης. Ακολουθώ την πορεία που διαγράφουν οι καμπυλοειδείς τοίχοι. Βρίσκομαι βυθισμένη μέχρι το σαγόνι μέσα σε μια ουσία πηχτή και υγρή. Είναι ελαστική με κάποιο υποτυπώδες σχήμα. Δεν είναι ιδιαίτερα κολλώδες αλλά ούτε και εντελώς αδιάφορο ως προς την επιφάνεια που θα ακουμπήσει. Βρίσκω το πέρασμα για την επόμενη αίθουσα. Η αίσθηση αυτής της ουσίας όπου βρίσκεται βυθισμένο το σώμα μου με δυσκολεύει ... με κάνει να σιχαίνομαι. Το πέρασμα μου μέσα στην αίθουσα δεν είχε δυσκολίες. Φαίνεται πως σε κάθε καινούργια αίθουσα αντιμετωπίζω ένα υλικό, που εν τέλει με φέρνει αντιμέτωπη με το σώμα μου. Βγήκα στο επόμενο δωμάτιο.

(ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ) Πυκνότερα δομημένο αυτό το δωμάτιο με καθοδηγεί μέσα στις διαδρομές του. Βρίσκομαι και πάλι σε αδιέξοδο, ξανάπροσπαθώ, ξανάβρίσκω τον δρόμο εκείνον που με οδηγεί μακρύτερα από τους υπόλοιπους. Ακόμη στενότερα περάσματα. Αρχίζω να αισθάνομαι τον χώρο να με συμπιέζει στην οριζόντια διεύθυνση. Η μυρωδιά... που με συνόδευσε λίγο πριν... αναδύεται και πάλι οι στενοί τοίχοι είναι ίδιοι... όπως πριν. Είναι το ίδιο υλικό.. φαίνεται πως τόση ώρα έκανα κύκλους. Γυρίζω γύρω γύρω σε μια κατασκευή που με βυθίζει ολοένα και περισσότερο μέσα στα σπλάχνα της ή παίζει ένα περίεργο παιχνίδι με το μυαλό μου .. προσπαθώ να ηρεμήσω και να σκεφτώ.Προηγούμενως βρισκόμουν στην αίθουσα με το ζωικό λίκος στους τοίχους. ... δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά οι τοίχοι, οι πορείες και οι διαδρομές.. έπειτα βρέθηκα στην αίθουσα της φωτιάς και μετά πάλι εδώ.. άρα;... Δεν κάνω κύκλους.

Το τελευταίο τμήμα έχει διεισδύσει μέσα στην πρώτη αίθουσα. .. οι δυο αίθουσες με την φωτιά και το γλοιώδες «υγρό» παρεμβλήθηκαν μέσα στην αίθουσα με το λίκος και είναι πολύ μεγαλύτερη ώστε να περιέχει τις δυο μικρότερες. Είμαι κοντά στην έξοδο; ... Είμαι μακριά; ... Προχωράω; ... Σταματάω.. (!) Το νερό, η φωτιά, το γλοιώδες υγρό, η σκόνη, το χώμα έχουν αλλάξει την υγιεινή ουδετερότητα του σώματος. Φτάνω σε ένα άνοιγμα που αποκαλύπτει το εύρος του χώρου όπου βρίσκομαι. Ξαναβλέπω μια προβολή κλειστού κυκλώματος. Τώρα διακρίνω μια κοπέλα. Είναι εκεί όπου ήμουν πριν! Στο χώρο με την φωτιά. Παρατηρώντας την αντιλαμβάνομαι πως και οι δυο είχαμε την ίδια σκέψη ... να περάσουμε λίγο χρόνο κοντά στην φωτιά, μέχρι να νιώσουμε καλύτερα. Νιώθω περίεργα.

δεν μπορώ να καταλήξω εάν χαίρομαι που μοιράζομαι με κάποιους άλλους την ίδια κατασκευή ή αν φοβάμαι να τους συναυτήσω και να συννευρεθώ μαζί τους. Θέλω να την συναυτήσω, να προχωρήσουμε μαζί, αλλά πάλι την ίδια στιγμή, δεν θέλω να με προλάβει. Ο χρόνος που χρειάζομαι για να βρω το πέρασμα στην επόμενη αίθουσα επηρεάζει τη σκέψη μου. . . θέλω να κερδίσω έδαφος. Μπορεί να έρθει κοντά μου πιο γρήγορα. . . ή εγώ να κολλήσω περισσότερο από ότι θα έπρεπε. . . φοβάμαι. . . φοβάμαι να συνυπάρξω με κάποιον ή κάποιους που ας πω ότι όλα δείχνουν θα πρέπει επίσης να με παρατηρούν! Πρέπει να βρω ένα άνοιγμα. . . βρήκα το γνωστό χαμηλό λαγούμι στο επίπεδο του εδάφους, στο τέλος της αίθουσας στα αριστερά. Σίγουρα οδηγεί σε μια ακόμη επόμενη αίθουσα. . .

(κίτρινο φωςφύριζε -> γκρι) Η νέα αίθουσα είναι χαμηλότερη από τις προηγούμενες. Το σαγόνι μου ξύνεται στο αδιαμόρφωτο δάπεδο. Μυρίζει απωθητική υγρασία. Δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει αυτό. έχω ήδη βγει στην επόμενη αίθουσα. Είναι γεμάτη με νερό. . . Συνεχίζω να προχωρώ ενώ αρχίζει να βαθαίνει. Σύντομα βθαίνει αστόμα. . . Φτάνει ήδη στην μέση μου. . . υπάρχουν ακαθαρσίες που απομακρύνω με τα χέρια και την αργή κίνησή μου μέσα στο νερό. . . Το βάθος του νερού μεγαλώνει αναγκάζομαι να κολυμπήσω, κινούμαι διστακτικά στον απροσδιόριστο χώρο. Μπροστά μου εμφανίζεται ένας ψηλός τοίχος που αναπτύσσεται και κλείνει δημιουργώντας έναν νέο χώρο, αφήνοντας ένα μικρό κενό τμήμα γεμάτο με νερό. Δεν μπορώ να αποφασίσω τι να κάνω. Να συνεχίσω προς το μικρό κενό ή να βρω το πέρασμα για τον επόμενο χώρο; Αποφασίζω να φράξω εάν υπάρχει κάποιο πέρασμα για τον κλειστό χώρο. Νιώθω ήδη αρκετά περιορισμένη και ανήσυχη σε ένα εσωτερικό τοπίο σκοτεινότερο από τους άλλους χώρους και στενότερο κατά περιοχές. Βλέπω μια τρύπα-άνοιγμα στα αριστερά μου. Σχεδόν στο επίπεδο του κεφαλιού μου. Προσπαθώ να μπω. Τα καταφέρνω και περνάω σε μια καινούργια αίθουσα. Κλειστή και περίπλοκη. Υπάρχει λίγο νερό σε αυτό το χώρο. Σαν νησί. Ένα μετεωρικό νησί μέσα σε μια υδάτινη οροθετημένη επιφάνεια που αντί να την λούζει το φως κυριαρχεί το γλυκό σκοτάδι. Ο κάθε χώρος έχει μια ιδιαίτερη μυρωδιά. Γέλη, χώμα, νερό, μούχλα, φωτιά, λίπος όλα ξεχωριστά και τόσο προσδιορισμένα ταυτόχρονα. Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο μέσα εδώ.

Ίσως να πρέπει να συνεχίσω γρήγορα προς το επόμενο. Κάποιος ή κάποιες είναι ήδη στις περιοχές που βρισκόμουν και έρχονται αργά ή γρήγορα προς το μέρος μου. Βρίσκω ένα νέο άνοιγμα χαμηλά στο έδαφος. Σχεδόν ίδιο με το προηγούμενο. Ο χώρος που ανοίγεται μπροστά μου είναι γεμάτος νερό το βλέπω να εισβάλλει και να ταράζεται προς τα έξω με κάθε βήμα που κάνω. . . καθώς γλιστρώ προς το πέρασμα. Ξαναβγαίνω σε μια άλλη περιοχή γεμάτη νερό και μεγάλο βάθος. Βρίσκομαι στην άλλη πλευρά της ίδιας κυκλικής –όπως αποδείχτηκε- αίθουσας. Φαίνεται πως διέσχισα το στενό πλημμυρισμένο σημείο περπατώντας. Δεν ξέρω τι περιμένω να βρω. Συνεχίζω να κολυμπάω καθώς παρεμβάλλονται στην πορεία αραδιά τοιχία. Προχωράω προς ένα στενό διάδρομο. . . Ελτίζω πως δεν θα με βγάλει στην αρχή. . . .

(πράσινο) Ο χώρος όπου κολυμπώ ξαναγίνεται ρηχός. . . χαϊδεύω σχεδόν με τις μύτες των ποδιών το κεκλιμένο δάπεδο. Πηχαίνει προοδευτικά. Βλέπω ένα άνοιγμα. Ένα πέρασμα. Ίσως πλησιέστερα προς την έξοδο. Σκαρφαλώνω. Μπαίνω σε ένα χώρο που χωρίζεται σε δύο τμήματα. Μια διαδρομή προς τα δεξιά και μία προς τα αριστερά. Δεξιά είναι στενά ενώ στα αριστερά ο χώρος είναι μεγαλύτερος. Διαλέγω τη δεξιά πορεία. Αλληπαλλήλοι εμβόλιμοι τοίχοι διαμορφώνουν προσωρινά την διαδρομή ώσπου βρίσκομαι μπροστά

μπροστά σε ένα κοιλώμα.

Οι τοίχοι έχουν περίεργη υφή.. μαλακή, λεία. .. τόσο ώστε να επιθυμώ να περάσω το χέρι μου πάνω τους και να χαϊδέψω το πορώδες υλικό που αποδίδει μια γλυκιά διέγερση, όπως όταν αγγίζω το ανθρώπινο δέρμα. Αντιδρούν οι τοίχοι το ίδιο γλυκά στο άγγιγμα μου όπως και εγώ. Όταν ακουμπώ όλη την παλάμη, ταξιδεύοντας το χέρι μου στην επιφάνειά του, είναι σαν να χαδεύω το δέρμα του αγαπημένου μου που ανταποκρίνεται.. αυτή είναι η υφή των περισσότερων επιφανειών σε αυτό το σημείο. Συνεχίζω την περιπλάνησή μου προσπαθώντας να καταλάβω και να νιώσω.. να νιώσω τον χώρο .. την ψυχή των πραγμάτων, την οσμή και την υφή τους.. ... προχωρώ προς ένα άνοιγμα..

ΜΠΛΕ) Μπροστά μου φαυερώνονται οργανικές καμπυλόμορφες οντότητες. Μια ..γοητευτικότερη καμπύλη πτύχωση ... ένα πλατύ καμπυλόμορφο τοίχιο. Η λαβυρινθοειδής δομή κυριαρχεί και σε αυτήν την αίθουσα όπου ήδη έχω πολλαπλές επιλογές. Ξεξιά ο χώρος απλώνεται ενώ στα αριστερά στενεύει. Ακολουθώ την αριστερή διαδρομή. Είμαι περίεργη να παρατηρήσω την οσμή και την υφή αυτού του χώρου. Ακουμπώ το σώμα μου πάνω τους αφήνοντας ίχνη του σώματός μου, κομμάτια από την μυρωδιά μου και την υφή ακόμα και τα αποτυπώματα από τα υγρά μου χέρια. ... Περνώντας δίπλα από αυτές τις επιφάνειες νιώθω μια ευχάριστη αίσθηση γαργαλήματος. Τρίχινες βρεμένες τούφες μαγνητίζονται και κολλούν πάνω μου. Βρίσκονται στο πρόσωπο, τα χέρια, στους ώμους μου, στα πόδια μου, πάνω στα ρούχα μου.. αφήνουν μικρότερα τριχίδια όπου ακουμπήσουν.

Η σύγχυση γεννημένη από την ιδέα και την αίσθηση της υφής με κατακλύζει. Νομίζω πως είμαι στον σωστό δρόμο... προς την επόμενη αίθουσα, το επόμενο βήμα που θα με φέρει είτε πιο κοντά στην έξοδο είτε πιο κοντά στην απόγνωση για τον τρόπο που θα βγώ από εδώ. Η αλήθεια είναι πως μέσα σε όλη αυτή την χρονική αλλά και χωρική εμπειρική διαδρομή υιοθέτησα μια πειθαρχία, υπακοή και πολλές φορές υποταγή στη νομοτέλεια της κατασκευής. Μαθαίνω παρατηρώντας τον εαυτό μου πώς σκέφτομαι, πώς προχωρώ, πώς ψάχνω και πώς κατανοώ του κάθε χώρο. .. προχωρώ και άλλο. Αντικρίζω την προβολή ενός ανθρώπου που παιδεύεται και εκείνος σε κάποια αίθουσα... προς το παρόν δεν είμαι σίγουρη για το φύλο του. Θυμάμαι πως μέχρι στιγμής κινούμαι σε ένα αχανή χώρο μαζί με μια κοπέλα και έναν άνδρα.

Παρατηρώ την κίνησή του αν και η δράση του δεν διεγείρει το ενδιαφέρον μου. Δεν με νοιάζει ακόμη και αν παρουσιαστεί μπροστά μου. Ίσως να ήταν καλύτερα αυτή η περιήγηση να ήταν μια συλλογική εμπειρία, με ανθρώπους που θα ήθελα να συννευρεθώ. Ίσως πάλι το πιο σημαντικό κομμάτι της εμπειρίας να είναι αυτοί οι "διάφρανοι" άνθρωποι που τους παρατηρώ, ως τώρα, πάντα από απόσταση αλλά δεν έχω ιδέα που είναι και εάν ακολουθούν την ίδια διαδρομή.. όπως άλλωστε, φαντάζομαι πως κάνουν και αυτοί. Δεν μπορώ να υποθέσω πόσες άλλες διαδρομές υπάρχουν ... ίσως για αυτό δεν έχουμε συναντηθεί ακόμα. Μπορεί να βρισκόμαστε σε μακρινά δωμάτια ή σε διπλανά.. ο τρόπος που επέλεξε ο καθένας την διαδρομή του καθόρισε και την αίθουσα στην οποία βρίσκεται. Πειθαρχώ στον χρόνο και στον χώρο που βρίσκομαι.. πειθαρχώ στη σκέψη. Πρέπει να φάξω, πρέπει να προχωρήσω, πρέπει να συλλέξω και άλλες εμπειρίες. Έχω αντιμετωπίσει τον εαυτό μου, έχω παρατηρήσει τις αντιδράσεις μου μέσα σε ένα ξένο περιβάλλον στο οποίο έχω χάσει κάθε αίσθηση

προσανατολισμού. Δεν ξέρω καν πόση ώρα έχει περάσει από τότε που μπήκα αλλά ούτε θέλω να μάθω. Δεν είναι σημαντικός ο πραγματικός χρόνος που καταγράφει ένα ρολόι αλλά ο χρόνος που έχω ανιχνεύσει αυτά τα εσωτερικά τοπία. Μπορεί έξω να έχει βραδιάσει ή να είναι ακόμα μέρα, μπορεί να ξημερώνει ή μπορεί και να έχει σταματήσει ο χρόνος. Έδώ μέσα σε αυτόν τον υπόγειο ναό της πειθαρχίας και της υποταγής.

(ΤΑΛΑΖΙΟ) ... βρίσκω μια είσοδο –άνοιγμα μέσα στην οποία απολαμβάνω πια να σέρνομαι. Ακολουθώ την διαδρομή με αποτυχίες, αδιέξοδα, έλλειψη υπομονής. Αντικρίζω το ίδιο σχήμα, μορφή, υφή των επιφανειών που συνάντησα ως τώρα. Καμπύλες και γωνιώδεις, σε έναν συνδυασμό που τα κάνει τόσο γοητευτικά όσο και αινιγματικά. Όχι πολύ μακριά από το άνοιγμα της εισόδου σε αυτήν την αίθουσα ανταμώνω μια ακόμη.

(ΟΡΧΕΙΣ _ ΦΩΣΦΟΡΙΖΕ ΠΕΡΙΟΧΗ 2) υπακούω ακόμη μια φορά στην πειθαρχία να συρθώ για να περάσω στον επόμενο χώρο. Το σώμα μου συναντά το συστατικό στοιχείο του, το νερό. Με ξεπλένει από κάθε παρουσία και ανάμνηση και με βαφτίζει στο χρώμα, την μυρωδιά και την υφή μιας κατουρήσιας. Ένα ξεχωριστός τύπος «Θείας κοινωνίας» που δεν πίνεται αλλά ξεπλένει το σώμα, το λαιμό, τα χέρια, τα πόδια και τον εαυτό. Με λυτρώνει (γιατί άραγε;...) από τις «δραστηριότητες–αμαρτίες» των προηγούμενων ενστίχων και με μνει στον εφήμερο κόσμο της. Σηκώνομαι και παίζω μέσα στο λιγυστό νερό του χώρου. Περπατώ προς τα μπροστά ενώ παρεμβάλλονται επιφάνειες. Το νερό βαθαίνει απότομα. Ψύντομα βυθίζομαι ως τους γοφούς.. τους ώμους.. είναι πολύ βαθύτερο από όσο μπορώ να φτάσω. Κολυμπώ ανάμεσα σε τοιχεία. Κυκλοφορώ μέσα στην κατασκευή όπως το αίμα στις φλέβες. Αποτελώ κομμάτι της και εκείνη πια δικό μου. Αφήνω «θραύσματα» του εαυτού μου μέσα στο νερό, τρίχες, ιδρώτα, σάλιο, σκόνη' μπορώ να αφήσω αίμα, δάκρυα, ρούχα, νύχια, θα μπορούσα να αφήσω κομμάτια από την επίγεια φύση: φύλλα, χώμα, κεριά, πλαστικά λουλούδια, ξεκολλημένα μάρμαρα, μια αρρωστημένη γάτα. Θα μπορούσα να την φέρω εδώ. Θα μπορούσα να την πετάξω μέσα εδώ από αυτήν την τρύπα της οροφής και να την πνίξω..

Ο διάδρομος στενεύει. Προοδευτικά γίνεται όλο και στενότερος. Φηχάινει ξανά. Η στάθμη φτάνει στους ώμους και στο γόνατο μέχρι που και πάλι φτάνει στα παπούτσια μου. Σέρνομαι για να περάσω μέσα από το άνοιγμα. ...

(ΤΑΛΑΖΙΟ) Από το νέο άνοιγμα βρέθηκα σε έναν απλωμένο χώρο. Βρίσκω τον δρόμο και η πορεία μου είναι ολοένα και πιο γρήγορη. Το καμπύλο κέλυφος, διατηρώντας διαρκώς την συνοχή του, ξετυλίγεται εμπρός μου ανοίγοντας νέους χώρους, νέες γνώσεις ξυπνώντας μου νέες αισθήσεις..

Τα στενώματα, τα πλατώματα, τα κοιλώματα και τα κυρτώματα είναι η ταυτότητα αυτού του χώρου που νομίζω πως διαλύεται και ξανά-συντίθεται με βάση τόσο τα συμπαγή και σταθερά του στοιχεία όσο και την ανθρώπινη δραστηριότητα που την φιλοξενεί. Είναι σαν να αποκτά, με την ευκολία ενός χαμαλέοντα, προσωπικότητα... ανάλογα με την ενέργεια που καταναλώνεται. Ακολουθώ μια μεγάλη στροφή με λιγυστές εμβόλιμες – επίσης καμπύλες - επιφάνειες. ... μια ράμπα!

Μια απότομη κεκλιμένη επιφάνεια προς τα πάνω και το τέλος της αίθουσας. ... (!) ... έφτασα κάπου.

Πρέπει να σκαρφαλώσω σε μια σειρά από μικρές και στενές προεξοχές. Δεν είμαι σίγουρη ότι είναι η έξοδος ή η είσοδος αλλά σίγουρα σε λίγα βήματα θα βρεθώ στον επίγειο πολιτισμό. Στον πολιτισμό ενός πέτρινου και άγονου πλέον χωριού που στοιχειώνει μέρα με την μέρα περισσότερο αυτόν τον τόπο.. ανεβαίνω προς τα πάνω.. έχει ξαστεριά' η γη μυρίζει χώμα και φρεσκάδα από το βρόχινο νερό' μυρίζει σαν λεχώνια που μόλις αποχωρίστηκε το μωρό της αλλά η μυρωδιά αυτή ... είναι ακόμη ένα όνομα για τη ζωή.. η χωμάτινη λαχανιασμένη ανάσα της μοιάζει να ταλαιπωρήθηκε αλλά βρήκε επιτέλους την ηρεμία και την γαλήνη της και φρέσκια πια μετά την ταλαιπωρία ετοιμάζεται για τον βραδινό της ύπνο...